

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 370

42:a årgången

21 december 1999

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	Europaparlamentet	
	<i>Skriftliga frågor med svar</i>	
(1999/C 370/001)	E-0017/98 från Jaak Vandemeulebroucke till kommissionen Angående: Språk i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (kompletterande svar)	1
(1999/C 370/002)	E-0837/98 från Esko Seppänen till kommissionen Angående: TV-programinnehåll och yttrandefrihet (kompletterande svar)	2
(1999/C 370/003)	E-0849/98 från Marco Cellai till kommissionen Angående: Kommissionens besvär till EG-domstolen (kompletterande svar)	2
(1999/C 370/004)	E-0870/98 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Legalisering av de illegala invandrarna (kompletterande svar)	3
(1999/C 370/005)	E-0880/98 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: Problem med den fria rörligheten vad gäller läkarutbildning inom EU (kompletterande svar)	3
(1999/C 370/006)	E-2378/98 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Överträdelse av bestämmelserna för offentlig upphandling (kompletterande svar)	4
(1999/C 370/007)	E-2987/98 från John Iversen till kommissionen Angående: Krav på inrättande av nationella register med uppgifter om konsumtion av läkemedel för djur (kompletterande svar)	5
(1999/C 370/008)	E-3069/98 från David Bowe till kommissionen Angående: Primater	7
(1999/C 370/009)	E-3071/98 från Michael Elliott till kommissionen Angående: Primater	7
	Gemensamt kompletterande svar på de skriftliga frågorna E-3069/98 och E-3071/98 . . .	7
(1999/C 370/010)	E-3680/98 från Mihail Papayannakis till kommissionen Angående: Park för ökat miljömedvetande i Athen-området	8

SV

Pris: 34,50 EUR

(fortsättning på nästa sida)

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/011)	E-4096/98 från Mihail Papayannakis till kommissionen Angående: Park för ökat miljömedvetande i Aten-området	8
	Gemensamt kompletterande svar på de skriftliga frågorna E-3680/98 och E-4096/98 . . .	9
(1999/C 370/012)	E-3718/98 från Angela Sierra González till kommissionen Angående: Kåkområden i staden Las Palmas de Gran Canaria (Kanarieöarna, Spanien) (kompletterande svar)	9
(1999/C 370/013)	E-3801/98 från Sérgio Ribeiro till kommissionen Angående: Avtalsbrott mellan Texas-Samsung (Maia) och den portugisiska staten (kompletterande svar)	10
(1999/C 370/014)	E-3802/98 från Sérgio Ribeiro till kommissionen Angående: Stängning av Nestles fabrik i Matosinhos i Portugal (kompletterande svar)	11
(1999/C 370/015)	E-3916/98 från Viviane Reding till kommissionen Angående: Vertikala begränsningar inom sektorn för öl	11
(1999/C 370/016)	E-3956/98 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Respekt av kodex för vapenexport	13
(1999/C 370/017)	P-3963/98 från Peter Skinner till kommissionen Angående: Observationsorganet för arbetsmarknadsrelationer – Dublinfonden	13
(1999/C 370/018)	P-3993/98 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Italiens avgifter för innehavare av tillstånd på teletjänstområdet (kompletterande svar)	14
(1999/C 370/019)	E-4028/98 från Leonie van Bladel till kommissionen Angående: Kostnaderna i samband med att euron införs	15
(1999/C 370/020)	E-0130/99 från Leonie van Bladel till kommissionen Angående: Kostnader i samband med införandet av euron	16
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-4028/98 och E-0130/99	16
(1999/C 370/021)	E-4043/98 från Ian White till kommissionen Angående: Puerto Morazán – Orkanen Mitch	17
(1999/C 370/022)	E-4044/98 från Pedro Marset Campos till kommissionen Angående: Finansiering av motorvägen Lorca-Águilas i regionen Murcia (Spanien) med medel från ERUF (Europeiska regionala utvecklingsfonden) (kompletterande svar)	18
(1999/C 370/023)	P-0026/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Biologisk mångfald	19
(1999/C 370/024)	P-0131/99 från Sirkka-Liisa Anttila till kommissionen Angående: Genomförande och övervakning av livsmedelsbiståndsprogrammet i Ryssland	19
(1999/C 370/025)	E-0143/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Osterholz-Scharmbeck	20
(1999/C 370/026)	E-0144/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Verden	21
(1999/C 370/027)	E-0145/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Rotenburg/Niedersachsen	21
(1999/C 370/028)	E-0146/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Stade	21
(1999/C 370/029)	E-0147/99 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Cuxhaven	21
	Gemensamt kompletterande svar på de skriftliga frågorna E-0143/99, E-0144/99, E-0145/99, E-0146/99 och E-0147/99	21
(1999/C 370/030)	E-0148/99 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Angående: Kunskapsflykt	22
(1999/C 370/031)	E-0170/99 från Jaime Valdivielso de Cué till kommissionen Angående: Miljö	23

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/032)	E-0200/99 från Gianni Tamino till kommissionen Angående: Italienska undantagsbestämmelser för slakterier (kompletterande svar)	24
(1999/C 370/033)	E-0201/99 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Angående: Gisslantagande i Frankrike (kompletterande svar)	25
(1999/C 370/034)	E-0238/99 från Michèle Lindeperg till kommissionen Angående: Betalningar i euro	26
(1999/C 370/035)	E-0267/99 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Angående: Konkurrens inom organ som utfärdar körkort – Erinran om fråga E-2907/98	27
(1999/C 370/036)	P-0269/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Bistånd till Ryssland – försvunna EU-miljoner	28
(1999/C 370/037)	E-0327/99 från Alexander Falconer till kommissionen Angående: Kostnader för EU:s informationstjänster	29
(1999/C 370/038)	E-0328/99 från Alexander Falconer till kommissionen Angående: Kostnader för EU:s informationstjänster	29
(1999/C 370/039)	E-0332/99 från Gianni Tamino till kommissionen Angående: Rådets direktiv 98/58 om skyddet av djur i samband med djuruppfödning	30
(1999/C 370/040)	E-0346/99 från Katerina Daskalaki till kommissionen Angående: Uppföljning av Europaparlamentets initiativbetänkande om den skrivna pressen	30
(1999/C 370/041)	E-0366/99 från Esko Seppänen till kommissionen Angående: Kommissionsledamöternas löner	31
(1999/C 370/042)	E-0378/99 från Viviane Reding till kommissionen Angående: Plågsam död för hundar och katter i Asien	32
(1999/C 370/043)	E-0381/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Barns konsumtion av isotoniska läskedrycker	33
(1999/C 370/044)	P-0386/99 från Marianne Thyssen till kommissionen Angående: Tillväxt och sysselsättning	34
(1999/C 370/045)	E-0396/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Miljökatastrofer på öarna Gavdos och Gavdopoula	35
(1999/C 370/046)	E-0493/99 från Undine-Uta Bloch von Blottnitz till kommissionen Angående: Förstörelse av den grekiska ön Gavdopoula	35
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0396/99 och E-0493/99	36
(1999/C 370/047)	E-0406/99 från Giuseppe Rauti till kommissionen Angående: Angrepp mot hälsan till följd av föroreningar i Podenzano i Piacenza (Italien)	36
(1999/C 370/048)	E-0407/99 från Honório Novo till kommissionen Angående: Tvetydig ursprungsbeteckning för portvin	37
(1999/C 370/049)	E-0411/99 från Honório Novo till kommissionen Angående: Användning av beteckningen "Port" för viner som producerats i Australien	38
(1999/C 370/050)	E-0416/99 från Jens-Peter Bonde till kommissionen Angående: Grönländares och danskars rättigheter (kompletterande svar)	39
(1999/C 370/051)	E-0418/99 från Michl Ebner till kommissionen Angående: Växlingsavgifter i banker	39
(1999/C 370/052)	E-0423/99 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Olaglig indragning av tillstånd för det grekiska försäkringsbolaget Themis att bedriva verksamhet i Italien	40
(1999/C 370/053)	E-0426/99 från Mary Banotti till kommissionen Angående: Charterflyg	42

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/054)	E-0447/99 från José Valverde López till kommissionen Angående: Enhet för livsmedelsanalyser vid Miljöinstitutet (Ispra)	42
(1999/C 370/055)	E-0451/99 från Giuseppe Rauti till kommissionen Angående: Kvaliteten på livsmedelsbiståndet till Ryssland	43
(1999/C 370/056)	E-0477/99 från Susan Waddington till kommissionen Angående: Regelverk för naturliga "cosmeceutical products"	44
(1999/C 370/057)	E-0478/99 från Susan Waddington till kommissionen Angående: Bestämmelser om brandsäkerhet – hotell i Spanien	45
(1999/C 370/058)	E-0497/99 från Bartho Pronk till kommissionen Angående: Gränsöverskridande läkarvård	45
(1999/C 370/059)	E-0502/99 från Susan Waddington till kommissionen Angående: Internationella sammanslutningen för främjandet av samarbete med forskare från de nya oberoende staterna i f.d. Sovjetunionen (INTAS)	46
(1999/C 370/060)	E-0507/99 från Klaus Lukas till kommissionen Angående: Forskingring i Bulgarien	46
(1999/C 370/061)	E-0512/99 från Eolo Parodi och Guido Viceconte till kommissionen Angående: Flygförbindelser med öarna Pantelleria och Lampedusa	48
(1999/C 370/062)	E-0521/99 från Laura González Álvarez och Pedro Marset Campos till kommissionen Angående: Miljökonsekvensrapport om motorvägsprojektet (Autopista del Atlántico) till Vigo (Galicien, Spanien) .	49
(1999/C 370/063)	E-0523/99 från Jan Mulder till kommissionen Angående: Intervju med generaldirektör Landaburu i tidningen Nederländse Gemeente (den 18-25 december 1998) om medlemsstaternas nettobidrag	50
(1999/C 370/064)	E-0524/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	50
(1999/C 370/065)	E-0525/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	51
(1999/C 370/066)	E-0527/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	51
(1999/C 370/067)	E-0528/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	51
(1999/C 370/068)	E-0529/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	52
(1999/C 370/069)	E-0530/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	52
(1999/C 370/070)	E-0531/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	52
(1999/C 370/071)	E-0532/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	53
(1999/C 370/072)	E-0533/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	53
(1999/C 370/073)	E-0534/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	53
(1999/C 370/074)	E-0535/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	54
(1999/C 370/075)	E-0537/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	54

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/076)	E-0538/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	54
(1999/C 370/077)	E-0539/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	55
(1999/C 370/078)	E-0540/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	55
(1999/C 370/079)	E-0541/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen	55
(1999/C 370/080)	E-0544/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen . . . . . Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0524/99, E-0525/99, E-0527/99, E-0528/99, E-0529/99, E-0530/99, E-0531/99, E-0532/99, E-0533/99, E-0534/99, E-0535/99, E-0537/99, E-0538/99, E-0539/99, E-0540/99, E-0541/99 och E-0544/99	56
(1999/C 370/081)	E-0547/99 från Ursula Stenzel till kommissionen Angående: Katastrofhjälp	59
(1999/C 370/082)	E-0552/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Utvecklingsstöd	59
(1999/C 370/083)	E-0560/99 från John Iversen till kommissionen Angående: Nytt förfarande beträffande tilldelning av medel från projektkontoret för informationssamhället (ISPO) .	60
(1999/C 370/084)	E-0563/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Omstrukturering av den italienska nationella olympiska kommittén (CONI) och skydd av sysselsättningen	62
(1999/C 370/085)	E-0568/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Dagsläget för Urban i Rom	63
(1999/C 370/086)	E-0570/99 från José Barros Moura till kommissionen Angående: Export av tjurar för tjurfäktning från Portugal till Spanien	63
(1999/C 370/087)	P-0583/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Kommissionsledamot Montis medlemskap av den trilaterala kommissionens ledningsgrupp	64
(1999/C 370/088)	E-0587/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Begäran om information i anslutning till skriftlig fråga E-0370/98	64
(1999/C 370/089)	E-0590/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Rådets direktiv 96/29/Euratom med avseende på miljökonsekvenser av en avreglering av kontroller av radioaktivitet	65
(1999/C 370/090)	E-0591/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Kommissionens studier av hantering av radioaktivt avfall och säkerhetsfrågor rörande kärnmaterial . .	66
(1999/C 370/091)	E-0592/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Meddelande från de japanska myndigheterna om planer på att sända utbränt höganrikat uranbränsle till USA via hamnar i EU	66
(1999/C 370/092)	E-0594/99 från Nuala Ahern till kommissionen Angående: Illegal import eller export av radioaktivt material till eller från EU under 1998	67
(1999/C 370/093)	E-0596/99 från Ian White till kommissionen Angående: Tillväxthormonet rBST	68
(1999/C 370/094)	P-0599/99 från Frédéric Striby till kommissionen Angående: Registrering och avgiftsuttag för fritidsbåtar från Alsace	68
(1999/C 370/095)	P-0603/99 från Umberto Bossi till kommissionen Angående: Den italienska regeringens förslag om att förkorta arbetstiden till 35 timmar per vecka	69
(1999/C 370/096)	E-0608/99 från Paul Rübig till kommissionen Angående: Slovakiens deltagande i det femte ramprogrammet för forskning	70

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 370/097)	E-0609/99 från Herbert Bösch till kommissionen Angående: Främjande av tidskrifter och tidningar inom EU	70
(1999/C 370/098)	E-0610/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Projekt i Stemnitsa, Arkadien, inom det regionala operativa programmet för Peloponnesos	71
(1999/C 370/099)	E-0611/99 från Carlos Pimenta till kommissionen Angående: Ratificering och tillämpning av Århuskonventionen i Europeiska gemenskapen	71
(1999/C 370/100)	E-0612/99 från Bernie Malone till kommissionen Angående: Avtal om dubbelbeskattning	72
(1999/C 370/101)	E-0616/99 från Peter Crampton till kommissionen Angående: Internationella fiskeavtal	73
(1999/C 370/102)	E-0621/99 från Robin Teverson till kommissionen Angående: Avgångs- och ankomsttider för flyg	73
(1999/C 370/103)	E-0623/99 från Josep Pons Grau och María Sornosa Martínez till kommissionen Angående: Uppfödning, dressyr och innehav av hundar av "aggressiva" raser	74
(1999/C 370/104)	E-0626/99 från Umberto Bossi till kommissionen Angående: Restaurering av tornet i Pisa	75
(1999/C 370/105)	E-0627/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Gemenskapsmedel och "Sviluppo Italia" (S.I.)	75
(1999/C 370/106)	E-0628/99 från Daniela Raschhofer till kommissionen Angående: Servicekontor – växlingsavgifter	76
(1999/C 370/107)	E-0630/99 från Encarnación Redondo Jiménez till kommissionen Angående: <i>Cyperus esculentus</i> (jordmandel) och jordbruk (kompletterande svar)	78
(1999/C 370/108)	E-0637/99 från Hanja Majj-Weggen till kommissionen Angående: Tortyr i Zimbabwe	79
(1999/C 370/109)	E-0638/99 från Hanja Majj-Weggen till kommissionen Angående: Gripandet av en människorättsaktivist i Indonesien	80
(1999/C 370/110)	E-0642/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Danmarks importförbud mot blykristall	80
(1999/C 370/111)	E-0643/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Kostnader för EU-körkortet	81
(1999/C 370/112)	E-0644/99 från Karl-Heinz Florenz till kommissionen Angående: EU:s klimatskyddspolitik	82
(1999/C 370/113)	E-0649/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Okontrollerad ökning av invandringen till EU	83
(1999/C 370/114)	E-0679/99 från Richard Corbett till kommissionen Angående: Bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning	83
(1999/C 370/115)	E-0682/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999	84
(1999/C 370/116)	E-0683/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999	85
(1999/C 370/117)	E-0684/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999	86
(1999/C 370/118)	E-0686/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999	87
(1999/C 370/119)	E-0688/99 från Fernand Herman till kommissionen Angående: Situationen för stärkelseindustrin och dess industriella kunder i EU	87

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/120)	E-0689/99 från Amedeo Amadeo till kommissionen Angående: Svampimport	88
(1999/C 370/121)	E-0690/99 från Esko Seppänen till kommissionen Angående: EU:s officiella språkbruk	89
(1999/C 370/122)	E-0691/99 från Esko Seppänen till kommissionen Angående: Tillstånd för Wassenaar-export	89
(1999/C 370/123)	E-0692/99 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Angående: Stödåtgärder till fiske av svärdfisk i Medelhavet	90
(1999/C 370/124)	E-0694/99 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Angående: Överträdelseförfarande beträffande olja	91
(1999/C 370/125)	E-0717/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	91
(1999/C 370/126)	E-0718/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	92
(1999/C 370/127)	E-0719/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	92
(1999/C 370/128)	E-0720/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	92
(1999/C 370/129)	E-0721/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	93
(1999/C 370/130)	E-0722/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	93
(1999/C 370/131)	E-0723/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	93
(1999/C 370/132)	E-0724/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	94
(1999/C 370/133)	E-0725/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	94
(1999/C 370/134)	E-0726/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	94
(1999/C 370/135)	E-0727/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	95
(1999/C 370/136)	E-0728/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	95
(1999/C 370/137)	E-0729/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	95
(1999/C 370/138)	E-0730/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	96
(1999/C 370/139)	E-0731/99 från José García-Margallo y Marfil till kommissionen Angående: Strukturfonderna	96
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0717/99, E-0718/99, E-0719/99, E-0720/99, E-0721/99, E-0722/99, E-0723/99, E-0724/99, E-0725/99, E-0726/99, E-0727/99, E-0728/99, E-0729/99, E-0730/99 och E-0731/99	96
(1999/C 370/140)	E-0732/99 från Gerhard Schmid till kommissionen Angående: Kärnkraftverk och problem vid årtusendeskiftet	97
(1999/C 370/141)	E-0741/99 från Alessandro Danesin till kommissionen Angående: Bergsområden och strukturfonderna	98

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 370/142)	E-0745/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Fiske och hållbarhet	99
(1999/C 370/143)	E-0749/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Cryptosporidium	99
(1999/C 370/144)	E-0753/99 från Roberta Angelilli till kommissionen Angående: Medel till kommunen Torrita di Siena	100
(1999/C 370/145)	E-0764/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Greklands underlåtenhet att rätta sin lagstiftning efter EG- domstolens beslut om vattenförorening . . .	101
(1999/C 370/146)	E-0765/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Uppförande av ny järnvägsförbindelse Lianokladi-Domokos	102
(1999/C 370/147)	E-0766/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Järnvägsförbindelsen Athen-Thessaloniki	102
(1999/C 370/148)	E-0767/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Arkeologiska utgrävningar i Pydna i Pierias län	103
(1999/C 370/149)	E-0774/99 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Angående: Tacis-projekt A2.01/96 för att sända en utbildningssimulator till den andra enheten vid kärnkraftverket Medzamor i Armenien	104
(1999/C 370/150)	P-0775/99 från W.G. van Velzen till kommissionen Angående: Delta Radios uppförande av radiosändningsmaster i Nordsjön	105
(1999/C 370/151)	E-0779/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Privatiseringar och monopol inom mejerisektorn	106
(1999/C 370/152)	P-0780/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Finansiering av politiska partier	107
(1999/C 370/153)	E-0782/99 från John Iversen till kommissionen Angående: Varvsstöd inom EU	107
(1999/C 370/154)	E-0788/99 från Graham Mather till kommissionen Angående: Kommissionens kritik av brittiska läkemedelsverket	108
(1999/C 370/155)	E-0790/99 från Graham Mather till kommissionen Angående: The Intervention Board Executive Agency (det brittiska interventionsorganets verkställande styrelse) – medel till den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP)	109
(1999/C 370/156)	E-0794/99 från Raimondo Fassa till kommissionen Angående: Kommissionens insatser för en rättvis och solidarisk handel	110
(1999/C 370/157)	P-0795/99 från Reimer Böge till kommissionen Angående: Slakttransporter	111
(1999/C 370/158)	E-0796/99 från Paul Rübig till kommissionen Angående: Förpackning av mjölk i 180 ml-flaskor	111
(1999/C 370/159)	E-0797/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Befrielse från omsättningskatt	112
(1999/C 370/160)	E-0798/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Genomgång av områdena rättsliga och inrikes frågor	113
(1999/C 370/161)	E-0800/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Österrikare i kommissionen	114
(1999/C 370/162)	E-0802/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: EU:s byggnader	114
(1999/C 370/163)	E-0805/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Angående: Förenade kungarikets finansiering av dammbyggen i Turkiet	116

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/164)	E-0807/99 från Nikitas Kaklamanis till kommissionen Angående: Turkisk export av stålprodukter	117
(1999/C 370/165)	E-0811/99 från Joaquín Sisó Cruellas till kommissionen Angående: Val av 81 forskningscenter	118
(1999/C 370/166)	E-0815/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Mervärdesskatt	118
(1999/C 370/167)	E-0819/99 från Antoni Gutiérrez Díaz till kommissionen Angående: Olaglig investering finansierad av strukturfonderna i Llança (Girona/Spanien)	119
(1999/C 370/168)	E-0831/99 från Graham Watson till kommissionen Angående: Habitatdirektivet och fågelskyddsdirektivet	119
(1999/C 370/169)	E-0834/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Konkurrenkraften inom skifferindustrin	121
(1999/C 370/170)	E-0836/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Import av skiffer till Europeiska unionen	122
(1999/C 370/171)	P-0837/99 från Heidi Hautala till kommissionen Angående: Hamnbygge i Nordsjö vållar skador på Natura-område	123
(1999/C 370/172)	E-0840/99 från Sören Wibe till kommissionen Angående: Eurons tillstånd	124
(1999/C 370/173)	E-0841/99 från Kenneth Coates till kommissionen Angående: Fluoridering av vatten	125
(1999/C 370/174)	E-0843/99 från Ursula Stenzel till kommissionen Angående: Allmänt uttagningsprov KOM/A/10/98/Option 2	126
(1999/C 370/175)	E-0845/99 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Angående: Dåligt utförda offentliga arbeten i Grekland	127
(1999/C 370/176)	E-0851/99 från Florus Wijsenbeek till kommissionen Angående: Tidpunkt för momsinsbetalningar	127
(1999/C 370/177)	E-0853/99 från Reimer Böge till kommissionen Angående: Avskaffning av taxfreeförsäljningen vid resor inom gemenskapen	128
(1999/C 370/178)	E-0856/99 från Marilena Marín till kommissionen Angående: Venetianska medborgare interneras på grund av att de fritt uttrycker sina åsikter	129
(1999/C 370/179)	E-0858/99 från Pieter Dankert till kommissionen Angående: ESF och Nederländerna	130
(1999/C 370/180)	P-0861/99 från Carlos Coelho till kommissionen Angående: Den gemensamma fiskeripolitiken	130
(1999/C 370/181)	E-0866/99 från Joan Vallvé till kommissionen Angående: Nya attacker mot spansk frukt	131
(1999/C 370/182)	E-0868/99 från Joan Vallvé till kommissionen Angående: Stöd från Urban-initiativet till stadsplaneringsprojekt i Valencia	132
(1999/C 370/183)	E-0869/99 från Honório Novo till kommissionen Angående: Minskade inkomster för fiskarna i den autonoma regionen Madeira	132
(1999/C 370/184)	E-0871/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Urban-initiativ och Nordirland	133
(1999/C 370/185)	E-0872/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Program för fred i Nordirland	133
(1999/C 370/186)	E-0873/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Konver II-initiativet – Nordirland	133

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(1999/C 370/187)	E-0874/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Retex II-initiativet – Nordirland	134
(1999/C 370/188)	E-0877/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Initiativ för små och medelstora företag – Nordirland	134
(1999/C 370/189)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0871/99, E-0872/99, E-0873/99, E-0874/99 och E-0877/99	134
(1999/C 370/190)	E-0875/99 från James Nicholson till kommissionen Angående: Pesca-initiativet – Nordirland	134
(1999/C 370/191)	E-0883/99 från Cristiana Muscardini till kommissionen Angående: Säkerhetskontroller vid flygplatser	135
(1999/C 370/192)	E-0885/99 från Marie-Paule Kestelijn-Sierens till kommissionen Angående: Belgiens införlivande av direktivet 93/89/EEG om tillämpning av skatter på vissa fordon som används för godstransporter på väg	136
(1999/C 370/193)	P-0893/99 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Angående: Europeiska importörer drabbas av restskatt på textilprodukter från Bangladesh	137
(1999/C 370/194)	E-0909/99 från Bernard Lehideux till kommissionen Angående: Den syriska regeringens handlande till följd av resolutionen om de libanesiska fångarna i Syrien, antagen i mars 1998	138
(1999/C 370/195)	E-0979/99 från Anna Karamanou till kommissionen Angående: Libanesiska, palestinska och jordanska politiska fångar i Syrien	138
(1999/C 370/196)	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0909/99 och E-0979/99	138
(1999/C 370/197)	E-0919/99 från Roberto Mezzaroma till kommissionen Angående: Lag om herrelösa hundar	139
(1999/C 370/198)	E-0921/99 från Roberto Mezzaroma till kommissionen Angående: Nya mål för utveckling av områdena Anzio och Nettuno	139
(1999/C 370/199)	P-0927/99 från Fernando Fernández Martín till kommissionen Angående: Reglering av radioamatörverksamheten i Europa	140
(1999/C 370/200)	P-0928/99 från Rijk van Dam till kommissionen Angående: Katastrofhjälpransporter till Ukraina	141
(1999/C 370/201)	E-0940/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Skyldighet att inställa sig inför Internationella domstolen för att uppnå en fredlig lösning på tvister enligt New York-konventionen om gränsöverskridande fiskbestånd och långvandrande arter	142
(1999/C 370/202)	E-0945/99 från Honório Novo till kommissionen Angående: Vasco da Gama-bron i Lissabon – de slutliga överföringarna	143
(1999/C 370/203)	P-0951/99 från Michael McGowan till kommissionen Angående: Berättigande till strukturfonder	143
(1999/C 370/204)	E-0961/99 från Anna Karamanou till kommissionen Angående: En opartisk undersökning av 3 000 algeriska medborgares försvinnande	144
(1999/C 370/205)	E-0962/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Räkodling i Bangladesh och miljöskydd	145
(1999/C 370/206)	E-0964/99 från Gianni Tamino till kommissionen Angående: Utbyggnad av hamnen på Ibiza, Balearerna	146
(1999/C 370/207)	E-0970/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Program för marknadsföring av europeiska produkter på den japanska marknaden	147
(1999/C 370/208)	P-0976/99 från Georges Garot till kommissionen Angående: Diskriminering till följd av illojal konkurrens mellan franska och spanska tomatodlare	147

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/207)	E-0982/99 från Concepció Ferrer till kommissionen Angående: Minskningen av USA:s tullar för textilsektorn	148
(1999/C 370/208)	E-0987/99 från Luigi Colajanni, Roberto Speciale och Andrea Manzella till kommissionen Angående: Mordet på Paraguays vice-president	149
(1999/C 370/209)	E-0990/99 från Anita Pollack till kommissionen Angående: Import av vildfåglar	149
(1999/C 370/210)	E-0992/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Bistånd till Kazakstan	150
(1999/C 370/211)	E-0997/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Åtgärder som vidtagits av EU för att stänga Tjernobyls kärnkraftverk	150
(1999/C 370/212)	E-1000/99 från Ian White till kommissionen Angående: Artikel 9 i rådets förordning (EEG) 95/93 av den 18 januari 1993	151
(1999/C 370/213)	E-1001/99 från Ian White till kommissionen Angående: Ändring av rådets förordning (EEG) 95/93 av den 18 januari 1993	151
(1999/C 370/214)	E-1002/99 från Ian White till kommissionen Angående: Öppen handel med ankomst- och avgångstider på flygplatser	151
(1999/C 370/215)	E-1003/99 från Ian White till kommissionen Angående: Regionala flygplatser	152
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-1000/99, E-1001/99, E-1002/99 och E-1003/99	152
(1999/C 370/216)	E-1005/99 från Ian Hudghton till kommissionen Angående: Forskning om hormoner som framställs syntetiskt eller utvinns ur växter	152
(1999/C 370/217)	E-1006/99 från Ian Hudghton till kommissionen Angående: Djurskydd	153
(1999/C 370/218)	E-1007/99 från Ian Hudghton till kommissionen Angående: Transport av levande djur	153
(1999/C 370/219)	P-1032/99 från Luigi Florio till kommissionen Angående: Säkerheten i väg- och järnvägstunnlar	154
(1999/C 370/220)	E-1033/99 från Richard Howitt till kommissionen Angående: Anordnande av Europadagen för funktionshindrade genom anlitan­de av privata konsulter	155
(1999/C 370/221)	E-1039/99 från Marco Cellai till kommissionen Angående: Initiativ till skydd för olivolja	155
(1999/C 370/222)	P-1041/99 från Ernesto Caccavale till kommissionen Angående: Förmodade oegentligheter i förvaltningen av subventioner till Brindisi i Italien	157
(1999/C 370/223)	E-1043/99 från Ilona Graenitz till kommissionen Angående: Undersökning av kandidatländernas miljölagstiftning	158
(1999/C 370/224)	E-1060/99 från Carlos Bru Purón till kommissionen Angående: Växlingsavgifter	158
(1999/C 370/225)	P-1063/99 från Marie-Paule Kestelijn-Sierens till kommissionen Angående: Förlängning av den övergångsperiod för märkning med olika måttenheter som avses i direktiv 80/181/EEG	159
(1999/C 370/226)	E-1066/99 från Heidi Hautala till kommissionen Angående: Problem med förverkligandet av Tacis-kärnsäkerhetsprogrammet	160
(1999/C 370/227)	E-1075/99 från Anne McIntosh till kommissionen Angående: Kandidatländer	160

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(1999/C 370/228)	E-1077/99 från Glenys Kinnock till kommissionen Angående: Bidrag till golvbeläggingsindustrin i Europa	161
(1999/C 370/229)	P-1085/99 från Gerhard Hager till kommissionen Angående: Leverantörer av mineralolja	161
(1999/C 370/230)	P-1086/99 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Angående: Handelsförbindelser mellan EU och Marocko	162
(1999/C 370/231)	E-1090/99 från Francis Decourrière till kommissionen Angående: Mål 1 – utlokalisering inom Europeiska unionen	163
(1999/C 370/232)	P-1094/99 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Angående: Undantag från artikel 92 i fördraget	164
(1999/C 370/233)	P-1098/99 från Yvonne Sandberg-Fries till kommissionen Angående: Reningsverket vid byn Toulon på Peloponnesos, Grekland	165
(1999/C 370/234)	P-1101/99 från Anneli Hulthén till kommissionen Angående: Gemensamma regler för pensioner	165
(1999/C 370/235)	E-1104/99 från Patricia McKenna till kommissionen Angående: Tibets självstyre	166
(1999/C 370/236)	P-1111/99 från Paul Rübig till kommissionen Angående: Surfingbrädor och konkurrenssituationen på den inre marknaden	167
(1999/C 370/237)	P-1119/99 från Bárbara Dührkop Dührkop till kommissionen Angående: Europeiska kommissionens program mot dopning	167
(1999/C 370/238)	E-1125/99 från Leonie van Bladel till kommissionen Angående: Hotfulla förändringar av det politiska klimatet i Slovakien	168
(1999/C 370/239)	E-1139/99 från Arthur Newens till kommissionen Angående: Studenter från Kina	169

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(1999/C 370/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0017/98

från Jaak Vandemeulebroucke (ARE) till kommissionen

(29 januari 1998)

Angående: Språk i Europeiska gemenskapernas officiella tidning

I Europeiska gemenskapernas officiella tidning L 328 av den 28 november 1997 finns en förteckning över upphandlande myndigheter som förelagts avtalet om offentlig upphandling. På sidan 10 i denna publikation förekommer motsvarande uppgifter för Belgien endast på franska.

Kommissionen känner till mitt engagemang i denna språkfråga. Kan den därför meddela mig varför denna förteckning endast avfattats på franska? Skall jag av detta faktum dra slutsatsen att nederländsk- och tyskspråkiga inte omfattas av dessa bestämmelser om upphandling.

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(11 juni 1999)

Som komplement till svaret från den 20 mars 1998 ⁽¹⁾ kan kommissionen nu lämna följande ytterligare information.

Det är riktigt att bilagan till parlamentets och rådets direktiv 97/52/EG av den 13 oktober 1997 om ändring av direktiven 92/50/EEG, 93/36/EEG och 97/37/EEG om samordning av förfarandena vid tilldelning av kontrakt vid offentlig upphandling av tjänster, varor samt bygg- och anläggningsarbeten ⁽²⁾ innehåller en förteckning över belgiska upphandlingsmyndigheter som bara är på franska. Bilagan innehåller inte heller alltid de andra medlemsstaternas upphandlingsmyndigheter på hemlandets språk, utan en översättning, om det behövs, när upphandlingsmyndigheten t.ex. inte namnges utan snarare beskrivs. Denna beskrivning av upphandlingsmyndigheten är på de olika språk direktivet offentliggjordes på, vilket också gäller de tidigare direktiven.

Efter grönboken Offentlig upphandling inom Europeiska unionen: överväganden inför framtiden ⁽³⁾ och meddelandet Offentlig upphandling inom Europeiska unionen ⁽⁴⁾ överväger kommissionen bl.a. ändringar i upphandlingsdirektiven. Ändringarna kommer naturligtvis att offentliggöras på alla gemenskapens officiella språk. Även bilagorna till direktivet kommer att ses över inför ett nytt offentliggörande och uppdateras om det behövs. I samband med detta kommer frågeställarens anmärkningar att beaktas och lämpliga åtgärder att vidtas.

⁽¹⁾ EGT C 304, 2.10.1998.

⁽²⁾ EGT L 328, 28.11.1997.

⁽³⁾ KOM(96) 583 slutlig.

⁽⁴⁾ KOM(98) 143 slutlig.

(1999/C 370/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0837/98**från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen**

(26 mars 1998)

Angående: TV-programinnehåll och yttrandefrihet

I Finland finns det fyra självständiga TV-kanaler som är journalistiskt oberoende av den finska staten. En av dessa (Oy Yleisradio Ab) har — med journalistiska målsättningar och utan sponsring — producerat en programserie som syftar till att främja försäljningen av finska produkter. Kommissionen har översänt en skrivelse till det finska trafikministeriet, i vilken produktion av sådana program förbjuds.

Med detta kränker kommissionen journalisternas yttrandefrihet och blandar sig i TV-programmens innehåll. Anser kommissionen att dess tjänstemän har handlat korrekt i denna fråga och på vilket fördrag grundar den i så fall sin motivering?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(8 juli 1999)

Som komplement till svaret från den 5 juni 1998 ⁽¹⁾ kan kommissionen nu lämna följande ytterligare information.

Frågeställaren hänvisas till kommissionens svar på den skriftliga frågan E-931/98 ⁽²⁾ från Riitta Myller m.fl.

⁽¹⁾ EGT C 310, 15.12.1998.

⁽²⁾ EGT C 354, 19.11.1998, s. 42.

(1999/C 370/003)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0849/98**från Marco Cellai (NI) till kommissionen**

(26 mars 1998)

Angående: Kommissionens besvär till EG-domstolen

Enligt uppgifter i pressen i december 1997 har kommissionen beslutat att inge besvär till EG-domstolen i syfte att inleda ett överträdelseförfarande mot den italienska regeringen, eftersom det i lag nr 236/95 enligt uppgift saknas ett övergångssystem till skydd för redan uppnådda rättigheter för de utländska språkmedarbetare ("collaboratori linguistici"), som tidigare kallades lärare i främmande språk ("lettori di lingua straniera"), och som redan är anställda vid de italienska universiteten i enlighet med presidentdekret nr 382/90. Genom denna åtgärd ignorerar kommissionen till stora delar innehållet i domstolens dom av den 20 november 1997 (sektion V). Även detta besvär grundar sig uppenbarligen på en sammanblandning av termerna "lecturer" och "lettore". Kommissionen har inte heller alls motiverat på vilket sätt den italienska regeringen skulle ha undanlätit att respektera de "uppnådda rättigheterna", eftersom de bestämmelser som införs genom lag nr 236/95 säkerställer skydd av de rättigheter som de berörda personerna har uppnått inom den tidigare rättsliga ramen, och de säkerställer dessa personer generellt en bättre behandling.

Kan kommissionen uppge:

1. om och i vilken grad kommissionens beslut har påverkats av artiklar i pressen eller uttalanden från europeiska parlamentsledamöter,
2. vilken är den rättsliga grunden för detta besvär?

**Kompletterande svar
från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar**

(29 juni 1999)

Med hänvisning till sitt svar av den 5 juni 1998 ⁽¹⁾ kan kommissionen nu lämna följande tilläggsuppgifter.

Kommissionens beslut att på grundval av artikel 226 (tidigare artikel 169) i EG-fördraget väcka talan vid Europeiska gemenskapernas domstol om behandlingen av lärare i främmande språk vid italienska universitet har inte påverkats av artiklar i tidningspressen. Kommissionens beslut grundar sig på juridiska argument och skriftliga bevis som framkommit vid dess egen undersökning i samband med överträdelseförfarandet.

Juridiskt sett har kommissionen grundat sitt beslut på det faktum att det finns konkreta bevis för att man vid flera italienska universitet inte på vederbörligt sätt säkerställt de rättigheter som skall åtnjutas av lärarna i främmande språk.

⁽¹⁾ EGT C 310, 15.12.1998.

(1999/C 370/004)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0870/98
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen**

(26 mars 1998)

Angående: Legalisering av de illegala invandrarna

I det betänkande om respekten för de mänskliga rättigheterna i Europeiska unionen (1996) som antogs av parlamentet i februari framhövdes vissa medlemsstater uttryckligen, som efter en viss tidsperiod har legaliserat den uppehållsrättsliga statusen för personer som uppehåller sig illegalt på deras territorier.

1. Anser kommissionen att dessa medlemsstaters agerande strider mot gällande gemenskapslagstiftning?
2. Anser kommissionen att dessa medlemsstaters agerande strider mot Schengenavtalet?
3. Vad avser kommissionen göra för att införliva Schengenavtalet i gemenskapslagstiftningen och beträffande liknande skillnader?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(28 juni 1999)

Det strider varken mot lagstiftningen på unionsnivå eller Schengenregelverket, som nyligen införlivades inom Europeiska unionens ramar, att en medlemsstat ger illegala invandrare som vistas inom landets gränser legal status.

(1999/C 370/005)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0880/98
från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen**

(26 mars 1998)

Angående: Problem med den fria rörligheten vad gäller läkarutbildning inom EU

Direktiv 93/16 ⁽¹⁾ skapar problem vad gäller läkarutbildningen inom EU:s medlemsstater. Innan detta direktiv trädde i kraft (april 1993) var det möjligt att i Grekland godkänna den examen som någon t.ex. tog i Österrike och följaktligen kunde denna person få tillstånd att utöva yrket för att skaffa sig sin specialisering i Grekland, men genom detta direktiv förhindras denna ordning. Även om jämbördigheten

mellan olika examina medges, så tillhandahålls inte tillståndet att utöva yrket, vilket måste förvärvas i det land där man har studerat, samtidigt som förhållandena varierar beroende på bestämmelserna i den nationella lagstiftningen i varje land. Hela regleringen skapar enorma problem för dem som har studerat i ett EU-land och vill skaffa sig sin specialisering i ett annat.

Kan kommissionen redogöra för:

1. För dem som var inskrivna på universitet inom EU innan direktiv 93/16 trädde i kraft, skulle de regler som gällde före direktivet kunna gälla under en övergångsperiod?
2. Eftersom de examina som förvärvats inom EU är jämbördiga, skulle det kunna inrättas en bestämmelse som tillåter att en läkare förvärvar tillstånd att utöva yrket i det land han eller hon har för avsikt att arbeta, och inte obligatoriskt i det land där examen tagits?
3. Eftersom examina är jämbördiga, finns det någon möjlighet att en läkare kan skaffa sig sin specialisering i ett annat av EU:s länder än det där han eller hon tagit sin examen om denna specialisering är en del av läkarens utbildning?

(¹) EGT L 165, 7.7.1993, s. 1.

Kompletterande svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(29 juni 1999)

1. Alla direktiv från 1975 och senare som rör den fria rörligheten för läkare och ömsesidigt erkännande av läkarexamina kodifierades 1993, vilket utmynnade i rådets direktiv 93/16/EEG av den 5 april 1993 om underlättande av läkares fria rörlighet och ömsesidigt erkännande av deras utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis. Eftersom det bara rörde sig om en kodifiering, ändrades inte det gällande rättsläget på något sätt. Jämfört med förhållandena 1975 innebar alltså detta direktiv ingen som helst ändring för läkare som vill genomgå specialistutbildning i ett annat EU-land.
2. Principen om ömsesidigt erkännande av examina innebär att varje medlemsstat skall godta de examensbevis som övriga medlemsstater utfärdar till EU-medborgare. Medlemsstaterna skall tillmäta dessa examensbevis samma värde som man tillmäter de i det egna landet utfärdade bevisen, i fråga om läkares tillträde till arbetsmarknaden och rättighet att praktisera som läkare. Vad gäller de examensbevis för specialister som är gemensamma för samtliga medlemsstater slås denna princip fast i artiklarna 4 och 5 i direktiv 93/16/EEG. Vad gäller de examensbevis för specialister som är gemensamma för vissa av medlemsstaterna slås principen fast i artiklarna 6 och 7.
3. Det finns ingen bestämmelse i direktiv 93/16/EEG som hindrar att man skaffar sig sin specialisering i ett annat EU-land än det land där man genomgick sin grundutbildning till läkare.

(1999/C 370/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2378/98

från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen

(27 juli 1998)

Angående: Överträdelse av bestämmelserna för offentlig upphandling

1988 beslutade kommunfullmäktige i San Giorgio del Sannio (Benevento-provinsen, Italien) att bevilja företaget Italgas Sud koncession på 30 år för att projektera och uppföra ett gasdistributionsnät på kommunens territorium. Den 15 oktober 1997 godkände kommunstyrelsen ett nytt genomförandeförslag som innebar en ändring av det första avtalet och som med hänsyn till de stora skillnaderna vad gäller kostnader och kontraktstider i praktiken var en helt ny koncession.

Allt detta står i uppenbar strid mot direktiv 92/50/EEG (¹) om offentlig upphandling, gemenskapens regler om fri konkurrens och artikel 21 i den italienska lagen nr 216/1995 om offentlig upphandling. Enligt

dessa bestämmelser skall all upphandling ske på grundval av det ekonomiskt mest fördelaktiga anbudet, och när det rör sig om bygg- och anläggningsarbeten till ett värde av 5 miljoner ecu eller mer måste upphandlingen alltid föregås av ett öppet anbudsförfarande.

Anser inte kommissionen att det både är nödvändigt och lämpligt att kontrollera om ovannämnda kommunala myndigheter har följt gällande lagstiftning? Det förefaller ju som om man inte har uppfyllt kraven på ekonomiskt mest fördelaktiga anbud, öppenhet och offentlighet i och med att man inte gått ut med någon anbudsinfordran för att låta alla lämpliga företag delta på lika villkor i upphandlingen, i uppenbar strid mot principen om fri konkurrens.

(¹) EGT L 209, 24.7.1992, s. 1.

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(29 juni 1999)

Kommissionen kan nu ge ytterligare information utöver den som gavs i svaret av den 19 oktober 1998 (¹).

Kommissionen har kontaktat de italienska myndigheterna för att kontrollera att gemenskapslagstiftningen beträffande upphandling följdes när koncessionen att anlägga ett gasnät i kommunen San Giorgio del Sannio tilldelades. Vi har vid ett flertal tillfällen skrivit till de italienska myndigheterna och vi har därefter, i samband med ett möte, angivit precis vilken information vi behöver för att kunna utföra kontrollen.

De italienska myndigheterna har inte lämnat något svar. Vi känner inte till hela den rättsliga bakgrunden och alla sakförhållanden, så vi kan inte exakt fastställa upphandlingens juridiska karaktär och inte heller vilka gemenskapsregler som gäller i detta fall. Således kan vi inte kontrollera om det har skett något brott mot reglerna. Men det är möjligt att vi får klarhet i juli då ett möte med de italienska myndigheterna är inplanerat.

(¹) EGT C 50, 22.2.1999.

(1999/C 370/007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2987/98

från John Iversen (PSE) till kommissionen

(8 oktober 1998)

Angående: Krav på inrättande av nationella register med uppgifter om konsumtion av läkemedel för djur

De europeiska konsumenternas ökade efterfrågan på sunda och rena livsmedel har skapat behov av ökad kontroll av läkemedelskonsumtionen inom jordbruket. Antibiotiska tillväxtämnen och en överkonsumtion av läkemedel skapar resistenta bakterier och på längre sikt finns det risk att människor kommer att dö i sjukdomar som influensa och lunginflammation då dessa inte längre kan behandlas med antibiotika.

Om man inrättade nationella register med uppgifter om läkemedelskonsumtionen inom jordbruket skulle man kunna jämföra konsumtionen i de olika medlemsländerna och på så sätt kunna påtala om konsumtionen av läkemedel var alltför hög i några av medlemsländerna. Dessutom skulle man få ett instrument för forskning kring sambandet mellan resistenta bakterier och läkemedelskonsumtion. Man kan redan skönja ett mönster: Antalet resistenta bakterier är mycket lägre i Skandinavien, där konsumtionen är låg jämfört med länder som Storbritannien, Nederländerna och Belgien.

Anser inte kommissionen att det skulle kunna vara på sin plats att lägga fram ett förslag om inrättande av nationella register med uppgifter om läkemedelskonsumtionen inom jordbruket? Samtidigt skulle kommissionen kunna lägga fram ett förslag om att antibiotika skall vara receptbelagda i medlemsländerna, vilket skulle hindra bönderna från att använda läkemedel som tillväxtämne.

**Kompletterande svar
från Martin Bangemann på kommissionens vägnar**

(20 april 1999)

Som komplettering till sitt svar av den 11 november 1998 ⁽¹⁾ kan kommissionen nu lämna följande upplysningar.

Både för djurfoder (fodertillsatser) och veterinära läkemedel innehåller gemenskapslagstiftningen kontrollbestämmelser, där det bl.a. ingår krav på registrering av uppgifter om tillverkning, godkännande, försäljning och förbrukning av antibiotika.

Beträffande djurfoder har kommissionen tagit ett initiativ som går ut på att från och med januari år 2000 införa ett system för insamling av nationella data om förbrukning av antibiotiska tillsatser som är godkända enligt direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser ⁽²⁾. Vidare har rådet antagit förordning (EG) 2821/98 av den 17 december 1998 om ändring, vad avser återkallande av tillstånd för vissa antibiotika, av direktiv 70/524/EEG om fodertillsatser ⁽³⁾. Förordningen förbjuder, av hänsyn till människors hälsa, användning av fyra antibiotika som tillsatssämnen i djurfoder. Dessutom råder mycket stränga bestämmelser för produktion och distribution av antibiotiska tillsatssämnen och av premixer och foderblandningar innehållande sådana tillsatssämnen. Sålunda är alla anläggningar och mellanhänder i samtliga led i kedjan — från tillverkare av fodertillsatser och foderblandningar och vidare via premixtillverkare — skyldiga att föra register över bl.a. slag och mängder av producerade eller använda tillsatser.

I lagstiftningen om antibiotika som används som veterinära läkemedel ⁽⁴⁾ föreskrivs en rad kontrollåtgärder som omfattar tillverkning, godkännande för försäljning, receptföreskrivning, distribution (parti- och detaljhandelsleden), villkor för användning och ett system för tillsyn av läkemedelssektorn. I det sistnämnda systemet skall ingå uppgifter om eventuell bristande effekt vid fall av resistens samt om övervakning och kontroll av foderrestämnen som kommer från behandlade djur. Innan ett veterinärt läkemedel godkänns för försäljning utreder man i samtliga fall om det skall vara receptpliktigt. En av de viktigaste aspekterna i det sammanhanget är om läkemedlet kan brukas till andra syften än behandling.

Vidare krävs att alla med tillstånd för parti- eller detaljhandel med veterinärmedicinska produkter (t.ex. apotekare och veterinärer) för varje transaktion registrerar datum, exakt beteckning på den veterinärmedicinska produkten, tillverkarens batchnummer, mottagen eller levererad mängd, leverantörens eller mottagarens namn och adress, samt i tillämpliga fall namn och adress för den veterinär som utfärdat receptet (en kopia av receptet skall finnas).

När ett veterinärläkemedel, som innehåller antibiotika, blandas in i djurfoder (dvs. tillförs i form av foder innehållande läkemedel) gäller rådets direktiv 90/167/EEG ⁽⁵⁾, där villkoren för den kommersiella hanteringen av dessa produkter fastställs och där det föreskrivs att särskilda recept måste användas. Dessa särskilda veterinärrecept skall innehålla vissa angivna uppgifter, bl.a. om den läkemedelspremix som använts: beteckning, mängd och karenstid. Vid kollektiv behandling med foder innehållande läkemedel skall dessutom behandlingsättet anges.

Enligt kommissionen tillgodoser de ovannämnda bestämmelserna önskemålet om att i möjligaste mån begränsa och kontrollera användningen av antibiotika för foder- och djurhälsoändamål. Därför har kommissionen för närvarande inga planer på att lägga fram förslag om upprättande av ytterligare nationella register såsom frågeställaren föreslår.

⁽¹⁾ EGT C 96, 8.4.1999, s. 155.

⁽²⁾ EGT L 270, 14.12.1970.

⁽³⁾ EGT L 351, 29.12.1998.

⁽⁴⁾ Rådets förordning (EEG) 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet (EGT L 214, 24.8.1993) och rådets direktiv 81/851/EEG av den 28 september 1981 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om veterinärmedicinska läkemedel (EGT L 317, 6.11.1981).

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 90/167/EEG av den 26 mars 1990 om fastställande av villkor för framställning, utsläppande på marknaden och användning av foderläkemedel inom gemenskapen (EGT L 92, 7.4.1990).

(1999/C 370/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3069/98
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(9 oktober 1998)

Angående: Primater

Vilken är kommissionens politik och praxis för att använda EU:s medel till finansiering av experiment på primater? För vilka totala summor har EU finansierat experiment på primater under vart och ett av följande år: 1996, 1997 och 1998 (fram till nu)? För hur många primater gäller dessa belopp?

(1999/C 370/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3071/98
från Michael Elliott (PSE) till kommissionen

(9 oktober 1998)

Angående: Primater

Vilken statistik/information har Europeiska kommissionen om antalet primater som används i EU-finansierade forskningsprojekt, om syftet med att använda primater och om vilka summor EU bidrar med? Vilka är kommissionens närmare planer för övervakning och registrering av EU-stödd forskning inom detta område i framtiden?

Om sådan statistik och information finns:

- med vilka belopp stödde EU forskning om BSE/TSE där primater användes under vart och ett av åren 1996, 1997 och 1998 (fram till nu) och för hur många primater gäller dessa belopp?
- med vilka belopp stödde EU forskning om aids där primater användes under vart och ett av åren 1996, 1997 och 1998 (fram till nu) och för hur många primater gäller dessa belopp?

Gemensamt kompletterande svar
på de skriftliga frågorna E-3069/98 och E-3071/98
ingivna av Edith Cresson för kommissionen

(27 maj 1999)

För att komplettera sitt svar av den 16 november 1998 ⁽¹⁾ kan kommissionen nu tillhandahålla följande ytterligare upplysningar:

Kommissionen för ingen statistik över antalet primater som används i gemenskapsunderstödda forskningsprojekt och vilka stödbelopp som omfattas av sådan forskning.

Efter förfrågan hos projektsamordnarna kunde dock följande uppgifter sammanställas:

1. Gemenskapsstöd till forskning om aids för vilken primater används uppgick till 223 400 ecu år 1997 och 504 300 ecu år 1998. 200 makaker och mellan 6 och 12 chimpanser användes i gemenskapsfinansierade aids-forskningsprojekt (kontrakt undertecknade mellan 1994 och 1998) inom fjärde ramprogrammet ⁽²⁾.
2. Forskningsprojekt rörande bovin spongiform encefalopati/transmissibel spongiform encefalopati (BSE/TSE) kommer först att inledas under 1999. 78 makaker och 16 rhesusapor kommer troligtvis att användas inom ramen för dessa projekt, men däremot inga chimpanser.

Alla dessa projekt har genomgått vetenskaplig utvärdering genomförd av sakkunniga från olika ämnesområden. Därvid bedöms också huruvida det är motiverat att genomföra djurförsök, i synnerhet med primater. För viss, klart definierad forskning om aids och BSE är väl genomtänkta försök med primater fortfarande det ända sättet att vinna användbar kunskap för diagnos, behandling och utveckling av vaccin som kan användas på människor.

Det bör betonas att gemenskapsfinansieringen högst uppgår till 50 % av de sammanlagda projektkostnaderna. Det är dessutom inte möjligt att få fram uppgifter om antal använda djur per år. I genomsnitt pågår projekten i tre år, och djuren används i de flesta fall under längre tid än ett år.

I fjärde ramprogrammet anges det tydligt att djurförsök där det är möjligt måste ersättas med alternativa metoder. Alla deltagare i gemenskapens forskningsprojekt måste dessutom följa gemenskrädden och den nationella lagstiftningen, inbegripet rådets direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål⁽³⁾. Kommissionen kommer även framöver övervaka användningen av primater i gemenskapsfinansierade forskningsprojekt genom att fortsätta insamlingen av den statistik som sammanställts som svar på ledamotens fråga.

⁽¹⁾ EGT C 96, 8.4.1999.

⁽²⁾ EGT L 126, 18.5.1994.

⁽³⁾ EGT L 358, 18.12.1986.

(1999/C 370/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3680/98

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(7 december 1998)

Angående: Park för ökat miljömedvetande i Athen-området

Inom den stadsplanerade delen av Athen, i kommunerna Ilion, Agii Anargirii och Kamateros, finns det en mycket stor offentligägd tomt som kallas "Drottningens torn" (Pyrgos Vasilissis). På denna plats och däromkring anläggs det en park för ökat miljömedvetande. Investeringen (2,5 miljarder drakmer) medfinansieras av EU (Regionala utvecklingsfonden, stadsmodellsprogram enligt artikel 10). Många invånare i området har dock framfört klagomål över att man har gett byggnadstillstånd till ett köpcentrum (på 2,7 hektar!) intill parken, något som kommer att ge upphov till betydande trafik- och parkeringsproblem samt problem med nedsmutsning m.m.

Kommissionen tillfrågas:

1. Känner den till detta och hur bedömer den att den park som den finansierar skall kunna existera under dessa omständigheter?
2. Kan den bekräfta att miljökonsekvensanalyser har utförts?
3. Har man vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att förhindra att invånarnas berättigade farhågor blir verklighet?

(1999/C 370/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4096/98

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(14 januari 1999)

Angående: Park för ökat miljömedvetande i Aten-området

Inom den stadsplanerade delen av Aten, i kommunerna Ilion, Agii Anargirii och Kamateros, finns det en mycket stor offentligägd tomt som kallas "Drottningens torn" (Pyrgos Vasilissis). På denna plats och däromkring anläggs det en park för ökat miljömedvetande. Investeringen (2,5 miljarder drakmer) medfinansieras av EU (Regionala utvecklingsfonden, stadsmodellsprogram enligt artikel 10).

Många invånare i området har dock framfört klagomål över att man har gett byggnadstillstånd till ett köpcentrum (på 2,7 hektar!) intill parken, något som kommer att ge upphov till betydande trafik- och parkeringsproblem samt problem med nedsmutsning m.m.

Kommissionen tillfrågas:

1. Känner den till detta och hur bedömer den att den park som den finanserar skall kunna existera under dessa omständigheter?
2. Kan den bekräfta att miljökonsekvensanalyser har utförts?
3. Har man vidtagit alla nödvändiga åtgärder för att förhindra att invånarnas berättigade farhågor blir verklighet?

**Gemensamt kompletterande svar
på de skriftliga frågorna E-3680/98 och E-4096/98
ingivna av Monika Wulf-Mathies för kommissionen**

(7 maj 1999)

Utformningen av den första fasen av miljöparken "Queen's tower" finansierades inom ramen för artikel 10 i Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF). Avsikten med projektet var att skapa en park och ett miljöutbildningscentrum för att höja den lokala befolkningens medvetenhet om miljö och miljöfrågor och samtidigt restaurera området. Projektet erhöll 5,7 miljoner euro i form av stöd från ERUF och avslutades 1994. Projektets andra fas finansieras inom ramen för det operativa programmet för miljön och skall enligt planerna vara avslutat i slutet av det här året.

Byggnadstillstånd för en angränsande tomt beviljas av de behöriga myndigheterna och är inte en fråga som kommissionen kan blanda sig i. Det är också de grekiska myndigheterna som i det aktuella fallet skall avgöra om det behövs en miljökonsekvensanalys.

Kommissionen kommer noga att följa de framtida effekter som det planerade bygget har för driften av parken. Om byggnadsprojektet äventyrar gemenskapens investering i parken, kan kommissionen göra en ny bedömning av stödet och, som en sista konsekvens, återkräva medel om det visar sig nödvändigt.

(1999/C 370/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3718/98

från Angela Sierra González (GUE/NGL) till kommissionen

(11 december 1998)

Angående: Kåkområden i staden Las Palmas de Gran Canaria (Kanarieöarna, Spanien)

I kommunen Las Palmas de Gran Canaria (Kanarieöarna) håller man för närvarande på med en stadsplanemässig ombyggnad för att kunna uppföra "Parque marítimo de Las Canteras — El Confital", som finansieras av gemenskapsfonder genom det operativa programmet för lokal miljö (Programa Operativo de Medio Ambiente Local (POMAL)).

För att kunna genomföra dessa arbeten exproprierar man markområden där många socialt utslagna samhällsmedborgare har sin bostad. Trots detta inbegriper åtgärden inte möjligheten att ge detta kollektiv alternativa bostäder och den ekonomiska kompensationen för den aktuella exproprieringen kan knappast kompensera bostadsförlusten.

Vet kommissionen detta?

Anser kommissionen det nödvändigt att programmen för stadsplanering, som i detta fall påverkar kollektiv med stora sociala problem, även skall infatta en prioritering av hanteringen av dessa kollektiv, för att därigenom kunna undvika situationer med en sådan social utslagning såsom i fallet med dessa bostäder?

**Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar**

(21 april 1999)

Kommissionen kan som ett tillägg till sitt svar av den 18 januari 1999⁽¹⁾, och på grundval av de upplysningar som de behöriga spanska myndigheterna lämnat om genomförandet av det operativa programmet för lokal miljö (POMAL), lämna följande information.

Las Palmas kommunförvaltning har ännu inte inlett exproprieringen i samband med projektet för att återbilda miljön "El Confital e el Rincón" eftersom det juridiska förfarandet för expropriation numera styrs av ett beslut från den spanska högsta domstolen. Enligt detta program, som är en led i arbetet med att sanera slumkvarter, skall 108 hälsovådliga bostäder i det berörda området rivras.

Självfallet kommer expropriationen, när tiden är inne, att omfatta ekonomisk kompensation i enlighet med de kriterier som fastställts i den spanska lagen "Ley de Régimen del suelo y valoraciones" från 1998.

Kommunförvaltningen håller på att utarbeta en rapport om enskilda fall som de sociala myndigheterna kommer att använda för att bedöma varje berörd familjs socio-ekonomiska situation för att på så sätt kunna bevilja stöd till och kompensation för deras flyttning och framtida nya bostad.

(¹) EGT C 142, 21.5.1999, s. 147.

(1999/C 370/013)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3801/98

från Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) till kommissionen

(22 december 1998)

Angående: Avtalsbrott mellan Texas-Samsung (Maia) och den portugisiska staten

Texas Instruments-Samsung Electronic (TISE), ett företag som tillverkar halvledare, meddelade i förra veckan sina 748 arbetare att företagets verksamhet i Maia i Portugal upphör den 31 mars 1999.

Beslutet, som enligt företaget är oåterkalleligt, kommer att få allvarliga sociala följder. Det strider mot ett avtal med den portugisiska staten som baserar sig på ett programavtal som undertecknades i juli 1995 och som skulle gälla fram till 2004. Avtalet gjorde det möjligt att bevilja samriskföretag avsevärda finansiella stimulansmedel. Fastän den portugisiska regeringen redan veckan innan kände till att företaget hade för avsikt att ensidigt bryta avtalet var det företaget som offentliggjorde beslutet. Avtalet har ännu inte offentliggjorts under förvärdningen att offentliggörandet kunde skada förhandlingarna där det viktigaste verkar vara att de stimulansmedel som beviljats företaget inom ramen för programavtalet återlämnas.

I en situation som denna, som är särskilt allvarig ur flera synvinklar sett, men i synnerhet ur socialt perspektiv, är det ytterst lämpligt och brådskande att fråga kommissionen om den kände till detta programavtal, om gemenskapsmedel är inblandade samt på vilket sätt de allmänna medlen förvaltas, både då det är fråga om nationella medel eller gemenskapsmedel.

Kompletterande svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(28 april 1999)

Inom ramen för industriprogrammet Pedip II – som är en del av gemenskapens andra stödrum för Portugal under perioden 1994-99 – har de portugisiska myndigheterna godkänt ett projekt som drivits av företaget Texas Samsung i staden Maia i Portugal.

Stöd på motsvarande 10,6 miljoner euro har betalats ut för själva investeringen och 5,3 miljoner euro för olika utbildningsåtgärder. Stöden har samfinansierats av Europeiska regionala utvecklingsfonden respektive Europeiska socialfonden, i båda fallen med 75 %.

De portugisiska myndigheterna har meddelat kommissionen att man vidtagit de åtgärder som anges i investeringsavtalet mellan initiativtagaren och den portugisiska staten. På så sätt hoppas man få tillbaka de medel som betalats ut. De båda parterna håller för närvarande på att diskutera frågan, och om det inte är möjligt att nå en överenskommelse föreskriver portugisisk lag att ett skiljedomsförfarande skall ta vid.

Kommissionen kommer att informera parlamentsledamoten om vilka framsteg som gjorts i diskussionerna så snart man fått besked om detta från de portugisiska myndigheterna.

(1999/C 370/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3802/98**från Sérgio Ribeiro (GUE/NGL) till kommissionen**

(22 december 1998)

Angående: Stängning av Nestles fabrik i Matosinhos i Portugal

Enligt PR-direktören för Nestles fabrik Longa Vida i Matosinhos i Portugal kommer fabriken att stängas och produktionen flyttas till Spanien eller Frankrike.

Följden av beslutet är att mer än hundra arbetare kommer att bli arbetslösa. Detta beslut är också en följd av andra beslut som samma multinationella företag fattat och som redan stängt fabriken Rajá e Findus och avskedat omkring 70 arbetare vid Longa Vida.

Följderna av beslutet blir ännu mera framträdande då man tänker på att Longa Vida är en modern fabrik som fått finansiellt stöd från portugisiska staten och EU för att konkretisera investeringarna som under de senaste fem åren uppgått till mer än tre miljarder escudos.

Eftersom det dessutom är fråga om en omlokalisering, i detta fall inom gemenskapen, och eftersom det, vad det förefaller, är avsevärda gemenskapsstöd inblandade, frågar jag kommissionen om den kände till situationen, om det finns programavtal som kommissionen deltar i och om kommissionen känner till att Nestle kan räkna med nya finansiella stöd till följd av den eventuella omlokaliseringen.

**Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar**

(3 maj 1999)

Inom ramen för industriprogrammet Pedip I, som är en del av gemenskapens första stödrum för Portugal under perioden 1989-1993, har de portugisiska myndigheterna godkänt ett projekt som drivits av företaget Nestlé i Matosinhos i Portugal.

Stöd på motsvarande 380 000 euro godkändes för investeringen, av vilka 240 000 euro betalades ut och 140 000 annullerades. Dessa summor har till 70 % samfinansierats av Europeiska regionala utvecklingsfonden. Giltighetstiden för det kontrakt som undertecknats av den portugisiska staten och initiativtagaren har löpt ut.

Om fabriken stängs finns det alltså ingen avtalsrättslig grund för de portugisiska myndigheterna att begära återbetalning av stödet.

Enligt de portugisiska myndigheterna finns det inga officiella uppgifter om en omlokalisering av fabriken till en ort utanför Portugal.

(1999/C 370/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3916/98**från Viviane Reding (PPE) till kommissionen**

(4 januari 1999)

Angående: Vertikala begränsningar inom sektorn för öl

Kommissionen har som bekant för avsikt att, inom ramen för den planerade reformen vad gäller tillämpningen av EG-fördragets konkurrensregler, föreslå en generell skärpning av de vertikala begränsningarna.

Är kommissionen medveten om att den föreslagna begränsningen till 40 % av marknadsandelarna kan få till följd att samtliga bryggerier i Luxemburg får upphöra med sin verksamhet? Enskilda bryggerier besitter där mer än 40 % av marknadsandelarna och kommer alltså i fortsättningen inte att kunna ingå undantagskontrakt. Konkurrerande företag i större regioner vars marknadsandelar understiger 40 %-gränsen men vars produktion med råge överstiger hela Luxemburgs, kommer däremot att kunna ingå sådana kontrakt. De små luxemburgska bryggerierna klarar då inte längre konkurrensen med och kampen om överlevnad mot de "stora" som har stora medel till sitt förfogande. Detta kan inte vara målsättningen med bestämmelserna och bör beaktas av kommissionen.

Har kommissionen för avsikt att anpassa sin definition av marknaden till verkligheten, det vill säga definiera den som inre marknad (och då naturligtvis med ett lägre referensvärde för marknadsandelen) så att en verklig konkurrens mellan företagen slutligen kan äga rum? Om inte, vore det inte lämpligt att ta de överregionala aspekterna av reformen i betraktande?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(10 februari 1999)

Parlamentsledamoten ställer en rad frågor om kommissionens förslag om att ändra konkurrensreglerna när det gäller vertikala begränsningar. Nedan redogörs för innehållet i förslagen.

Den 30 september 1998 antog kommissionen ett meddelande ⁽¹⁾ där det framgår vilka ändringar som den vill göra i reglerna om vertikala begränsningar. Förslaget innebär en omläggning mot ett mer ekonomiskt synsätt. Detta har allmänt stöd och har blivit nödvändigt till följd av en rad strukturella svagheter i de nuvarande gruppundantagsförordningarna, däribland den som gäller ölleveranskontrakt.

Den största svagheten ligger i att de gällande gruppundantagsförordningarna gör undantag utan hänsyn till företagets marknadsmakt. Det görs ingen skillnad mellan en femprocentig och en nittiofemprocentig marknadsandel. Detta är inte god konkurrenspolitik och måste ändras. Kommissionens erfarenhet är att vertikala begränsningar kan antas ha enbart gynnsamma effekter i de fall företagen inte har någon marknadsmakt. I de fall där företag faktiskt har marknadsmakt kan vertikala begränsningar emellertid utnyttjas i såväl positiva och konkurrensfrämjande syften som i konkurrensbegränsande syften, exempelvis till att utestänga konkurrenter från marknaden.

Kärnan i kommissionens förslag¹ är en gruppundantagsförordning som kommer att omfatta alla former av vertikala begränsningar i alla branscher och såväl slutprodukter som produktionsvaror och tjänster. Det nya ekonomiskt inriktade synsättet kräver att gruppundantag begränsas till att omfatta företag som har marknadsmakt. Det enda kriterium som är praktiskt användbart och som allmänt används i konkurrenspolitiken världen över är marknadsandelen på den relevanta marknad där karteller eller monopolistiska beteenden förekommer (den s.k. antitrust-marknaden) eller index som beräknas på grundval av marknadsandelar. Samtidigt som det erkänns att marknadsandel och marknadsmakt inte är samma sak, kan det förstnämnda begreppet användas för att definiera en skyddad marknad, det vill säga ge en antydning om när en brist på betydande marknadsmakt kan förmodas föreligga.

Att som kriterium välja den relevanta antitrust-marknaden innebär inte någon diskriminering av företag som är verksamma på mindre marknader. Det behandlar företag med liknande marknadsandelar på samma sätt, oberoende av om de är verksamma på samma eller olika marknader. Det vore inte bra att, som parlamentsledamoten föreslår, begränsa marknaden utifrån geografiska kriterier.

I meddelandet föreslås att ett eller två tröskelvärden för marknadsandelar skall införas och begränsa gruppundantagen. I förslaget lämnas frågan öppen om man skall införa ett system med ett eller två tröskelvärden och storleken på värdena. Kommissionen föreslår 20 % och 40 % i ett system med två tröskelvärden och ett tröskelvärde någonstans mellan 25 % och 35 % om man väljer ett system med ett tröskelvärde. Detta skapar trygghet för företag med marknadsandelar under tröskeln. Det återskapar avtalsfriheten och gör det möjligt för företag att välja de distributionsformer som är kommersiellt mest intressanta. Eftersom de flesta marknader är konkurrensutsatta och det stora flertalet företag har blygsamma marknadsandelar kommer rättssäkerheten att öka och de administrativa kostnaderna att minska. Resultatet kommer inte att bli att antalet avtal om vertikala begränsningar minskar och det är inte heller avsikten.

Det föreslagna nya gruppundantaget kommer inte att medföra att bryggare med marknadsandelar över tröskelvärdet nödvändigtvis behöver frukta att deras avtal blir ogiltiga eller att anmälningsskyldighet införs.

Att en vertikal begränsning inte omfattas av gruppundantaget innebär inte en presumtion om att den är olaglig. Begränsningen i fråga kanske inte alls är konkurrensbegränsande eller den omfattas kanske inte av artikel 85.1 i EG-fördraget. Begränsningen kanske omfattas av artikel 85.1, men något av undantagen i artikel 85.3 kan vara tillämpligt. Kommissionen kommer att ge ut riktlinjer för tillämpningen av konkurrensreglerna ovanför tröskelvärdet för att klargöra sin framtida politik mot denna typ av företag.

Företag med marknadsdom över tröskelvärdet kanske måste anpassa vissa avtal om det, vid en granskning av deras marknad, visar sig att detta är nödvändigt för att säkra tillträdet till och konkurrensen på marknaden. Men ett sådant skydd för konkurrensen kommer att vara bra för konsumenterna och, på längre sikt, för sysselsättningen genom att näringslivets konkurrenskraft säkras.

(¹) KOM(98) 544 slutlig.

(1999/C 370/016)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3956/98

från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(4 januari 1999)

Angående: Respekt av kodex för vapenexport

Unescos professur för fred och mänskliga rättigheter vid Barcelonas autonoma universitet undersökte nyligen om Europeiska unionens uppförandekodex för vapenexport följs, och fann att Spanien har sålt vapen till ett värde av 23 miljarder pesetas till 23 länder som inte följer denna kodex.

Känner kommissionen till dessa uppgifter? Vet kommissionen om det finns andra medlemsstater som också handlar i strid mot uppförandekodexen? Har kommissionen för avsikt att vidta några åtgärder för att göra medlemsstaterna mer medvetna om nödvändigheten av att uppfylla de villkor som de godkänt i och med att de undertecknat denna uppförandekodex?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(28 januari 1999)

Kommissionen har ingen kännedom om den rapport som parlamentsledamoten nämner.

Kommissionen har inget direkt ansvar för vapenexportlicenser som utfärdas av medlemsstaterna. Eftersom medlemsstaterna emellertid nyligen har antagit en uppförandekodex beträffande vapenexport, har de förbundit sig att se till att kriterierna, principerna och förfarandena i denna kodex noggrant genomförs. Kommissionen kommer fortsatt att i lämpliga sammanhang bidra till att uppmuntra medlemsstaterna i det avseendet.

(1999/C 370/017)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3963/98

från Peter Skinner (PSE) till kommissionen

(21 december 1998)

Angående: Observationsorganet för arbetsmarknadsrelationer — Dublinfonden

Kan vi få detaljerade uppgifter om observationsorganets arbete, däribland:

1. dess arbetsprogram för 1998,
2. kopior av alla rapporter och dokument som framställts av observationsorganet under 1998,
3. detaljer kring observationsorganets arbetsprogram för 1999?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(1 mars 1999)

1. Europeiska observationsorganet för arbetsmarknads-relationer(EIRO) var i full drift under 1998. Arbetsprogrammet för 1998 var helt och hållet genomfört i och med publiceringen av sex nummer av EIRObserver som innehåller information om arbetsmarknadsrelationer på nationell nivå och på gemenskapsnivå, publiceringen av de sex jämförande studier om föräldraledighet, vidareutbildning, arbetstid, europeiska företagsråd, arbetstagarnas medverkan, distansarbete, publiceringen av en årsrapport om arbetsmarknadsrelationerna 1997, allmänt tillträde till EIROonline samt start av en "upplysningstjänst".
2. Kommissionen påpekar att det är möjligt att på begäran få dessa publikationer från Dublinstiftelsen (Europeiska stiftelsen för förbättring av levnads- och arbetsvillkor, Wyattville Road, Loughlinstown, Co. Dublin, Irland; tel. +353 1 204 3100, fax +353 1 282 6545, e-post eiroinfo@eiro.eurofound.ie).
3. Under 1999 kommer nyheter, inslag och jämförande studier även fortsättningsvis att läggas in på EIROonline, EIRO-databas. EIRO:s jämförande studier kommer även fortsättningsvis att ges ut varannan månad och kommer att beröra arbetet när det gäller personaluthyrningsföretag, arbetsorganisation, arbetsmarknadsrelationer i små och medelstora företag, europeisering av kollektivavtal, sociala effekter av privatisering samt utsända arbetstagare. Den årliga tidskriften för 1998 kommer att ges ut både i elektronisk och i tryckt form under våren 1999. EIRObserver, som utgör ett urval av EIROonline registreringar, kommer även fortsättningsvis att publiceras – både i tryckt form och i elektronisk form – och distribueras till EIRO:s målgrupp. För utvalda representanter i EIRO:s målgrupp kommer det även fortsättningsvis att finnas en upplysningstjänst. PR-verksamhet av olika slag kommer att anordnas igen. Man kommer även att undersöka hur de länder som kommer att gå med i EU under de kommande åren kan tas med in i EIRO-projekten.

(1999/C 370/018)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3993/98

från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen

(21 december 1998)

Angående: Italiens avgifter för innehavare av tillstånd på teletjänstområdet

Sedan den 1 januari 1998 råder full konkurrens på gemenskapens marknad för telenät och teletjänster.

I direktiv 97/13/EG ⁽¹⁾ slås bland annat fast att medlemsstaterna skall säkerställa "att de avgifter som tas ut av företag som en del av auktorisationsförfarandena endast är avsedda att täcka administrativa kostnader i samband med utfärdande, handläggning, kontroll och tillsyn av de tillämpliga individuella tillstånden".

I och med den nyss godkända budgeten för 1999 tar Italien ut en årlig avgift av innehavare av tillstånd för installation och tillhandahållande av telenät och teletjänster. Avgiften beräknas på grundval av olika procentsatser för olika operatörer, och dessa procentsatser tillämpas på omsättningen för samtliga teletjänster. Avgiften kommer att tas ut också efter år 2002, om än i minskad omfattning.

Den här avgiften, som italienska företag måste betala, har när det gäller storlek ingen motsvarighet i någon annan medlemsstat och förefaller orimligt hög jämfört med de administrativa kostnaderna för utfärdandet av tillstånden. Kan kommissionen svara på följande:

- Varför har Italien inte anpassat sig till EG:s bestämmelser?
- Strider inte avgiften mot principerna om fri konkurrens, icke-diskriminering, proportionalitet och objektivitet?
- Innebär inte det här att den italienska marknaden och teleoperatörerna i Italien behandlas orättvist jämfört med övriga europeiska marknader, särskilt när det gäller utveckling av innovativa tjänster och informationssamhället?

- Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att se till att gemenskapens bestämmelser följs?
- Varför har kommissionen inte bedömt det nödvändigt att följa upp den ståndpunkt kommissionen intog den 11 november 1998 gentemot Italiens regering?

(¹) EGT L 117, 7.5.1997, s. 15.

**Kompletterande svar
från Martin Bangemann på kommissionens vägnar**

(26 april 1999)

I Italien grundas de avgifter för auktorisationsförfaranden som tas ut av innehavare av individuella tillstånd bl.a. på dekretet av den 5 februari 1998. Nivån på de administrativa avgifterna i Italien ligger nära det europeiska genomsnittet, vilket framgår av Fjärde rapporten om genomförandet av EU:s lagstiftning på telekommunikationsområdet (¹).

Den avgift som införs genom 1999 års budgetlag utgör en extra pålaga, det vill säga företagen skulle behöva betala både avgiften för auktorisering enligt dekretet och en avgift utifrån sin årliga omsättning. Även om det är tydligt att denna nationella åtgärd vidtogs för att avveckla den tidigare tillståndsavgiften, anser kommissionen att avgiften har karaktär mer av skatt än av licensavgift. Det innebär inte att den omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 97/13/EG av den 10 april 1997 om gemensamma ramar för allmän auktorisation och individuella tillstånd på teletjänstområdet, utan den måste behandlas som sådan i enlighet med relevant gemenskapslagstiftning på skatteområdet. Skatten tycks inte heller vara i strid med gemenskapens skattelagstiftning, och i synnerhet tycks den inte vara oförenlig med mervärdes-skattesystemet.

Beträffande denna avgifts förenlighet med gemenskapens konkurrenslagstiftning är frågan huruvida avgiften skulle avskräcka investeringar av nya aktörer på den italienska marknaden. Detta skulle i så fall innebära att den befintliga operatörens dominerande ställning vidmakthålls. En avgift som beräknas utifrån omsättningen, utan hänsyn till huruvida det berörda företaget har börjat gå med vinst, skulle innebära att återbetalningstiden för investeringar för nya operatörer blir längre. Detta skulle innebära att investeringar blir mindre attraktiva för de nya operatörerna, vilket i sin tur är ett väsentligt hinder för inträde på marknaden. Enligt den italienska regeringens utformning av avgiften efter kommissionens brev av den 11 november 1998 undantas nya operatörer upp till en viss tröskel på omsättningen och avgiften kommer att avvecklas under de kommande fem åren. Dette torde vara tillräckligt för att undvika att uppkomsten av konkurrens hindras.

(¹) KOM(98) 594 slutlig.

(1999/C 370/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4028/98

från Leonie van Bladel (UPE) till kommissionen

(8 januari 1999)

Angående: Kostnaderna i samband med att euron införs

1. Känner kommissionen till att bankerna, i anledning av att euron införs, har börjat ta fem gulden betalt av kunderna varje gång de använder bankkort utomlands?
2. Känner kommissionen också till att bankerna tar femtio cent betalt för varje bankkortsbetalning inom landet?
3. Inser kommissionen att avgiften på fem gulden för var gång ett bankkort används utomlands leder till att bankkunderna blir tvungna att ta ut större belopp för att spara kostnader. Det är ju så, att ett uttag på femhundra gulden kostar fem gulden, medan det kostar tjugofem gulden att ta ut fem gånger hundra gulden.
4. Anser inte kommissionen att det ovarsagda inte är till nytta för medborgarnas trygghet, eftersom de alltså blir tvungna att ta ut större belopp utomlands?

5. Är kommissionen beredd, med tanke på att bankerna tillämpar en enhetlig taxa på detta område, att undersöka om det på den här punkten handlar om en kartellbildning, alltså om att bankerna missbrukar sin monopolställning?
6. Om kommissionen är beredd till detta, vilka åtgärder tänker kommissionen vidta?

(1999/C 370/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0130/99

från Leonie van Bladel (UPE) till kommissionen

(2 februari 1999)

Angående: Kostnader i samband med införandet av euron

1. Känner kommissionen till att banker med anledning av införandet av euron tar ut 5 gulden i avgift för varje bankomatuttag och varje kortbetalning i utlandet?
2. Känner kommissionen till att bankernas avgift för inhemska kortbetalningar är 0,50 gulden per bokfört köp?
3. Inser kommissionen att dessa 5 gulden per utlandsuttag tvingar bankkunderna att göra större uttag för att spara pengar? Det kostar 5 gulden att vid ett tillfälle ta ut 500 gulden, medan det kostar 25 gulden att ta ut 100 gulden vid fem olika tillfällen.
4. Delar kommissionen uppfattningen att ovanstående inte främjar medborgarnas trygghet, eftersom det innebär att de tar ut större belopp i utlandet för att spara pengar?
5. Är kommissionen, mot bakgrund av att alla banker tar ut samma avgift, redo att undersöka om det är fråga om kartellbildning eller missbruk av bankernas monopolställning?
6. Om så är fallet, vilka åtgärder kommer rådet då att vidta?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-4028/98 och E-0130/99
ingivna av Mario Monti för kommissionen**

(9 april 1999)

1. Möjligheten för bankkunder att ta ut pengar från bankautomater eller att utföra andra elektroniska transaktioner i olika medlemsstater, är en tjänst som bankerna har rätt att ta betalt för i konkurrens med andra banker. Kommissionen är medveten om att banker i Nederländerna (och på annat håll) har förändrat sina metoder för att ta ut avgifter för sådana tjänster. Denna förändring är en direkt följd av att de är tvungna att tillämpa fasta omräkningskurser för omräkning och växling mellan de nationella valutaenheterna i de medlemsstater som deltar i Ekonomiska och monetära unionen (EMU). Parlamentsledamoten hänvisas till kommissionens svar på den skriftliga frågan E-3962/98 från Jessica Larive ⁽¹⁾, som utförligt behandlar samma ämne.
2. Precis som i fallet med transaktioner som utförs i utlandet, så har bankerna rätt att i full konkurrens ta ut avgifter för att kunderna kan använda betalkort vid betalningar i affärer i hemlandet.
3. och 4. Det är många faktorer som påverkar bankkundernas beslut om hur stora kontantbelopp de tar ut från bankautomaterna, bland annat risken med att inneha stora mängder kontanter. Hur höga avgifter bankerna tar ut för kontantuttag beror på deras egna kommersiella ställningstaganden, med hänsyn tagen till konkurrenssituationen. Det förefaller orimligt att begära att alla banker ska tillämpa samma avgiftssystem (exempelvis en procentsats i stället för en fast avgift).
5. Kommissionen kommer att ta reda på mer i detalj vilka avgifter de nederländska bankerna tar ut för kontantuttag i utlandet och för betalningar med nationella betalkort i hemlandet. Om dessa avgifter verkligen är identiska är kommissionen beredd att undersöka om bankerna bryter mot gemenskapens konkurrenslagrar.

6. I den mån det kan bekräftas att enhetliga avgifter är ett resultat av ett avtal eller ett samordnat förfarande mellan bankerna och i den mån handeln mellan medlemsstaterna påverkas i väsentlig omfattning, kan det bli möjligt att vidta åtgärder enligt artikel 85 i fördraget. Artikel 86 kan endast tillämpas om bankerna ifråga innehar en dominerande ställning på den relevanta marknaden och missbrukar denna dominerande ställning.

I kommissionens svar på den skriftliga frågan E-3962/98 från Jessica Larive finns också ytterligare information om de åtgärder som den har vidtagit för att undersöka bankernas avgiftsnivåer för gränsöverskridande transaktioner och växling av sedlar mellan medlemsstater som deltar i EMU. Kommissionen tillkännager i detta svar sin avsikt att under våren 1999 offentliggöra ett meddelande om den policy som berör betalningssystem inom EMU. I detta meddelande kommer en detaljerad ram att läggas fram, i syfte att uppnå ett enhetligt betalningsområde.

Slutligen hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på de skriftliga frågorna E-3825/98 från Gérard Caudron ⁽²⁾ och P-52/99 från Gianni Tamino ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT C 320, 6.11.1999.

⁽²⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 3.

⁽³⁾ EGT C 325, 12.11.1999.

(1999/C 370/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4043/98
från Ian White (PSE) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Puerto Morazán — Orkanen Mitch

Hur mycket pengar har EU ställt till förfogande för nödhjälp till Nicaragua och Honduras? Kan denna utökas?

Hur mycket EU-hjälp kanaliseras genom enskilda organisationer och internationella hjälporgan snarare än via den nicaraguanska regeringen? Vilka åtgärder har vidtagits för att utöka denna så att all hjälp kanaliseras genom enskilda organisationer och internationella hjälporgan?

Vilka åtgärder har vidtagits för att mobilisera i området befintliga helikoptrar från EU:s medlemsstater?

Hur mycket hjälp till återuppbyggnad, i form av arbetslag för reparationer av vägar och broar samt utrustning, har skickats till Nicaragua och Honduras? Vilka åtgärder har vidtagits för att utöka denna och skynda på mobiliseringen?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(10 februari 1999)

Hittills har kommissionen givit katastrofhjälp om 8,2 miljoner euro till Honduras och 5,5 miljoner euro till Nicaragua. Kommissionen antog ett första beslut om katastrofhjälp den 4 november 1998 (6,8 miljoner euro) för att hjälpa den mest utsatta befolkningen i regionen (matpaket, katastrofhjälpsartiklar och medicinskt stöd). Ytterligare ett katastrofhjälpsprogram med tyngdpunkt på vattenrening, hälsa och boende antogs av kommissionen den 21 december 1998 (9,5 miljoner euro). Dessutom har kommissionen ställt om 3 miljoner euro från andra program, främst regionala program avsedda för att förebygga katastrofer, till katastrofhjälp till den drabbade befolkningen.

Under detta år kommer kommissionen att fortsätta att öka sitt stöd till regionen genom projektfinsiering (8 miljoner euro), där en stor del kommer att användas för återanpassning i syfte att förbereda övergången till en mer strukturerad återanpassning och ekonomisk återuppbyggnadshjälp från andra budgetkällor.

Kommissionen arbetar främst tillsammans med icke-statliga organisationer, Förenta Nationernas specialorgan och internationella organisationer som Internationella Röda Kors-kommittén. När det gäller Centralamerika kanaliseras hjälpen genom de europeiska icke-statliga organisationer som redan arbetar i regionen och genom det spanska, tyska och österrikiska Röda Korset i samarbete med deras systerorganisationer från de drabbade länderna.

Kommissionen är medveten om att Förenta staterna och Mexiko i synnerhet har sânt helikoptrar till Nicaragua och Honduras och därmed spelat en betydande roll när det gäller att ge bistånd till byar som blivit avskurna från omvärlden.

Kommissionen finansierar ingen återuppbyggnadshjälp i form av arbetslag eller utrustning för att reparera vägar och broar i Honduras och Nicaragua. Däremot ger kommissionen finansiellt stöd till återuppbyggnad av sjukhus, privata hus och vatteninstallationer. Nyligen anslog kommissionen 8,2 miljoner euro i tekniskt bistånd för att förbereda och genomföra ett regionalt återuppbyggnadsprogram i Centralamerika. Detaljer om detta återuppbyggnadsprogram kommer att ingå i ett meddelande som kommissionen kommer att lägga fram för parlamentet och rådet omkring mars 1999.

(1999/C 370/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4044/98

från Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Finansiering av motorvägen Lorca-Águilas i regionen Murcia (Spanien) med medel från ERUF (Europeiska regionala utvecklingsfonden)

Motorvägen Lorca-Águilas i regionen Murcia (Spanien) finansieras med medel från ERUF. Sträcka I (0,000-3,800 km), där arbetet uppenbarligen nyligen har inletts, utgör den enda del som återstår att slutföra.

1. Känner kommissionen till att arbetet på denna sträcka har varit blockerat på grund av en negativ miljökonsekvensbedömning?
2. Vet kommissionen om att det senare genomförts ändringar, vilka låg till grund för en ny miljökonsekvensbedömning, denna gång positiv?
3. Anser kommissionen att arbetet med denna sträcka är i överensstämmelse med EU:s miljöbestämmelser, särskilt direktiv 85/337/EEG⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt?
4. Kan kommissionen informera om det vidare förloppet för arbetet med motorvägen Lorca-Águilas?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

**Kompletterande svar
från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar**

(5 maj 1999)

Den 30 maj 1992 gav den regionala miljö- och naturvårdsbyrån i regionen Murcia en negativ miljökonsekvensbeskrivning av projektet att bygga den första sträckan (3 700 km) av motorvägen Lorca-Aguilas på grund av att det fanns bebyggelse nära denna sträcka.

Den regionala regeringen ändrade 1995 det ursprungliga projektet för att minska de negativa konsekvenserna av projektet i området. I juli 1998 gav förvaltningen för civilförsvaret och miljö en positiv miljökonsekvensbeskrivning av det nya projektet.

I juli 1998 publicerade den regionala regeringen genast en ny anbudsinfordran för att bygga denna sträcka. Tilldelningen av kontraktet ägde rum den 16 oktober 1998 och sträckan håller nu på att byggas.

Den 31 december 1998 uppgick de attesterade utgifterna för detta projekt till 447,26 miljoner spanska pesetas, varav 290,27 miljoner pesetas finansieras genom Europeiska regionala utvecklingsfonden.

(1999/C 370/023)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0026/99
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(13 januari 1999)

Angående: Biologisk mångfald

Mot bakgrund av kommissionens svar på den skriftliga frågan E-0649/97⁽¹⁾ om integration av miljödimensionen i Europeiska unionens övriga politik samt med tanke på de effekter som den gemensamma jordbrukspolitiken får för den biologiska mångfalden i Europeiska unionen: Kan kommissionen bekräfta att samtliga förslag i kommissionens arbetsprogram som sammanhänger med den gemensamma jordbrukspolitiken är försedda med gröna stjärnor, vilket innebär att det kommer att krävas miljökonsekvensbedömningar?

⁽¹⁾ EGT C 367, 4.12.1997, s. 33.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(10 februari 1999)

Vid utformningen av förslagen om den gemensamma jordbrukspolitiken⁽¹⁾ inom ramen för Agenda 2000, såg kommissionen till att miljödimensionen var ordentligt integrerad, och detta angavs i motiveringarna till dessa förslag.

Under detta år planeras inte några ytterligare förslag med anknytning till den gemensamma jordbrukspolitiken, som skulle kunna ha någon avgörande effekt på den biologiska mångfalden i gemenskapen. För 1999 är det därför bara förslaget till reform av organisationen för marknaden för bomull som har försetts med "grön stjärna".

Vid den miljöbedömning som krävs i samband med tilldelningen av de så kallade gröna stjärnorna, genomför man en grundläggande undersökning av potentiellt viktiga effekter. Om det visar sig nödvändigt gör man sedan en mer ingående miljökonsekvensanalys.

Enligt kommissionens meddelande till rådet och parlamentet om en strategi för att integrera miljöskydds krav i Europeiska unionens politik, som antogs den 4 februari 1998⁽²⁾, förbereder kommissionen handlingsplaner för de aktuella områdena, däribland jordbruket. Handlingsplanerna skall föreligga i februari 2000.

⁽¹⁾ KOM(98) 158 slutlig.

⁽²⁾ KOM(98) 42 slutlig.

(1999/C 370/024)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0131/99
från Sirkka-Liisa Anttila (ELDR) till kommissionen

(27 januari 1999)

Angående: Genomförande och övervakning av livsmedelsbiståndsprogrammet i Ryssland

På grundval av Rysslands begäran om livsmedel förberedde kommissionen i all hast sitt förslag till rådet om det ryska livsmedelsbiståndsprogrammet. För tillfället håller man på att förbereda hur programmet skall genomföras.

I artikel 1.2 i rådets förordning (EG) 2802/98⁽¹⁾ skall det livsmedelsbistånd som riktas till Ryssland och som inte förutsätter några motprestationer endast levereras till de regioner som är hårdast drabbade. Till rådets protokoll bifogades också ett yttrande om att Moskva, St Petersburg och områdena kring dessa städer skulle lämnas utanför livsmedelsbiståndet. I anbudshandlingarna har kommissionen emellertid fastställt att St Petersburg skall vara en av de orter dit spannmål, nötkött och skummjörkpulver levereras. I enlighet med rådets yttrande borde St Petersburg ha lämnats bort då man fattade beslut om leverans av produkterna, så att livsmedelsbiståndet inte skapar obalans inom den normala handeln.

Kommissionen har inte befogenheter att övervaka genomförandet av programmet inom Ryska federationen. I anbudshandlingarna om råg och vete till Ryssland har det emellertid fastställts att den första

destinationshamnen, efter det att spannmålen levererats från interventionslagret, skall vara Muuga i Estland och Klaipeda i Litauen, varifrån spannmålet levereras till olika håll i Ryssland. Eftersom kommissionens övervakningsbefogenheter endast gäller inom EU förefaller det inte vara riktigt väl genomtänkt att kommissionen inte som lossningshamnar föreslagit hamnarna i Kotka eller Lovisa som ligger vid Finska viken inom EU och på samma avstånd från den slutgiltiga bearbetningsorterna. I dessa hamnar har man erfarenhet av frakta varor med fartyg och via järnväg till Ryssland. På så sätt skulle övervakningen och granskningen av livsmedelsbiståndet sträcka sig mycket längre än till hamnarna i Muuga och Klaipeda.

Vad ämnar kommissionen göra för att förhindra att livsmedelsbiståndet till Ryssland inte skapar obalans inom den normala handeln och på vilket sätt ämnar kommissionen så långt som möjligt övervaka att livsmedelsbiståndet når fram?

(¹) EGT L 349, 24.12.1998, s. 12.

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Parlamentsledamoten uppmanas ta del av det svar som lämnats på skriftlig fråga E-3957/98 från Marjo Tuulevi Matikainen-Kallström (¹) beträffande ett säkert tillhandahållande av livsmedelsbistånd till Ryssland.

Om kommissionen i något skede inte är övertygad om att bestämmelserna i rådets förordning (EG) 2802/98 av den 17 december 1998 om ett program för leverans av jordbruksprodukter till Ryska federationen (²) eller i samförståndsavtalet av den 20 januari 1999 med Ryska federationens regering respekteras kommer livsmedelsprogrammet att avbrytas tills vidare. Samförståndsavtalet har i enlighet med punkt 3.12 dessutom förtydligats vad gäller det operativa genomförandet, och en arbetsgrupp med företrädare för gemenskapen och Ryssland har tillsatts för att diskutera hur programmet framskrider veckovis och eventuella problem i samband därmed.

För att det skall kunna säkerställas att gemenskapens livsmedelsbistånd inte förorsakar någon snedvridning av den normala handeln med livsmedel anges det i samförståndsavtalet att produkterna kommer att säljas till lokala marknadspriser, utom i undantagsfall då en del livsmedel får delas ut utan kostnad till de mest utsatta grupperna i mottagarregionerna. Ryska federationens regering har dessutom åtagit sig att förhindra all vidareexport av de varor som erhållits och att också tills vidare avbryta sin egen export av kött och spannmål.

Kommissionen har valt ut specialiserade företag som skall övervaka leveranserna från det att de hämtas upp från interventionslager inom gemenskapen till dess att de når de lokala marknaderna i mottagarregionerna i Ryssland. I samförståndsavtalet anges de exakta kvantiteterna av varje produkt som skall tillhandahållas mottagarregionerna. Moskva- och St. Petersburg-regionerna kan inte komma i fråga.

Parlamentsledamoten hänvisas också till kommissionens svar på skriftlig fråga P-269/99 från Gerhard Hager (³) och på muntlig fråga H-130/99 från Jean-Antoine Giansily under frågestunden vid Europaparlamentets delsession i mars 1999 (⁴).

(¹) EGT C 207, 21.7.1999, s. 150.

(²) EGT L 349, 24.12.1998.

(³) Se s. 28.

(⁴) Europaparlamentets debatt (mars 1999).

(1999/C 370/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0143/99

från Brigitte Langenhagen (PPE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Osterholz-Scharmbeck

Vilken typ av bidrag har landsbygdskommunen Osterholz-Scharmbeck fått från Europeiska unionen under valperioden 1994-1999? Vilka belopp handlar det om och hur ser tilldelningen ut fördelat på bidragsområde?

(1999/C 370/026)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0144/99**från Brigitte Langenhagen (PPE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Verden

Vilken typ av bidrag har landsbygdskommunen Verden fått från Europeiska unionen under valperioden 1994-1999? Vilka belopp handlar det om och hur ser tilldelningen ut fördelat på bidragsområde?

(1999/C 370/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0145/99**från Brigitte Langenhagen (PPE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Rotenburg/Niedersachsen

Vilken typ av bidrag har landsbygdskommunen Rotenburg/Niedersachsen fått från Europeiska unionen under valperioden 1994-1999? Vilka belopp handlar det om och hur ser tilldelningen ut fördelat på bidragsområde?

(1999/C 370/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0146/99**från Brigitte Langenhagen (PPE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Stade

Vilken typ av bidrag har landsbygdskommunen Stade fått från Europeiska unionen under valperioden 1994-1999? Vilka belopp handlar det om och hur ser tilldelningen ut fördelat på bidragsområde?

(1999/C 370/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0147/99**från Brigitte Langenhagen (PPE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: EU-bidrag till landsbygdskommunen Cuxhaven

Vilken typ av bidrag har landsbygdskommunen Cuxhaven fått från Europeiska unionen under valperioden 1994-1999? Vilka belopp handlar det om och hur ser tilldelningen ut fördelat på bidragsområde?

**Gemensamt kompletterande svar
på de skriftliga frågorna E-0143/99, E-0144/99, E-0145/99, E-0146/99 och E-0147/99
ingivna av Jacques Santer för kommissionen**

(8 juni 1999)

Då svaret är mycket omfattande, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(1999/C 370/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0148/99**från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: Kunskapsflykt

Deltagande i olika typer av internationell utbildning och fortbildning samt företagens efterfrågan på kvalificerad personal med internationell erfarenhet har stimulerat unga forskares intresse för att arbeta i utlandet. Förenta staterna är det främsta målet för de europeiska emigranterna och en majoritet av dessa har verkställande och ledande befattningar. Det är också nödvändigt att betona att ungefär 50 % av samtliga européer som fullgör en universitetsutbildning i Förenta staterna stannar kvar under en längre tid och ibland för alltid. Europeiska universitetsdoktorer stannar i mycket högre utsträckning kvar i detta land än deras koreanska och japanska motsvarigheter. Det tycks som om förekomsten av ledande centrum i Förenta staterna i kombination med öppna och flexibla arbetsstrukturer, en stark företagskultur samt hög levnadsstandard och livskvalitet utövar stor dragningskraft.

Mot bakgrund av risken för att Europa förlorar ett stort antal kvalificerade forskare, vad gör Europeiska unionen för att undvika denna "kunskapsflykt"?

Europeiska forskare som befinner sig i utlandet tycker ofta att det är svårt att återvända. Man har pekat på möjligheten att inrätta framstående forsknings- och ingenjörscentrum i hela Europa, som i form av samägda företag med deltagande från både den offentliga och privata sektorn skulle dra till sig forskare som återvänder till Europa och uppmuntra andra att komma tillbaka. Vad anser kommissionen om detta?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(19 april 1999)

Frågeställaren har, vilket framgår av frågan, full kännedom om den artikel som offentliggjorts av Institutet för framtidsstudier (IPTS) inom Gemensamma forskningscentret (¹). Kommissionen är oroad över den utveckling som beskrivs i artikeln och erbjuder genom gemenskapens ramprogram för forskning och teknisk utveckling (FoTU) möjligheter för unga forskare att röra sig inom gemenskapen (t.ex. Marie Curie-stipendier och samarbetsbaserade forskningsprojekt).

Att dessa stipendier har fungerat så bra bevisar att forskningsinfrastrukturen inom gemenskapen i princip är tillräcklig och tillräckligt attraktiv för att öka utbildningen av unga forskare. Den utveckling som beskrivs i IPTS-rapporten kan emellertid inte motverkas enbart genom de möjligheter gemenskapsprogrammet erbjuder. I enlighet med subsidiaritetsprincipen bör åtgärder också vidtas på medlemsstatsnivå, särskilt i de medlemsstater vars medborgare är mer benägna att stanna i USA efter sin utbildning. Så som också påpekas i IPTS-rapporten bör Europas privata sektor göra en större insats för att locka tillbaka emigrerad talang. Kommissionen kommer att fortsätta sina ansträngningar för att stimulera denna process genom att inom ramprogrammen finansiera gemensamma forskningsprojekt på hög nivå med forskare från både universitetsvärlden och industrin. I detta sammanhang har man i femte ramprogrammet infört Marie Curie-industristipendier för att stimulera utbildning av unga forskare i en industriell och kommersiell miljö.

Med hänsyn till kunskapsflykten inom gemenskapen från mindre gynnade områden kan Marie Curie-stipendier hjälpa forskare att återvända till sin hemregion genom att deras forskning finansieras under ytterligare ett år efter hemkomsten. Kommissionen uppmuntrar också sammanhållningsmedlemsstaterna att investera i forskningsinfrastruktur och använda strukturfonderna för detta ändamål. Kommissionen vill i detta sammanhang uppmärksamma frågeställaren på sitt meddelande till rådet, Europaparlamentet, Ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén – Främja sammanhållning och konkurrenskraft genom forskning, teknisk utveckling och innovation (²) som parlamentet behandlade den 24 februari 1999

på grundlag av Henri de Lassus rapport (PE 225.088). För att ytterligare öka den vetenskapliga kompetensen i dessa regioner har kommissionen dessutom, som ett led i femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling, infört värdstipendier för mindre gynnade regioner.

(¹) IPTS-rapport nr 29, november 1998.

(²) KOM(98) 275 slutlig.

(1999/C 370/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0170/99

från Jaime Valdivielso de Cué (PPE) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Miljö

Kommissionen har vidtagit åtgärder för att minska förekomsten av kvicksilver i batterier och ackumulatörer. Dessa åtgärder kommer att vara tillämpliga i medlemsstaterna från den 1 januari 1999.

Kan kommissionen ange hur man främjar användandet av laddningsbara batterier och ackumulatörer samt hur man främjar forskning på detta område som skulle kunna leda till en slutgiltig lösning på detta problem eftersom laddningsbara batterier är mer miljövänliga?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(12 april 1999)

Det är meningen att minska förekomsten av kvicksilver i batterier genom de bestämmelser som fastställs i kommissionens direktiv 98/101/EG av den 22 december 1998 om anpassning till den tekniska utvecklingen av rådets direktiv 91/157/EEG om batterier och ackumulatörer som innehåller vissa farliga ämnen (¹). Bestämmelserna träder i kraft den 1 januari 2000.

Enligt artikel 6 i rådets direktiv 91/157/EEG av den 18 mars 1991 om batterier och ackumulatörer som innehåller vissa farliga ämnen (²) skall medlemsstaterna upprätta program för att främja dels försäljningen av sådana batterier som innehåller mindre mängder farliga ämnen, dels forskning i syfte att ta fram mer miljövänliga batterier.

Medlemsstaterna skall dessutom enligt artikel 3 i direktiv 75/442/EEG om avfall (³) uppmuntra utvecklingen av renare teknik och renare produkter. Laddningsbara batterier bidrar till uppnåendet av de överordnade politiska mål som satts upp för avfallshantering och miljöskydd. Det finns dock för närvarande inget särskilt gemenskapsprogram eller direktiv som främjar användningen av sådan teknik. Eftersom amorteringstiden för laddningsbara batterier är mycket kort, tror kommissionen att marknadskrafterna kommer att sörja för större spridning.

Kommissionen har uppmuntrat forskning och teknisk utveckling (FoTU) avseende (laddningsbara) hög-effektiva sekundärbatterier för elektrisk drift av fordon i syfte att förbättra effektiviteten och reducera kostnaderna. Inom ramen för Fjärde ramprogrammet avsattes omkring 20 miljoner euro från programmen för icke-nukleär energi (Joule) och industri- och materialteknik till FoTU om nya batterier.

Framför allt när det gäller ökad energitäthet och förbättrad framställningsteknik för litumbatterier har det gjorts stora framsteg. Även om tekniken i första hand gäller anläggningar för hybrid- och elfordon, kan en stor del av denna teknik anpassas till små mobila tillämpningar (vilket också har skett). Det är tänkt att fortsätta med detta arbete inom ramen för Femte ramprogrammet (se temaprogram 4 "Energi, miljö och hållbar utveckling" nyckelåtgärd 6 "Ekonomisk och effektiv energi för ett konkurrenskraftigt Europa") där man uttryckligen nämner forskning om mikrolagring med hög kapacitet, vilket också omfattar energi-effektiva sekundärbatterier.

(¹) EGT L 1, 5.1.1999.

(²) EGT L 78, 26.3.1991.

(³) EGT L 194, 25.7.1975.

(1999/C 370/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0200/99
från Gianni Tamino (V) till kommissionen

(11 februari 1999)

Angående: Italienska undantagsbestämmelser för slakterier

Med artikel 48 i italienska statens budget för 1999 har man återigen förlängt fristen — denna gång till den 31 december 1999 — för anpassning till hygieniska och hälsomässiga normer på slakterier som hanterar färskt kött och på offentliga slakterier som inte ännu har genomfört bestämmelserna i direktiv 91/497/EEG ⁽¹⁾ och 91/498/EEG ⁽²⁾ av den 29 juli 1991, som införlivades i den italienska lagstiftningen genom lagdekret nr 286 av den 18 april 1994.

Denna undantagsbestämmelse har även utvidgats till att omfatta kravet på att djuren skall bedövas innan de avlivas och slaktas, vilket fastställs i direktiv 93/119/EEG ⁽³⁾ av den 22 december 1993, som införlivades i den italienska lagstiftningen genom lagdekret nr 333 av den 1 september 1998.

I sitt svar på min fråga E-3274/97 ⁽⁴⁾, som jag ställde i samband med den tidigare förlängningen av fristen, uppgav kommissionen att den skulle kontakta de italienska myndigheterna för att klargöra situationen.

Känner kommissionen till denna situation och hur bedömer den frågan?

Om den fastställer ett flagrant brott mot gemenskapslagstiftningen, ämnar den i så fall inleda ett överträdelseförfarande mot Italien?

⁽¹⁾ EGT L 268, 24.9.1991, s. 69.

⁽²⁾ EGT L 268, 24.9.1991, s. 105.

⁽³⁾ EGT L 340, 31.12.1993, s. 21.

⁽⁴⁾ EGT C 158, 25.5.1998, s. 75.

Kompletterande svar
från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

I rådets direktiv 91/498/EEG av den 29 juli 1991, om villkoren för beviljande av tillfälliga och begränsade undantag från särskilda hygienregler inom gemenskapen beträffande framställning och saluföring av färskt kött, anges tidsfristerna för slakterierna att anpassa sina anläggningar till föreskrifterna i rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964, om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen ⁽¹⁾, som beträffande villkoren för produktion och handel med färskt kött ändrades genom rådets förordning 91/497/EEG av den 29 juli 1991, om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen, för att utvidga det till produktion och utsläppande på marknaden av färskt kött.

Att tillämpa de nya föreskrifterna i ovan nämnda direktiv har i praktiken visat sig vara svårt för många av medlemsstaternas anläggningar. Av detta skäl infördes en ny bestämmelse i samband med att direktiv 64/433/EEG ändrades genom direktiv 95/23/EG av den 22 juni 1995 om ändring av direktiv 64/433/EEG om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen ⁽²⁾. De behöriga myndigheterna kan bevilja ett slakteri, som medgetts undantag i enlighet med artikel 2 i direktiv 91/498/EEG och som på ett tillfredsställande sätt kan påvisa för den nämnda myndigheten att det har börjat uppfylla kraven i det här direktivet, men som — av omständigheter som det inte råder över — inte kan uppfylla de ursprungligen uppsatta fristerna, ytterligare en frist som är nödvändig för att slakteriet skall kunna uppfylla sina förpliktelser.

Efter att genom parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3274/97 ⁽³⁾ ha tagit del av praxis i Italien, bad kommissionen de italienska myndigheterna om ett klarläggande. Det italienska hälsoministeriet har meddelat kommissionen, att det i lag beslutat att ge mer tid åt de slakterier som ännu inte följer dessa bestämmelser. Om denna ytterligare frist beviljas som generellt undantag och inte från fall till fall, kan det visa sig svårt att samtidigt följa intentionerna i direktiv 95/23/EG. Den generella kompletterande förlängning till den 31 december 1999 som beviljats av Italien kan knappast motiveras av den "ytterligare frist" som kan beviljas i enlighet med artikel 4a.2 i direktiv 64/433/EEG, ändrat genom direktiv 95/23/EG. Mot denna bakgrund förbehåller kommissionen sig rätten att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien.

⁽¹⁾ EGT 121, 29.7.1964.

⁽²⁾ EGT L 243, 11.10.1995.

⁽³⁾ EGT C 15, 25.5.1998.

(1999/C 370/033)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0201/99**från Florus Wijzenbeek (ELDR) till kommissionen**

(11 februari 1999)

Angående: Gisslantagande i Frankrike

Känner kommissionen till vad som hände i Rennes den 18 och 19 januari 1999 då en nederländsk lastbilschaufför blev tagen som gisslan av franska bönder?

Vet kommissionen också om att 22 ton griskött därvid gjordes otjänligt för konsumtion och att lastbilen slogs sönder?

Tycker inte kommissionen att det måste sättas punkt för sådant oacceptabelt beteende och att de franska myndigheterna, som inte vill förhindra att sådant inträffar, omedelbart bör betala skadestånd till transportföretaget, avlastaren och chauffören?

Om kommissionen inte tycker det: varför inte då?

Kompletterande svar**från Franz Fischler på kommissionens vägnar**

(20 april 1999)

Genom en anmälan från företaget AB Veenstra Transport har kommissionen faktiskt fått kännedom om ytterligare en incident där grupper av franska jordbrukare använt sig av våld i samband med aktioner mot jordbruksprodukter från andra medlemsstater.

Kommissionen har hela tiden framfört sina fördömanden av de angrepp med inslag av våld som grupper av enskilda gör sig skyldiga till mot principen om fri rörlighet för varor. Dessa fördömanden riktar sig också mot de ansvariga myndigheter i den berörda medlemsstaten som har underlåtit att vidta de åtgärder i fråga om lag och ordning som krävs för att få slut på ett sådant beteende. Det bör också påpekas att kommissionen redan i ett tidigare skede inlett förfarandet för fördragsbrott, vilket resulterade i att domstolen i sin prejudicerande dom av den 9 december 1997 i målet C-265/95, kommissionen mot Frankrike, konstaterade följande: "Genom att inte vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder för att garantera att den fria rörligheten för frukt och grönsaker inte hindras av enskilda personers agerande har Republiken Frankrike underlåtit att fullgöra de skyldigheter som följer dels av artikel 30 i EG-fördraget, i förbindelse med artikel 5 i samma fördrag, dels av den gemensamma organisationen av marknaderna för jordbruksprodukter". Kommissionen vill också erinra om att rådet den 7 december 1998 antog rådets förordning (EG) 2679/98 av den 7 december 1998 om den inre marknadens sätt att fungera i samband med den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna (!).

Kommissionen är fast besluten att i framtiden agera på ett sådant sätt att medlemsstaterna vidtar de åtgärder som de är skyldiga att vidta för att garantera att principen om den fria rörligheten för varor efterlevs.

Så snart kommissionen fick kännedom om incidenten vände den sig i just detta fall till de franska myndigheterna och begärde att de skulle vidta de åtgärder i fråga om lag och ordning som krävdes för att garantera den fria rörligheten för varor. Kommissionen ville också få reda på vilka åtgärder som vidtagits för att se till att det företag som lidit skada får ersättning för detta.

De franska myndigheterna svarade att en grupp grisköttsproducenter på kvällen den 17 januari 1999 hade stoppat den nederländska transporten vid en saltningsanläggning i Quimper. Chauffören hade redan tidigare beordrats att avlägsna sitt fordon från en annan saltningsanläggning i Ergue Gaberic. Den här gången blockerades fordonet fram till klockan 20.30 den 19 januari. Först då kunde långtradaren lämna platsen. De franska myndigheterna understryker att militärer från det statliga gendarmeriet befann sig på den plats där fordonet blockerades och att dessa såg till att situationen inte urartade. De franska myndigheterna uppger vidare att chauffören inte utsattes för något våld och att han kunde röra sig fritt "även om omständigheterna gjorde att han såg sig tvingad att stanna kvar i dragbilen under hela händelseförloppet". Samma myndigheter uppger också att fordonet blockerades ungefär samtidigt som berörda myndigheter hade fått igång förhandlingar för att få slut på dessa överträdelser av lag och ordning. Myndigheterna betonar också att en skvadron mobila gendarmer tillkallades och att dessa var redo att ingripa på kvällen den 19 januari 1999.

I fråga om att varorna förstördes genom att dieselolja hälldes ut över köttet understryker de franska myndigheterna att detta håller på att undersökas i detalj. Denna åverkan upptäcktes nämligen inte förrän flera timmar efter det att långtradaren hade lämnat platsen. Enligt de franska myndigheterna måste det

drabbade företaget lämna in en begäran om ersättning för den skada det lidit till departementets prefekt. Denna begäran skall åtföljas av alla de handlingar som företaget önskar åberopa och som är av sådan art att det med visshet kan konstateras att skadorna har uppstått och till vilket belopp de uppgår.

(¹) EGT L 337, 12.12.1998.

(1999/C 370/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0238/99

från Michèle Lindeperg (PSE) till kommissionen

(12 februari 1999)

Angående: Betalningar i euro

De europeiska medborgare som var för införandet av euron glädde sig att åt att från och med den 1 januari 1999 under sina resor inom Europeiska unionen kunna förenkla sina penningtransaktioner genom att betala i euro (checkar i euro eller kredit- eller betalkort). De såg avskaffandet av valutaomräkningar och därmed förbundna avgifter som en av de konkreta fördelar som de hoppades skulle infinna sig omedelbart.

Vad gäller betalning i euro med check eller kredit- eller betalkort, har de emellertid just kunnat konstatera att även om växlingsavgifterna har försvunnit så är bankernas avgifter så höga att de avskräcker från betalning i euro utanför det egna landet.

Anser inte kommissionen att detta kan göra de mest brinnande tillskyndarna av euron missmodiga och att man har försuttit ett tillfälle till aktiv och konkret upplysning om fördelarna med den gemensamma valutan?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(1 april 1999)

Kommissionen är medveten om de problem som inställer sig när det gäller gränsöverskridande betalningar, antingen dessa är i euro eller i nationella valutaenheter. Det var emellertid inte väntat att införandet av euron automatiskt skulle leda till att de banktjänster som är knutna till dessa betalningar blir kostnadsfria.

Vad beträffar betalning med check, så måste man skilja mellan flera olika fall. När det gäller standardiserade checkar, sk. eurocheckar fungerar transaktionerna relativt enkelt, eftersom de hanteras genom centraliserade kompensationsmekanismer. Betalningsprocessen är i princip fortfarande densamma som före starten på tredje etappen i valutaunionen, och avgifterna har följaktligen förblivit på samma nivå som tidigare. Vad beträffar icke-standardiserade checkar (nationella checkar) är det mer komplicerat att använda dessa som betalningsmedel. Varje check måste hanteras manuellt, vilket betyder att dessa checkar inte lämpar sig för gränsöverskridande betalningar, åtminstone inte när det gäller transaktioner med små belopp.

Vad beträffar bankkort, så arbetar kommissionen sedan länge för att dessa ska bli internationellt användbara. Det har således blivit allt vanligare att man kan ta ut pengar från bankautomater utanför sitt hemland eller betala för inköp i utländska butiker med kort som är utställda i kortinnehavarens hemland. Avgifterna för denna typ av transaktioner, som endast innehåller en del av omräkningsavgifterna, har också förblivit på i stort sett samma nivå som tidigare, enligt de uppgifter som står till kommissionens förfogande. Kommissionen fortsätter dock att undersöka möjligheterna att ytterligare förbättra dessa tjänster. Den är i kontakt med banksektorn för att undersöka alla aspekter av internationaliseringen av elektroniska pengar, sk. elektroniska plånböcker. Kommissionen hoppas att dessa betalningsinstrument, som lämpar sig särskilt väl för att använda för euron, ska kunna bli ett medel i den "aktiva och konkreta upplysning" som parlamentsledamoten så riktigt tar upp.

Slutligen bör det påminnas om att kreditinstituten före eurons införande hade möjlighet att ta ut en del av sina avgifter i form av att de tillämpade variabla omräkningskurser för transaktionerna. Idag är de tvungna att använda fasta omräkningskurser och måste redovisa avgifterna separat. Jämförbarheten mellan avgifterna har således förbättrats, vilket bör stärka kundernas möjligheter att välja mellan de bästa villkoren.

(1999/C 370/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0267/99**från Florus Wijsenbeek (ELDR) till kommissionen**

(17 februari 1999)

Angående: Konkurrens inom organ som utfärdar körkort — Erinran om fråga E-2907/98

Kan kommissionen ange hur långt kommissionen kommit med att samla in de uppgifter som behövs för att kommissionen skall kunna svara på fråga E-2907/98 ⁽¹⁾ angående konkurrens inom organ som utfärdar körkort?

När tror kommissionen att kommissionen skall kunna svara på ovannämnda fråga?

⁽¹⁾ EGT C 96, 8.4.1999, s. 153.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Efter det att kommissionen svarat på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-2907/98 ⁽¹⁾ har den gjort efterfrågningar i medlemsstaterna angående deras respektive bestämmelser. Kommissionen har fått in svar från 12 medlemsstater.

I bilaga II punkt 11 till rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort ⁽²⁾ fastställs att förrättningsmännens arbete skall granskas och övervakas av ett organ som godkänts av medlemsstaten.

Av de svar som hittills kommit in framgår att medlemsstaterna tillämpar följande bestämmelser om utnämning av myndigheter som ansvarar för att anordna förarprov:

I Belgien, Tyskland, Nederländerna, Portugal och Finland anförtros genom lagstiftningen denna offentliga uppgift åt privata organisationer. I Belgien och Tyskland finns det flera myndigheter som ansvarar för att genomföra förarprov. Var och en av dessa organisationer ansvarar för att anordna förarprov i bestämda regioner.

I Portugal och Finland får de utsedda organisationerna (generaldirektoratet för vägtransporter i Portugal och fordonsförvaltningscentralen i Finland) sluta kontrakt med tjänsteleverantörer för anordnande av förarprov i bestämda geografiska områden. De väljs ut genom öppna anbudsförfaranden. I Förenade kungariket har den logistiska uppläggnings av teoriprovet lagts ut genom en öppen anbudsinfördran.

Det tillämpas olika förfaranden i medlemsstaterna när det gäller överklagan av beslut som fattas av de myndigheter som ansvarar för att utfärda körkort. Enligt de uppgifter som inkommit från medlemsstaterna skall ärendet i allmänhet överklagas genom civil- eller förvaltningsrättsliga förfarandena (D, F, IRL, NL, FIN, UK). I vissa medlemsstater måste man göra en anmälan eller överklaga till körkortsmyndigheten innan man överklagar till domstolen (NL, FIN). I andra medlemsstater måste man vända sig till en högre (GR) eller en annan (P) prövningsinstans för att genomföra ett annat förarprov. I Belgien finns det en särskild kommitté av oberoende erfarna tjänstemän som handhar överklaganden. I Spanien, Italien och Luxemburg görs överklagan till de högsta myndigheterna i den ansvariga regeringsorganisationen.

De medlemsstater som hittills svarat har uppgivit att det endast är de utsedda organen som har tillstånd att anordna förarprov.

⁽¹⁾ EGT C 96, 8.4.1999, s. 153.

⁽²⁾ EGT L 237, 24.8.1991.

(1999/C 370/036)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0269/99
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(5 februari 1999)

Angående: Bistånd till Ryssland — försvunna EU-miljoner

På grund av oro för en vinter med svält beslutade Europeiska unionen tillsammans med USA i höstas att bevilja Ryssland livsmedelsbistånd till ett värde av 6,3 miljarder ATS. Nu kommer det fram uppgifter som för det första säger att genomförandet av det aviserade biståndsprogrammet går mycket långsamt och för det andra att man inte kan garantera att förnödenheterna inte hamnar i maffians händer igen, såsom skedde vintern 1991/92.

1. Vilka säkerhetsåtgärder har vidtagits för att garantera att livsmedlen faktiskt når fram till de behövande?
2. Vart går leveranserna och hur har systemet för fördelning i Ryssland byggts upp?
3. Vem ansvarar för genomförandet för EU:s räkning?
4. Den strategi som USA valt skiljer sig från EU:s genom att man förutom leverans av förnödenheter också har beviljat ett lån med åtföljande skyldighet att köpa varor från USA. Varför har inte EU också gjort en sådan uppdelning?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

I samförståndsavtalet mellan kommissionen och den ryska regeringen föreskrivs i punkt 3.13 att den ryska regeringen skall säkerställa insyn och fullständig kontroll över samtliga operationer, från mottagandet av varorna till den slutliga försäljningen. Vidare föreskrivs att i synnerhet inkasseringen och användningen av vinsten från försäljningen skall övervakas av relevanta ryska kontrollorgan, vilka även skall kontrollera specifikationen av det särskilda kontot.

Såsom anges i svaret på den skriftliga frågan P-131/99 från Sirkka-Liisa Anttila ⁽¹⁾ föreskrivs dessutom i samförståndsavtalet att de ryska myndigheterna skall bistå vid den övervakning, revision, kontroll och utvärdering som på uppgift av kommissionen skall utföras av oberoende organ. Slutligen ges genom samförståndsavtalet revisionsrätten rätt att utföra revision av de transaktioner som äger rum i Ryssland.

De ryska myndigheterna har fastställt vart stödet skall gå och utarbetat ett distributionssystem. Uppgifter om detta finns i bilagorna till samförståndsavtalet.

Generaldirektoratet för jordbruk ansvarar för mobiliseringen av produkter och transporten av dessa till den ryska gränsen. Den övervakning, kontroll, revision och utvärdering som kommissionen skall sörja för i både Europa och Ryssland genomförs av Gemensamma tjänsten för administration av bistånd från gemenskapen till tredje land.

Genom Förenta staternas program PL 480 (avdelning I) möjliggörs försäljning mellan regeringar av jordbruksprodukter till utvecklingsländer med långfristiga krediter. Gemenskapen har inget liknande program som gör det möjligt att bevilja kredit. Eftersom gemenskapen inte hade de ekonomiska möjligheterna att ge kredit men till följd av interventionsåtgärder hade jordbruksprodukter i interventionslager, var ett gemenskapsprogram för kostnadsfri leverans av jordbruksprodukter till Ryssland det enda möjliga svaret på den ryska begäran om livsmedelsbistånd.

Frågeställaren hänvisar också till kommissionens svar på den muntliga frågan H-130/99 från Jean-Antoine Giansily under frågestunden vid Europaparlamentets delsession I i mars 1999 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Se s. 19.

⁽²⁾ Europaparlamentets debatter (mars I 1999).

(1999/C 370/037)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0327/99**från Alexander Falconer (PSE) till kommissionen**

(23 februari 1999)

Angående: Kostnader för EU:s informationstjänster

Vilka är de årliga och totala kostnaderna sedan starten, inklusive personalens arbetstid, forskning, utveckling, programmering, hårdvara (distributörernas och användarnas), marknadsföring, utbildning, resor och fasta utgifter för vart och ett av följande informationsprojekt: EUROLIB, BREL, CASE, ECHO och Euronet? Hur mycket kostar vart och ett Europeiska unionen?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Eurolib är en samarbetsgrupp för EU-institutionernas bibliotek, som inrättades 1988 på initiativ av Europaparlamentets generalsekreterare. Gruppens möten och verksamhet har aldrig kostnadsberäknats via specifika budgetanslag eller -utgifter, eftersom de inordnas under de allmänna driftskostnaderna för de institutioner som deltar i samarbetet. Med särskild tanke på vår tids snabba förändringar i biblioteksvärlden anser kommissionen och övriga institutioner att kontakterna mellan kolleger (för närvarande två möten om året) ger ett mervärde åt deras arbete, till exempel genom Eurolib-sidorna som lagts in på EU:s interinstitutionella webbplats Europa. Det är så gott som omöjligt att på ett vettigt sätt särskilja den del som rör Eurolib från det övriga arbetet för personalen på 18 olika bibliotek, däribland också parlamentets eget bibliotek, som tjänstgjorde som Eurolib:s kansli mellan 1988 och 1994.

Brel (Bibliothèque de recherches européennes de Luxembourg) faller under Europaparlamentets och Luxemburgs nationalbiblioteks ansvar.

Echo (Electronic case handling in offices) är ett projekt som ingår i Race, och Euronett (Evaluating user responses on new European transport technologies) var ett Drive 1-projekt, som löpte från 1980 till 1984. Detaljerade uppgifter om utgifterna för dessa projekt har tillsänts parlamentsledamoten och Europaparlamentets sekretariat.

Kommissionen känner inte igen förkortningen CASE som benämning på något europeiskt informationsprojekt.

(1999/C 370/038)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0328/99**från Alexander Falconer (PSE) till kommissionen**

(23 februari 1999)

Angående: Kostnader för EU:s informationstjänster

Vilka är de årliga och totala kostnaderna för Europeiska unionen sedan starten, inklusive personalens arbetstid, forskning, utveckling, programmering, hårdvara (distributörernas och användarnas), marknadsföring, utbildning, resor och fasta utgifter, för unionens övriga informationsprojekt: CCN, ISBN, ISSN, JANET och SALBIN? Vilka är kostnaderna för de olika projekten som stöds?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen erkänner inga av de akronymer som parlamentsledamoten hävdar vara beteckningar för EU:s informationsprojekt.

ISBN och ISSN faller in under UNESCO:s behörighetsområde och JANET och SALBIN förefaller vara brittiska projekt.

(1999/C 370/039)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0332/99
från Gianni Tamino (V) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Rådets direktiv 98/58 om skyddet av djur i samband med djuruppfödning

Den 28 januari förra året godkände den italienska deputeradekammaren slutgiltigt "Gemenskapsrätten 1998".

Bland de direktiv som skulle upptas ingick inte rådets direktiv 98/58/EG om skyddet av djur i samband med djuruppfödning ⁽¹⁾ som i artikel 10 anger den 31 december 1999 som tidsgräns för att upptas i den nationella lagstiftningen.

Det är tydligt att kommande italienska "gemenskapsrätt '99", som avslutas vid årsskiftet och som i regel kräver ett år för att uppta ett direktiv från och med det datum när "gemenskapslagen" antas, inte kommer att göra det möjligt för Italien att inom den tid som föreskrivits införa detta viktiga direktiv.

Är kommissionen medveten om denna situation, hur bedömer man den och vilka initiativ tänker kommissionen ta?

Har kommissionen inlett det arbete som krävs för att klara tidsgränsen den 30 juni 1999 som anges i artikel 8 i det aktuella direktivet och tänker man även informera parlamentet om vilka åtgärder man tänker vidta?

⁽¹⁾ EGT L 221, 8.8.1998, s. 23.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

Kommissionen kände inte till det problem som omnämns. Kommissionen har för vana att påminna medlemsstaterna om att de är skyldiga att genomföra direktiv inom föreskriven tid. Om ett direktiv inte är korrekt genomfört före fastställt datum inleds automatiskt överträdelseförfarandet.

Kommissionen har börjat utarbeta den rapport som skall föreläggas rådet före den 30 juni 1999 i enlighet med artikel 8 i rådets direktiv 98/58/EG av den 25 juli 1998 om skydd av animalieproduktionens djur ⁽¹⁾. Kommissionen har begärt att samtliga tredje länder som har tillstånd att exportera djur eller animalieprodukter till gemenskapen skall överlämna uppgifter om all lagstiftning eller andra bestämmelser som de tillämpar när det gäller djurskyddet på jordbruksföretag, under transport och vid slakt. När dessa uppgifter kommit in kommer de att bedömas mot bakgrund av både artikel 8 i direktiv 98/58/EG och åtaganden inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO). Rapporten kommer även att ställas till parlamentets förfogande.

⁽¹⁾ EGT L 221, 8.8.1998.

(1999/C 370/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0346/99
från Katerina Daskalaki (UPE) till kommissionen

(23 februari 1999)

Angående: Uppföljning av Europaparlamentets initiativbetänkande om den skrivna pressen

Genom sin resolution A4-0289/97 ⁽¹⁾ gav Europaparlamentet sitt erkännande åt den obestridda och tidlösa roll som den skrivna pressen spelar för demokratin och de mänskliga rättigheterna. Parlamentet uppmanade i denna resolution kommissionen att överväga en presentation av förslag till åtgärder med anledning av de nya förhållanden som gäller för den skrivna pressen i informationssamhället — förhållanden som ställer krav på anpassning och utveckling av distributionssystemen, av journalisternas behov av utbildning och fortbildning i den nya tekniken, av skattesystemen och kostnaderna för infrastruktur, av den regionala pressens roll, av nyhetsbyråerna och av den skrivna pressen i dess helhet som en trovärdig källa till kunskap i informationssamhället.

Har kommissionen för avsikt att följa upp ovannämnda resolution från parlamentet samt slutsatserna från den rundabordsdiskussion om samma ämne mellan yrkesverksamma inom pressen som generaldirektoratet i samarbete med det europeiska centret för journalister anordnade i Maastricht den 24 september 1998, och ämnar den anta en konkret handlingsplan för frågor som rör pressens ställning i den nya kommunikationskulturen?

(¹) EGT C 339, 10.11.1997, s. 415.

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen har med stort intresse tagit del av parlamentets betänkande om den nya teknikens påverkan på pressen i Europa. Kommissionen har noterat farhågorna för vilka följderna kan bli för den demokratiska informationen inom gemenskapen.

Parlamentsledamoten har noterat att kommissionen i september 1998 anordnade ett rundabordssamtal om den skrivna pressens framtid med företrädare för medierna, vid det europeiska presscentret i Maastricht. Kommissionen utarbetade även med hjälp av facklitteratur och Internetsökningar en rapport som underlag för seminariet och diskussionsmaterial för medierna och EU-institutionerna.

Vid seminariet framhölls att kommissionen tar ny informationsteknik och mediernas förändrade arbetsförhållanden på stort allvar. Flera handlingsalternativ behandlades och medierna uppmanades att inleda en närmare dialog med gemenskapen och komma med konkreta förslag på vilka åtgärder gemenskapen kan vidta.

En strategi med särskild inriktning på utbildning håller på att utarbetas men är ännu inte färdig, på grund av besparingsåtgärder och interna diskussioner om hur relationerna till media bör se ut i framtiden.

(1999/C 370/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0366/99

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Kommissionsledamöternas löner

Eftersom det i den europeiska pressen förekommer motstridiga uppgifter skulle jag vilja fråga kommissionen hur kommissionsledamöternas löner och pensioner räknas ut, hurdant avgångsvederlag de har rätt till samt på vilket sätt de allmänna arbetsvillkoren för EU:s arbetstagare tillämpas på ledamöterna? Vilka momslettnader har ledamöterna rätt till och på vilket sätt avviker dessa förmåner från de förmåner som EU:s övriga arbetstagare får?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(15 april 1999)

Kommissionsledamöternas löner och ersättningar är kopplade till lönerna och ersättningarna för EU-institutionernas tjänstemän, som fastställs i tjänsteföreskrifterna och rådets förordning (EKSG, EG, Euratom) nr 2762/98 av den 17 december 1998 om anpassning med verkan från och med den 1 juli 1998 av löner och pensioner till tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna och de korrigeringskoefficienter som tillämpas på dessa löner och pensioner (¹).

Kommissionsledamöternas lön och ersättningar består av följande delar:

- En grundlön. Kommissionsledamöternas grundlön är lika med 112,5 % av grundlönen för en tjänsteman i lönegrad A1/6. För kommissionens ordförande och två vice ordförande är grundmånadslönen 138 % respektive 125 % av lönen för en tjänsteman i A1/6. Kommissionsledamöterna betalar skatt enligt en progressiv skatteskala på sin grundlön med en högsta marginalskattesats på 45 %. Dessutom

betalar de en tillfällig avgift på 5,83 % på delar av lönen. Det är samma skatter och avgifter som gäller för EU-institutionernas övriga tjänstemän. Dessutom dras en avgift på 1,8 % för sjuk- och olycksfallsförsäkring av på lönen.

- Ett bostadstillägg på 15 % av grundlönen.
- Ett månatligt representationstillägg på 607,71 euro.
- Övriga ersättningar är de samma som utgår till tjänstemän vid EU-institutionerna enligt tjänsteföreskrifterna (med undantag för utlandstillägget, som är ersatt med bostadstillägget).

Kommissionsledamöterna har inte rätt till något avgångsvederlag. I tre år efter det att de lämnat sin post erhåller de, som ett övergångsbidrag, ett tillägg på en viss procentandel av grundlönen som varierar beroende på antalet år de innehaft posten. Skatt till gemenskapen betalas på övergångsbidraget.

När ledamöterna lämnar sin post har de rätt till pension som betalas ut vid 65 års ålder. Den beräknas som 4,5 % av grundlönen för varje helt år på posten. Den får inte överstiga 70 % av den senaste grundlönen. Skatt till gemenskapen betalas på pensionen.

Det finns inga särskilda bestämmelser om "normala arbetsvillkor" för kommissionsledamöterna.

Ledamöterna av kommissionen likställs av Belgien med diplomater. De åtnjuter därför samma förmåner när det gäller inköp av varor för personligt bruk som i Belgien ackrediterade diplomater från medlemsstaterna. Kommissionen har ställt sig frågan huruvida bestämmelserna om skattebefrielse (moms och punktskatter) för medlemsstaternas diplomatiska företrädare inom EU, till exempel ledamöterna av kommissionen, är förenliga med integrationen inom EU. Kommissionen har beslutat att utreda frågan för att se vilka lagstiftningsinitiativ som kan tas. Parlamentsledamoten hänvisas också till svaret på skriftliga frågan E-3878/98 från Philippe De Coene (?).

Tjänstemän och andra anställda (tillfälligt anställda och extraanställda) har inte diplomatisk status. De som har ett anställningskontrakt på minst ett år ges dock, när de för första gången tillträder en tjänst i Belgien vid en av institutionerna, rätt att under högst tolv månader köpa vissa varor för personligt bruk utan att betala moms. Denna rätt måste utnyttjas inom två år från det att personen i fråga tillträder tjänsten.

(¹) EGT L 346, 22.12.1998.

(²) EGT C 325, 12.11.1999.

(1999/C 370/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0378/99

från Viviane Reding (PPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Plågsam död för hundar och katter i Asien

Nyligen i Tyskland visade TV-reportage dokumenterade hur hundar och katter i Thailand, Kina och Filippinerna långsamt och plågsamt stryps i slakthus, för att deras kött och framför allt deras skinn skall tas tillvara. Dessa skinn exporteras bevisligen till största delen till Europa för att bearbetas och bli kappkragar, plånboksfodral eller täcken mot reumatisk värk.

Känner kommissionen till detta oacceptabla ursprung till importerade hund- och kattsinn? Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att förhindra detta? Överväger kommissionen ett importförbud mot hund- och kattsinn och läderprodukter från dessa länder?

Borde man inte också göra klart för konsumenterna hur dessa skinn och läderprodukter tillverkats, till exempel genom ett märkningstvång?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamoten till svaret på Johanna Maij-Weggens skriftliga fråga E-40/99 ⁽¹⁾ i detta ämne.

Det kan tilläggas att det inte finns några gemenskapsbestämmelser om märkning av hund- och kattskinn eller produkter som framställts av sådant skinn.

⁽¹⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 14.

(1999/C 370/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0381/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Barns konsumtion av isotoniska läskedrycker

Enligt en studie som utförts av EU:s vetenskapliga kommitté för livsmedel framkallar konsumtion av isotoniska läskedrycker lättretlighet, ångest och irritation hos barn. Kan kommissionen lämna fler upplysningar om dessa resultat? Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att skydda barn från konsumtion av denna typ av läskedrycker?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(21 april 1999)

Vetenskapliga livsmedelskommittén har avgivit ett yttrande ⁽¹⁾ om koffein, taurin och glukuronolakton som ingår i s.k. energidrycker. I fråga om koffein kom man fram till att "energidryckernas bidrag till det totala intaget av koffein inte verkar ge anledning till oro när det gäller vuxna. För barn, däremot, som normalt inte konsumerar några större mängder te eller kaffe och som kan tänkas byta ut coca-cola och andra läskedrycker mot energidryckerna, kan konsumtionen av energidrycker leda till ett ökat dagligt koffeinintag jämfört med tidigare. Ett sådant intag kan leda till beteendeförändringar, som upphetsning, lättretlighet, nervositet eller oro". Kommittén gav gravida kvinnor rådet att vara måttliga med sitt intag av koffein, oavsett från vilken källa det kommer. Beträffande de andra beståndsdelarna som utvärderades (taurin och glukuronolakton) kunde Vetenskapliga livsmedelskommittén inte slå fast att det finns tillräckliga bevis för att användningen av dessa ämnen i de halter som finns i vissa s.k. energidrycker är ofarlig.

Det är i första hand tillverkaren som skall tillhandahålla de vetenskapliga uppgifter som krävs för en riskbedömning av dessa ämnen i energidrycker. Kommissionen har därför informerat medlemsstaterna om yttrandet och bett dem att i enlighet med de skyldigheter som fastställs i rådets direktiv 92/59/EEG av den 29 juni 1992 om allmän produktsäkerhet ⁽²⁾, säkerställa att de produkter som släpps ut på deras marknader är säkra. Kommissionen kommer att fortsätta att följa den vetenskapliga bedömningen av ämnena i fråga så snart ny relevant information finns tillgänglig.

⁽¹⁾ Tillgänglig via Internet: (<http://europa.eu.int/comm/dg24/health/sc/scf/out22en.html>).

⁽²⁾ EGT L 228, 11.8.1992.

(1999/C 370/044)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0386/99**från Marianne Thyssen (PPE) till kommissionen**

(19 februari 1999)

Angående: Tillväxt och sysselsättning

I enlighet med sysselsättningsstoppmötet i Luxemburg och på Europaparlamentets initiativ godkände rådet i maj det nya programmet för tillväxt och sysselsättning. Programmet tilldelades 450 miljoner euro.

Programmet avser stöd till små och medelstora företag i syfte att underlätta deras tillgång till finansiering och på så sätt göra det möjligt för dem att växa och skapa arbetstillfällen. Programmet har tre avdelningar: en garantidel, en riskkapitaldel och ett samriskprogram.

Ur de kontakter jag haft framgår att små och medelstora företag inte är tillräckligt insatta i detta program. Därför skulle jag nu när programmet funnits i nio månader gärna få reda på följande:

1. På vilket sätt har de små och medelstora företagen underrättats om vilka riskkapitalfonder, garantiinrättningar eller finansiella inrättningar de kan vända sig till för att kunna dra nytta av detta program?
2. Hur många sådana förmedlande instanser är redan verksamma inom var och en av avdelningarna? I vilka regioner eller länder?
3. Hur många och vilka små och medelstora företag (per område, storlek och land) har redan utnyttjat programmet för tillväxt och sysselsättning?

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

1. Vad gäller ETF Start och "SMF-garantin", som förvaltas av Europeiska investeringsfonden (EIF), finns en förteckning över utvalda fonder och finansieringsförmedlande organ att tillgå på Internet (<http://www.eif.org>). De godkända förmedlande organen tar även fram eget marknadsföringsmaterial avsett för små och medelstora företag.

Vad gäller programmet Europeiska samriskföretag, finns förteckningen över förmedlande organ på de Internetadresser som generaldirektorat II – Enheten för finansiella transaktioner, generaldirektorat XII och Euroinfo-centrumen förfogar över. De förmedlande organen uppmuntras att marknadsföra europeiska samriskföretag och kommissionen avser att delta i finansieringen av marknadsföringsåtgärder. Redan idag har flera åtgärder vidtagits av Euroinfo-centrumen, de organisationer som företräder små och medelstora företag, samt de förmedlande organen själva.

2. I fråga om ETF Start har två fonder valts ut (Frankrike och Tyskland) och förhandlingar pågår med sju andra fonder i ytterligare fem medlemsstater. Två avtal avseende "SMF-garantin" har undertecknats (Nederländerna och Österrike) och förhandlingar pågår i Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien och Finland. För programmet Europeiska samriskföretag har hittills 80 förmedlande organ i alla medlemsstater valts ut.

3. Det finns inga tillgängliga uppgifter om ETF Start, eftersom avtalen just har undertecknats. Vad gäller "SMF-garantin" fanns endast ett österrikiskt förmedlande organ i verksamhet den 31 december 1998.

Hittills har 34 små och medelstora företag från 12 medlemsstater erhållit stöd från programmet för europeiska samriskföretag. Avsikten är att inrätta 17 samriskföretag. De aktuella små och medelstora företagen bedriver verksamhet inom tillverkningsindustri, miljö, informationsteknik, logistik/transport, bioteknik, hälsovård, byggbranschen och handel. 16 av företagen har färre än 10 anställda. Enligt företagens egna beräkningar kommer varje samriskföretag att skapa i genomsnitt 15 arbetstillfällen.

(1999/C 370/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0396/99**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Miljökatastrofer på öarna Gavdos och Gavdopoula

Enligt uppgifter från miljöorganisationer på Kreta skall det på öarna Gavdos och Gavdopoula som ligger söder om Kreta och som har inordnats i miljönätverket "Natura 2000" med prioritet "A", byggas industrianläggningar, helikopterflygfält, angoringsbryggor längs hela ön Gavdopoulas kust, bunkringsanläggningar för båtar och bostäder för 400 personer på ön Gavdos.

Om dessa uppgifter stämmer kommer detta att förstöra en betydelsefull biotop, men även den kulturella och sociala sammanhållningen i området i stort.

1. Är kommissionen informerad om dessa byggnadsplaner?
2. Känner den till om de miljökonsekvensbedömningar som krävs har gjorts och känner den till att området i fråga är naturskyddat?
3. Har den för avsikt att kräva att de grekiska myndigheterna upphäver tagna beslut så att den ekologiska balansen och områdets unika naturskönhet bevaras?

(1999/C 370/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0493/99**från Undine-Uta Bloch von Blottnitz (V) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Förstörelse av den grekiska ön Gavdopoula

Enligt nyligen offentliggjorda planer skall en hamnanläggning uppföras på den grekiska ön Gavdopoula med påföljden att ekosystemet där kommer att förstöras fullständigt. Man planerar att plana ut hela ön till en höjd på sex meter över havet. Med det bortschaktade materialet skall öns yta utökas så att en privat hamn kan anläggas där båtar på omkring tolv meter skall kunna lägga till. Dessutom skall industribyggnader, lagerlokaler och förvaltningskomplex uppföras.

Ön Gavdopoula och dess omgivning skyddas av direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter och den grekiska regeringen har länge tillerkänt denna region särskild skyddsstatus. Regionen är en viktig rastplats för flyttfåglar på väg till Afrika och där finns bland annat 14 olika landsnäckor som inte förekommer någon annanstans i världen. I vattnet lever bland annat munksälar och havssköldpaddor. Dessutom har där gjorts antika fynd som är betydande för det europeiska kulturarvet.

1. Vilken är kommissionens ståndpunkt vad gäller den skyddsstatus som skall iakttas för regionen Gavdopoula enligt direktivet om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, för att, som direktivet fordrar, i alla fall undvika att rådande ekologiska förhållanden där försämras?
2. Anser inte kommissionen att uppförandet av den planerade hamnanläggningen i regionen Gavdopoula strider mot europeiska standarder för miljöskydd?
3. Anser kommissionen att den miljökonsekvensbeskrivning som på grundval av europeiska föreskrifter gjorts i samband med planerna, är tillräcklig?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0396/99 och E-0493/99
ingivna av Ritt Bjerregaard för kommissionen**

(21 april 1999)

Kommissionen hänvisar frågeställaren till sitt svar på Vassilis Ephremidis skriftliga fråga H-669/98 under frågestunden vid parlamentets möte i juli 1998 ⁽¹⁾ samt till sina svar på Mihail Papayannakis skriftliga fråga E-741/98 ⁽²⁾ och Elisabeth Schroedters skriftliga fråga E-3607/98 ⁽³⁾.

Förutom dessa svar har kommissionen nu sänt ett formellt brev till Grekland i vilket den ber om detaljerad information i denna fråga. Kommissionen kommer att överväga vilken uppföljning frågan skall få utifrån de grekiska myndigheternas svar.

⁽¹⁾ Parlamentsdebatt (juli 1998).

⁽²⁾ EGT C 402, 22.12.1998, s. 27.

⁽³⁾ EGT C 297, 15.10.1999, s. 88.

(1999/C 370/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0406/99

från Giuseppe Rauti (NI) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Angrepp mot hälsan till följd av föroreningar i Podenzano i Piacenza (Italien)

Den 27 november 1998 utarbetade den lokala boendeföreningen i kommunen Podenzano (Piacenza) ett dokument som skickades till ordföranden för parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och konsumentskydd (registrerat som nr 123), i vilket den beskrev de sanitära och miljömässiga förhållandena i området till följd av närvaron av företaget River s.p.a., som är klassat som "hälsofara av första graden". Under tiden har resultaten av den lokala hälsovårdsenhetens nya undersökningar publicerats. Enligt dessa föreligger det inte några faror, vilket inte stämmer överens med uppgifter från andra källor, t.ex. 161 läkarintyg som specialister ställt ut till medborgarna, ett expertutlåtande från Nationella forskningscentrumet i Rom samt ett yttrande från Soffritti, specialist i onkologi vid universitetet i Pavia som arbetar på uppdrag av åklagarämbetet i Piacenza. Dessa analyser, vilket påpekas av två konsulter som engagerats av den lokala boendeföreningen (Bressa vid "Toxicology Consultant" i Padova och Vianello vid det kemiska laboratoriet R.D. Chem i Dosson di Casier (TV)), belyser hur ytliga de använda metoderna är. Samma entreprenör har redan genom liknande kemiska anläggningar orsakat miljöskador i S. Stefano Lodigiano (LO).

1. Föreligger det något civilrättsligt ansvar för de lokala tillsynsmyndigheterna?
2. Kan kommissionen ingripa för att skydda hälsan för de boende i området, bl.a. i enlighet med gemenskapsdirektiven, t.ex. direktiv 84/360/EEG ⁽¹⁾ som förbjuder varje tillstånd innan det kan garanteras att det inte förekommer några luftföroreningar?
3. Kan kommissionen ta initiativet till en kontroll av pågående undersökningar?
4. Kan kommissionen för italienska staten framföra medborgarnas missnöje, som varken de lokala myndigheterna eller miljöminister Ronchi verkar ha tagit någon hänsyn till? Frågeställaren vänder sig mot att medborgarna har använts som försökskaniner under de senaste fyra åren och mot att otaliga analyser under denna period inte har givit några resultat, samtidigt som de utsläpp som onkologen Soffritti betecknar som ansvariga för det illamående som befolkningen har klagat över och som trolig orsak till framtida cancerfall fortsätter. Frågeställaren betonar också att vinststrävan och etableringen av industrianläggningar inte får väga tyngre än skyddet av folkhälsan och respekten för miljön.

⁽¹⁾ EGT L 188, 16.7.1984, s. 20.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(9 april 1999)

1. Denna fråga tillhör inte kommissionens kompetensområde.

2. - 4. Utgående från de uppgifter frågeställaren lämnat skulle den aktuella frågan kunna falla inom tillämpningsområdet för direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar. Syftet med det direktivet är att skapa utrymme för åtgärder och förfaranden avsedda att hindra eller minska luftföroreningar från industrianläggningar i gemenskapen.

I det aktuella fallet tycks det röra sig om en anläggning som getts tillstånd i enlighet med nämnda direktiv (en anläggning som har varit i drift efter den 1 juli 1987 eller som uppförts eller getts tillstånd efter det datumet). Artikel 4 i direktiv 84/360/EEG lyder:

Om inte annat följer av nationella bestämmelser eller gemenskapsbestämmelser som har andra syften än detta direktiv, får tillstånd ges endast om den behöriga myndigheten har förvässat sig om:

- att alla lämpliga förebyggande åtgärder mot luftförorening har vidtagits, inklusive tillämpning av bästa tillgängliga teknik, under förutsättning att sådana åtgärder inte medför oskäligen kostnader,
- att driften av anläggningen inte orsakar betydande luftförorening, särskilt på grund av utsläpp av sådana ämnen som anges i bilaga 2,
- att inte något av de gällande gränsvärdena för utsläpp överskrids, och
- att samtliga gällande gränsvärden för luftkvalitet har beaktats.

Artikel 12 i direktivet lyder:

Medlemsstaterna skall följa utvecklingen i fråga om bästa tillgängliga teknik och miljösituationen. Mot bakgrund av detta skall medlemsstaterna vid behov föreskriva om lämpliga villkor för anläggningar med tillstånd enligt detta direktiv, med hänsyn till den nämnda utvecklingen och med beaktande av att anläggningarna inte skall drabbas av oskäligt höga kostnader. Den ekonomiska situationen för verksamheterna i den kategori som är aktuell skall särskilt beaktas.

Ett brev med begäran om uppgifter i ärendet har sänts till de italienska myndigheterna. Kommissionen kommer att vidta erforderliga åtgärder för att se till att gemenskapslagstiftningen följs, och då särskilt vad gäller bestämmelserna i direktiv 84/360/EEG.

(1999/C 370/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0407/99

från Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Tvetydig ursprungsbeteckning för portvin

I sitt svar av den 17 oktober 1997 på min fråga E-2674/97 (¹) meddelade kommissionsledamot Franz Fischler att kommissionen i det särskilda fallet med Sydafrika inlett förhandlingar med landet för att få tillstånd ett ömsesidigt skydd för geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar för viner och spritdrycker och i synnerhet för att få slut på allt entydigt och tvetydigt bruk av gemenskapsbeteckningar.

Enligt uppgifter från många olika håll har förhandlingarna resulterat i ett förslag till avtal om den framtida utformningen av handelsförbindelserna mellan EU och Sydafrika.

Enligt förslaget lär Sydafrika även i fortsättningen kunna producera vin med beteckningen "Port" och/eller "Porto" och/eller "Portwine" för saluföring på den inre marknaden under en tidsperiod på tolv år utan att det fastslagits att det efter denna redan i och för sig lång tidsperiod skall vara förbjudet att använda dessa ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar.

Om dessa uppgifter är korrekta står de i bjärt kontrast till de uppgifter som kommissionen gav mig den 17 oktober 1997 och som återges ovan.

Vilka är kommissionens kommentarer till dessa motsägelser?

(¹) EGT C 117, 16.4.1998, s. 41.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Kommissionen kan bara bekräfta sin ståndpunkt när det gäller förhandlingar med tredje land om att stärka skyddet av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar inom vin- och spritsektorn. Denna ståndpunkt har förklarats i svaren till den skriftliga frågan E-2485/97 från José Barros Moura (¹) och den skriftliga frågan E-2674/97 från parlamentsledamoten själv. Vad beträffar portvin har målet att stärka skyddet av dessa beteckningar stadfästas vid det europeiska toppmötet i Berlin då avtalet med Sydafrika slöts (i detta avseende hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på den skriftliga frågan E-408/99 (²)).

(¹) EGT C 82, 17.3.1998.

(²) EGT C 348, 3.12.1999, s. 63.

(1999/C 370/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0411/99

från **Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Användning av beteckningen "Port" för viner som producerats i Australien

Med hänsyn till det multilaterala avtalet om handelsrelaterade aspekter på immateriella rättigheter, det s.k. TRIPs-avtalet, i synnerhet artikel 23 och artikel 24.4 i avsnitt 3 i del II och med hänsyn till det avtal om handel med vin som ingicks 1994 med Australien förpliktade sig Australien att efter vissa övergångsperioder avstå från användningen av samtliga sammansättningar med tvetydiga beteckningar, inklusive begreppet "Port" samt att ge gemenskapsvinerna ett exklusivt och absolut skydd.

1. Kan kommissionen ange om Australien, inom ramen för det avtal om handel med vin som ingicks 1994, också avstod från att använda begreppet "Port" för viner som produceras i landet och som är avsedda för den interna australiensiska marknaden?
2. När upphör övergångsperioderna i detta avtal? Efter övergångsperioderna är det förbjudet för Australien att använda begreppet "Port" för de viner som produceras i landet och som exporteras till tredje land, framför allt EU?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

1. Enligt det avtal om handel med vin som ingicks mellan gemenskapen och Australien 1994 (¹) förpliktade sig Australien att avstå från användningen av samtliga "delvis generiska" beteckningar som innehåller en geografisk gemenskapsbeteckning, som t.ex. beteckningen "Port". Detta åtagande, som avser sammanlagt 23 beteckningar, gäller såväl den australiska marknaden som exportmarknaderna.

2. Den "delvis generiska" beteckningen "Port" ingår i den tredje grupp namn som avses i artikel 8.1 c i avtalet för vilka övergångsperioder ännu inte har fastställts. Förhandlingarna mellan kommissionen och den australiska regeringen för att fastställa dessa övergångsperioders längd håller för närvarande på att avslutas. Det formella beslutet kommer förmodligen att fattas under årets lopp. Detta beslut kommer även att gälla för Australiens export till tredje land. Avtalet innehåller i vilket fall som helst ingen bestämmelse som tillåter Australien att saluföra australiska viner på gemenskapens marknad under beteckningen "Port". Sedan Portugals anslutning till gemenskapen har det enligt gemenskapens lagstiftning för vinprodukter varit förbjudet att använda namnet "Port" för viner som inte har sitt ursprung i denna medlemsstat.

(¹) EGT L 86, 31.3.1994.

(1999/C 370/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0416/99**från Jens-Peter Bonde (I-EDN) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Grönländares och danskars rättigheter

Har danskar som är fast bosatta i Danmark några rättigheter som danskar och grönländare bosatta på Grönland inte har vad avser bestämmelserna om unionsmedborgarskap och de grundläggande rättigheter i EU som domstolen har erkänt?

**Kompletterande svar
från Mario Monti på kommissionens vägnar**

(30 juni 1999)

Alla regler enligt gemenskapsrätten som är specifika för Grönland och som rör personer bosatta där fanns ursprungligen i anslutningsfördraget för Danmarks inträde i Europeiska gemenskaperna, i fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna samt den sekundärrätt med genomförandebestämmelser som härleds från dessa.

Fördraget med ändringar, avseende Grönland, av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna trädde i kraft den 1 februari 1985⁽¹⁾. Till följd av detta fördrag, som tillkom på initiativ av Danmark, upphörde fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna att gälla för Grönland, och istället valde man att låta fördraget om utomeuropeiska länder och territorier (ULT) styra förhållandet mellan gemenskaperna och Grönland.

Sedan den 1 februari 1985 har Grönland varit ett av de utomeuropeiska länder och territorier som omfattas av artiklarna 182-187 i EG-fördraget (f.d. artiklarna 131 till 136) som återfinns i bilaga 2 till EG-fördraget. Enligt EG-fördragets artikel 188 (f.d. artikelbestämmelserna i 136a) skall artiklarna 182-187 tillämpas beträffande Grönland, om inte annat följer av de särskilda bestämmelser för Grönland som fastställts i det protokoll om en särskild ordning för Grönland som fogats till EG-fördraget.

Enligt artikel 17 i Fördraget om Europeiska unionen (f.d. artikel 8) skall varje person som är medborgare i en medlemsstat vara unionsmedborgare. Av detta följer att alla personer bosatta på Grönland som är medborgare i en medlemsstat är unionsmedborgare.

Av artikel 5.1 i rättsakten om Danmarks anslutning till Schengenavtalet framgår dock att avtalet inte omfattar Grönland. Enligt artikel 5.2 skall dock resenärer mellan Grönland och Schengen-länderna (samt Norge och Island) inte kontrolleras vid gränsen. Denna regel kommer att träda i kraft så snart Danmark implementerat Schengenavtalet. Det bör dock noteras att det inte förekommer några gränskontroller vid resa mellan Grönland och länderna som biträtt den nordiska passunionen.

⁽¹⁾ EGT L 29, 1.2.1985.

(1999/C 370/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0418/99**från Michl Ebner (PPE) till kommissionen**

(1 mars 1999)

Angående: Växlingsavgifter i banker

Sedan början av året är Euro 11-ländernas växelkurser låsta gentemot varandra, vilket innebär att bankerna förlorar den vinst som gjorts till följd av kursförändringar. För att kompensera denna förlust har bankerna uppenbarligen höjt växlingsavgiften. Därför är det idag inte ovanligt att banker tar ut avgifter på 3 % eller mer.

Kan kommissionen ange

1. om den inte avser att kräva en indirekt proportionerlig avgift, det vill säga ju högre växlingsbelopp desto lägre avgift, och
2. om det inte generellt sett vore motiverat att låta bankerna ta ut en växlingsavgift på högst 1,5 %?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Enligt gemenskapslagstiftningen skall bankerna från och med nu tillämpa de slutgiltigt låsta växelkurserna mellan de nationella valutaenheterna inom euroområdet och säkerställa full öppenhet i fråga om växlingsavgifter. De kan följaktligen inte längre tillämpa olika köp- och säljkurser för sin valutaverksamhet inom euroområdet. Trots det införde bankerna i slutet av 1998 nya särskilda avgifter för valutatransaktioner för att täcka sina kostnader. På det hela taget kan det leda till prishöjningar i enskilda fall (t.ex. om bankerna tar ut en minimiavgift som, uttryckt i procent, kan visa sig mycket betungande i fråga om små belopp). Kommissionen har vid flera tillfällen uppmanat de stora europeiska bankföreningarna att inte ta ut alltför höga avgifter för transaktioner mellan nationella valutaenheter inom euroområdet, eftersom det allvarligt skulle skada allmänhetens förtroende för euron. Dessutom håller kommissionen för närvarande på med en omfattande undersökning av prusbildningen.

Kommissionen kan dock inte själv ingripa och uppställa regler som gäller prissättning, det vill säga varken föreskriva en högsta avgift på 1,5 % eller kräva att bankerna inför en degressiv differentiering av sina avgifter. Omedelbara åtgärder kan dock vidtas om de nya avgifterna orsakar snedvridningar av konkurrensen, vilket också håller på att undersökas.

(1999/C 370/052)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0423/99

från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Olaglig indragning av tillstånd för det grekiska försäkringsbolaget Themis att bedriva verksamhet i Italien

Themis S.A. General Insurance Company i Aten är ett grekiskt försäkringsbolag som har haft ett regelmässigt tillstånd att bedriva verksamhet i form av fritt tillhandahållande av tjänster på den italienska statens territorium. På rekommendation av ISVAP (det italienska organet för kontroll och övervakning av privata försäkringar) drog det grekiska ministeriet genom ett beslut av den 20 november 1997 in detta tillstånd på grundval av påstådda skattemässiga oegentligheter. Förutom att dessa oegentligheter varken har bekräftats eller dokumenterats, strider de mot uttalanden från polisens ekorotel, som tvärtom hävdar att bolagets transaktioner har skett helt enligt reglerna.

Beslutet om att dra in tillståndet har fattats och meddelats på ett sätt som verkar strida mot bestämmelserna i artikel 40 i direktiv 92/49/EEG (¹), som har införlivats i den italienska lagstiftningen genom lagstiftningsdekret nr. 175 år 1995, i vilket det stadgas att medlemsstatens kontrollorgan på förhand bör informera det företag som tillhandahåller tjänster om de oegentligheter som eventuellt har påvisats under organets undersökningar.

Kan kommissionen:

1. främja en djupgående och allmän granskning av de organ som kontrollerar försäkringsverksamheten både i Italien och Grekland,
2. bekräfta en eventuell underlåtenhet från ISVAP:s sida när det gäller skyldigheten att underrätta det berörda bolaget under undersökningsförfarandena i enlighet med ovannämnda gemenskapsdirektiv,
3. att kontrollera om, i den händelse de påstådda oegentligheterna inte har bekräftats vederbörligen, den indragning som ISVAP krävde inte utgör en olaglig handling som syftar till att förvägra utländska försäkringsbolag tillträde till den italienska marknaden, vilket i så fall innebär att gemenskapsbestäm-

melserna rörande den inre marknaden och fri konkurrens vid tillhandahållande av tjänster tydligt kränks för att vissa försäkringsbolag skall kunna gynnas och deras oligopolpraxis skall kunna vidmakthållas?

(¹) EGT L 228, 11.8.1992, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

Vissa detaljer bör preciseras i fråga om hur de nationella myndigheter som utövar tillsyn över försäkringsbolagen skall tillämpa rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring).

Enligt det system med "en enda auktorisation" som inrättas genom direktivet skall varje företag som är auktoriserat i en medlemsstat kunna bedriva verksamhet inom hela gemenskapens territorium, med stöd antingen av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster. Företaget skall då i huvudsak vara föremål för tillsyn och omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där det etablerat sitt huvudkontor ("hemlandet"; se artiklarna 4 och 5 i direktivet). Denna medlemsstat skall ensam vara behörig att bevilja och återkalla företagets auktorisation. Om företaget inte följer de bestämmelser som tillämpas på dess verksamhet skall vidare tillsynsmyndigheten i hemlandet vara ensam behörig att vidta åtgärder för att återställa situationen och att besluta om sanktioner (t.ex. återkallande av auktorisationen). Om auktorisationen återkallas skall den behöriga myndigheten i hemlandet upplysa de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater, inklusive den medlemsstat där de aktuella tjänsterna tillhandahållits.

Som ledamoten påpekar framgår det av artikel 40 att ett företag skall förse den behöriga myndigheten i den medlemsstat där det har för avsikt att tillhandahålla tjänster med alla handlingar som myndigheten begär för att kunna fastställa att verksamheten är i linje med tillämplig lagstiftning. Om denna myndighet konstaterar att ett företag som bedriver verksamhet på medlemsstatens territorium med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster inte följer de lokala rättsregler det omfattas av, skall den uppmana företaget att vidta rättelse. Om företaget inte rättar sig efter detta skall den behöriga myndigheten i den medlemsstat där tjänsterna tillhandahålls meddela den behöriga myndigheten i hemlandet, som ansvarar för att vidta lämpliga åtgärder gentemot företaget. I brådskande fall, eller när de åtgärder som vidtas av myndigheten i hemlandet visar sig otillräckliga, får den behöriga myndigheten i den medlemsstat där tjänsterna tillhandahålls vidta nödvändiga åtgärder, men måste underrätta motsvarande myndighet i företagets hemland om detta.

Vad gäller tekniska och finansiella bestämmelser ansvarar den medlemsstat där ett företag har sitt huvudkontor ensam för att fastställa regler om tekniska avsättningar och placering av motsvarande tillgångar samt om solvensmarginal och garantifond för den verksamhet som bedrivs med stöd av det fria tillhandahållandet av tjänster. Avseende direkt beskattning skall den skatte- och bokföringslagstiftning gälla som tillämpas i den medlemsstat där företaget har sitt huvudkontor. Vad slutligen avser indirekt beskattning skall den medlemsstat där risken är belägen vara behörig, dvs. i princip den medlemsstat där tjänsterna tillhandahålls. De försäkringsavtal som tecknas med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster skall vara föremål för indirekt beskattning och skattelikhande avgifter på premierna i den medlemsstat där risken är belägen (artikel 46), och företaget är således skyldigt att följa de nationella bestämmelserna för uppörd av indirekta skatter och skattelikhande avgifter i den medlemsstaten.

I det fall som här tas upp är den grekiska tillsynsmyndigheten — dvs. den behöriga myndigheten där företaget har sitt huvudkontor — ensam behörig att bevilja och återkalla auktorisation samt att kontrollera företagets finansiella soliditet och efterlevnad av försiktighetsregler. Den motsvarande italienska myndigheten, dvs. den myndighet som är behörig där tjänsterna tillhandahålls, har emellertid rätt att begära att den grekiska myndigheten ingriper om ett företag bryter mot finansiella bestämmelser, försiktighetsregler eller skattebestämmelser.

Kommissionen kan i egenskap av fördragets väktare och i kraft av artikel 169 i EG-fördraget (enligt numreringen före Amsterdamfördraget) inleda överträdelseförfaranden mot medlemsstater som underlåter att uppfylla sina skyldigheter enligt gemenskapsrätten. Däremot har kommissionen inte någon generell kontrollbefogenhet gentemot medlemsstaternas förvaltningar.

Om ett direktiv införlivas eller tillämpas på ett otillfredsställande sätt är kommissionens möjligheter att ingripa väl avgränsade: Om ett direktiv införlivas enligt bestämmelserna i detsamma, men medlemsstatens behöriga myndigheter sedan tillämpar de nationella författningarna inom området på olämpligt sätt förekommer ingen överträdelse av direktivet, utan oregelmässigheterna uppstår på nationell nivå. De tvistemål som detta ger upphov till bör i princip lösas vid nationella domstolar. Kommissionen kan bara ingripa om en olämplig administrativ praxis, och därmed en bristande tillämpning av de nationella bestämmelserna, fortsätter under en längre tid och hindrar att direktivet får avsedd effekt, trots det faktum att den nationella lagtexten för att införliva direktivet har antagits på riktigt sätt. Det framgår dock inte av tillgängliga handlingar i det aktuella fallet att de grekiska myndigheterna på ett varaktigt sätt handlat i strid med reglerna, utan det förefaller snarare röra sig om ett isolerat fall.

Kommissionen har granskat de lagar som antagits i Grekland och Italien i syfte att införliva direktivets bestämmelser, och har inte funnit några oriktigheter, och i varje fall inga som skulle vara relevanta för denna fråga. I artikel 56 i direktiv 92/49/EEG anges vidare att medlemsstaterna skall se till att beslut rörande ett försäkringsföretag som fattas enligt de lagar och andra författningar som antas enligt direktivet skall kunna bli föremål för domstolsprövning.

I det aktuella fallet har företaget särskilt uttryckt tvivel över huruvida de italienska myndigheterna behandlat företags ärende på ett lagenligt sätt, och har också bestridit beslutet att återkalla dess auktorisation. Alla frågor i detta ärende måste därför prövas av förvaltningsdomstol eller allmän domstol i Grekland eller Italien, och enligt grekisk och italiensk lag.

(1999/C 370/053)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0426/99

från Mary Banotti (PPE) till kommissionen

(1 mars 1999)

Angående: Charterflyg

Med anledning av kommissionens svar på den skriftliga frågan E-3115/98 ⁽¹⁾; skulle kommissionen kunna tänka sig att man utvidgar rådets direktiv 90/314/EEG ⁽²⁾ så att detta skyddar paketresenärer i samband med kraftiga förseningar av charterflyg?

Kan kommissionen yttra sig angående vilka möjligheter konsumenterna har när det gäller att erhålla gottgörelse i samband med dylika kraftiga förseningar?

⁽¹⁾ EGT C 142, 21.5.1999, s. 86.

⁽²⁾ EGT L 158, 23.6.1990, s. 59.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Även om förseningar inte uttryckligen omfattas av rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang, är researrangörer i princip skyldiga att kompensera paketresenärer för skillnader mellan de tjänster som erbjuds och de tjänster som tillhandahålls, och detta gäller även förseningar. Kommissionen planerar därför inte några ytterligare åtgärder i detta avseende för närvarande.

När det finns en grund för gottgörelse beror det utbetalade beloppet på omständigheterna i det enskilda fallet och kommissionen kan därför inte närmare besvara denna del av frågan.

Flygbolags ansvar i händelse av förseningar regleras även i Warszawakonventionen, där det särskilt anges att flygbolaget är ansvarigt för skador som förorsakas på grund av förseningar vid transport av passagerare, bagage eller gods (artikel 19).

(1999/C 370/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0447/99

från José Valverde López (PPE) till kommissionen

(4 mars 1999)

Angående: Enhet för livsmedelsanalyser vid Miljöinstitutet (Ispra)

Miljöinstitutet (EI), som ligger i Ispra, har en enhet för livsmedelsanalyser där det utförs kvalitetskontroller av ingredienser, tillsatser och kemiska produkter som i allmänhet används vid livsmedelsberedning.

Kan kommissionen lämna uppgifter om hur denna enhet fungerade under 1998?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(22 april 1999)

Kommissionen hänvisar frågeställaren till svaret på den muntliga frågan H-139/99 från frågestunden under parlamentets sammanträdesperiod I i mars 1999 ⁽¹⁾.

Kommissionen vill särskilt framhäva vissa av livsmedelsenheterens aktiviteter, bl.a. fastställande av metoder för att upptäcka genetiskt modifierade organismer (GMO) i livsmedel, utveckling av metoder för att bestämma vegetabiliskt fett i choklad, deltagande i undersökningar om migration av ftalater i leksaker, fastställande av metoder för livsmedelssäkerhet vad gäller bovin spongiform encefalopati (BSE) och utvidgning av databanken över autentiska viner (uppgifter om mer än 10 000 viner).

Kommissionen håller dessutom på att utarbeta en ingående rapport om enhetens resultat under 1998. Den kommer att vara tillgänglig i början av maj 1999.

⁽¹⁾ Parlamentets debatter (mars 1999).

(1999/C 370/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0451/99

från Giuseppe Rauti (NI) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Kvaliteten på livsmedelsbiståndet till Ryssland

Exakt vad handlar den dispyt om, som plötsligt uppstått beträffande EU:s livsmedelsbistånd till Ryssland, och som lett till att biståndet nu dragits in?

Enligt uppgifter i europeiska tidningar skall Ryssland, trots att landet som bekant varit i akut behov av detta bistånd, ha begärt att få livsmedel som uppfyller de ryska hygienbestämmelserna.

Enligt andra källor (Le Figaro, s. 3, av den 10 februari 1999) skall Ryssland endast ha begärt att livsmedelsbiståndets kvalitet skulle motsvara kvaliteten på de produkter som levereras i samband med vanlig handel, vilket tycks vara ett helt och hållet rimligt önskemål.

Kan kommissionen, mot bakgrund av orsaken till dispyten och samtidigt som den lämnar lämpliga uppgifter om de berörda företagen, bekräfta att EU-medlen förvaltas på ett sätt som innebär att de livsmedel som skickas till Ryssland håller ovannämnda kvalitet och att man inte försöker få Ryssland att acceptera produkter av låg kvalitet, samt att man inte på ett cyniskt sätt försökt att utnyttja det ryska folkets behov av hjälp?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

Som svar på frågan hänvisar kommissionen parlamentsledamoten till det svar som gavs på M. Giansily's muntliga fråga H-130/99 under frågestunden vid parlamentets möte i mars 1999 ⁽¹⁾.

Såsom anges i det meddelande som undertecknades den 20 januari 1999 mellan gemenskapen och Ryssland åtar sig gemenskapen att leverera varor som minst håller den minimikvalitet som krävs för interventionsköp.

Utom när det gäller griskött och helt slipat ris ingår de varor som skall levereras redan i lager som köpts till intervention och de skall redan vid uppköpstillfället ha uppfyllt minimikraven.

De aktörer som är inblandade i dessa transaktioner kommer endast att ansvara för transport från interventionslagren fram till de gränshamnar eller gränsovergångar som utsetts. De skall inte leverera varan. För griskött och helt slipat ris fastställs kvalitetskriterierna av kommissionen, på grundval av de förordningar genom vilka anbudsförfarandena öppnas.

De övervakningsföretag som utses av kommissionen kommer bland annat att ansvara för kontroll av att de varor som tas ut ur gemenskapens lager fortfarande håller den minimikvalitet som krävs vid intervention och för att kvaliteten på dessa varor, när de anländer till Ryssland, inte under transporten har förändrats väsentligt i förhållande till kvaliteten vid uttaget ur lagren.

Den minimikvalitet som krävs för intervention är godkänd för all form av handelsexport. Den kvalitet som krävdes av de ryska aktörerna överskred vida den kvalitet som gemenskapen kunde garantera.

(¹) Parlamentets debatter (mars 1999).

(1999/C 370/056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0477/99

från Susan Waddington (PSE) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Regelverk för naturliga "cosmeceutical products"

Tillverkare av produkter som ligger i gränslandet mellan läkemedel och kosmetika men som inte klassas vare sig som det förra eller det senare (på engelska: "cosmeceutical products") har svårt att få licens för sina produkter eftersom det inte finns någon rättslig reglering för denna typ av produkter på EU-nivå. Känner kommissionen till detta och vad kan kommissionen göra för att ett regelverk ska kunna komma till stånd så att dessa produkter kan säljas på hela den inre marknaden?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(19 april 1999)

Begreppet "kosmeceutiska produkter" erkänns inte i gemenskapslagstiftningen och kommissionen anser att denna typ av produkt måste klassas enligt befintlig lagstiftning, dvs antingen som läkemedel, vilket innebär tillämpning av bestämmelserna i rådets direktiv 65/65/EEG av den 26 januari 1965 om tillnärmning av bestämmelser som fastställs genom lagar eller andra författningar och som gäller farmaceutiska specialiteter (¹), eller som kosmetiska produkter, och då gäller bestämmelserna i rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter (²).

En produkt klassas som läkemedel med utgångspunkt i dess faktiska verkan (om den har behandlande eller läkande egenskaper) eller utifrån presentationen av den (om konsumenten har intrycket att produkten i fråga är ett läkemedel eller producenten framställer den som sådan). I detta fall krävs ett godkännande för försäljning innan produkten släpps ut på marknaden. Däremot får man inte tillskriva en produkt behandlande eller läkande egenskaper om den uteslutande eller i huvudsak är avsedd att rengöra eller parfymera olika yttre delar av människokroppen, tänderna och munnens slemhinnor, ändra deras utseende, skydda eller hålla dem i gott skick, eller för att förhindra kroppslukt. Det krävs inget godkännande för försäljning före utsläppandet på marknaden av kosmetiska produkter.

(¹) EGT L 22, 9.2.1965.

(²) EGT L 262, 27.9.1976.

(1999/C 370/057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0478/99**från Susan Waddington (PSE) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Bestämmelser om brandsäkerhet — hotell i Spanien

Finns det några europeiska standarder för hur standarder om brandsäkerhet på hotell skall harmoniseras inom Europeiska unionen? Om så är fallet, kan kommissionen ange referenser för dessa standarder samt redogöra för hur efterlevnaden övervakas?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Kommissionen ber att få hänvisa till sina tidigare svar på frågor rörande brandsäkerheten på hotell, nämligen på den muntliga frågan H-1179/98 från Graham R. Watson under frågestunden vid parlamentets första session i januari 1999 ⁽¹⁾ och på de skriftliga frågorna E-1423/97 ⁽²⁾, E-2500/97 ⁽³⁾ och E-3744/97 ⁽⁴⁾ från Anita Jean Pollack.

Även om det för närvarande inte finns några särskilda europeiska standarder som syftar till att harmonisera brandförebyggande åtgärder på hotell har ett stort antal bestämmelser antagits inom ramen för olika gemenskapspolitiska områden för att komplettera och stödja medlemsstaternas insatser på detta område. För närmare upplysningar om dessa åtgärder hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-854/98 från Lyndon Harrison ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ Parlamentets debatter (januari I, 1999).

⁽²⁾ EGT C 45, 10.2.1998.

⁽³⁾ EGT C 11, 16.4.1998.

⁽⁴⁾ EGT C 17, 8.6.1998.

⁽⁵⁾ EGT C 13, 20.1.1999.

(1999/C 370/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0497/99**från Bartho Pronk (PPE) till kommissionen**

(5 mars 1999)

Angående: Gränsöverskridande läkarvård

Domstolen har nyligen avkunnat domar som rör artiklarna 59 och 60 i EG-fördraget och artikel 22 i förordning nr 1408/71 beträffande läkarvård och läkemedelsinköp i en annan medlemsstat än den i vilken personen i fråga är försäkrad ⁽¹⁾.

1. Vet kommissionen hur många personer som köper läkemedel i en annan medlemsstat än den i vilken de är försäkrade?
2. Om så inte är fallet kan kommissionen trots detta hålla med om att det är önskvärt med ytterligare studier för att bland annat kunna slå fast om man på grund av domstolens ovannämnda domar måste ändra artikel 22 i förordning 1408/71 ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Mål C-158/96 (Kohll) och C-120/95 (Decker).

⁽²⁾ EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Som svar på den första frågan måste kommissionen upplysa parlamentsledamoten om att man inte har tillgång till några färska uppgifter om hur många personer som söker vård eller införskaffar läkemedel i en annan medlemsstat än den behöriga medlemsstaten.

Kommissionen håller med parlamentsledamoten om att det skulle vara mycket värdefullt att genomföra en studie för att analysera konsekvenserna av den rättspraxis som domstolen fastställt i domarna Kohll och Decker på medlemsstaternas system för social trygghet och gemenskapens lagstiftning. Kommissionen kommer att vidta nödvändiga åtgärder för att påbörja en sådan studie.

(1999/C 370/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0502/99

från Susan Waddington (PSE) till kommissionen

(5 mars 1999)

Angående: Internationella sammanslutningen för främjandet av samarbete med forskare från de nya oberoende staterna i f.d. Sovjetunionen (INTAS)

Vad har Europeiska unionen för förhållande till Internationella sammanslutningen för främjandet av samarbete med forskare från de nya oberoende staterna i f.d. Sovjetunionen (INTAS)? Mottar denna organisation gemenskapsmedel – och i så fall, hur mycket?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(16 april 1999)

Efter f.d. Sovjetunionens upplösning ville gemenskapen ge akut stöd till de berörda forskarna genom att främja samarbete med forskare från medlemsstaterna.

Det tredje ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (FoTU) som löpte vid den tidpunkten innehöll inga bestämmelser om sådant akut stöd. Man beslutade därför att inrätta INTAS 1993 som en pilotåtgärd inom ramprogrammet, i form av en mellanstatlig "association sans but lucratif" (ASBL) enligt belgisk privaträtt. INTAS består för närvarande av gemenskapen, medlemsstaterna, Norge, Schweiz, Island och Israel.

I det fjärde och det femte ramprogrammet för FoTU omnämns INTAS som ett av instrumenten för att genomföra delprogrammet om samarbete med tredje land och internationella organisationer.

För närvarande har INTAS inrättats för en period som löper ut den 31 december 2002. Kommissionens roll är i första hand att tillhandahålla medel till ekonomiskt bistånd till projekt och till sekretariatsfunktionen, att följa upp och kontrollera alla rättsliga och ekonomiska aspekter i enlighet med gemenskapsförordningarna, att vara ordförande i INTAS styrelse, i vilken gemenskapen har vetorätt, samt att avdela en person från kommissionen som sekreterare (ytterligare några personer har avdelats).

INTAS budget 1993-1998 uppgick till 121 miljoner euro, varav 111,5 miljoner gick till forskningsverksamhet, vilket lämnar 7,85 % till administration. Cirka 95 % av budgeten kommer från den andra aktiviteten i det fjärde ramprogrammet (INCO-programmet). Kvarvarande 5 % kommer från Schweiz årliga bidrag plus INTAS-medlemmarnas ytterligare frivilliga bidrag. I det femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling har 70 av de 112 miljoner som är avsedda för verksamhet som involverar staterna i f.d. Sovjetunionen inom INCO 2-programmet (internationellt samarbete) anslagits till INTAS.

(1999/C 370/060)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0507/99

från Klaus Lukas (NI) till kommissionen

(8 mars 1999)

Angående: Förskingring i Bulgarien

1. Stämmer uppgifterna i bulgarisk press om att 20 styrelsemedlemmar i stiftelsen för främjande av det civila samhället, som grundats av kommissionen, i första hand försett sig själva med EU-medel för demokratiutveckling?

2. Stämmer rapporterna om att dessa personer olagligt flyttat över mer än 200 000 ecu av Phare-programmets medel till föreningar som de själva haft finansiella intressen i eller som avlönat dem? Vilken information föreligger för närvarande?
3. Varför har parlamentet hittills inte informerats?
4. I vilka övriga kandidatländer har det förekommit att folk skott sig på liknande sätt?
5. Varför har kommissionen ännu en gång fullständigt misslyckats i sin tillsynsplikt i fråga om de medel som den anförtröts?
6. Vem i hierarkin bär det disciplinrättsliga ansvaret för detta fiasko?
7. Vilka åtgärder har vidtagits mot de styrelseledamöter i stiftelsen som gjort sig skyldiga till förskingring?
8. Har kommissionen åtminstone rest krav på återbetalning?
9. Kommer detta olämpliga uppträdande att få straffrättsliga påföljder?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

1. och 2. Kommissionen känner inte till några uppgifter i pressen om att styrelsen för den bulgariska stiftelsen för utvecklingen av det civila samhället skulle ha förskingrat Phare-medel.

Tre utvärderingsrapporter har sammanställts för de två Phare-projekt (från 1994 och 1996) rörande det civila samhället och sociala frågor som genomförts i Bulgarien. Projekten avsåg totalt 2,7 miljoner euro i bidrag till stiftelsen för utvecklingen av det civila samhället. Rapporterna utgörs av en rapport från revisionsrätten (från oktober 1998), en rapport från OMAS (den externa kontroll- och utvärderingstjänsten för Phare-programmet) från november 1998 och en rapport från Charities aid foundation (från november 1998). Inte i någon av dessa rapporter om kommissionens kontroll och utvärdering av projekt som rör det ifrågasvarande stödet nämns några som helst oegentligheter eller missbruk av anslag av något slag.

Det bör märkas att biståndsprogram som avser det civila samhället och sociala frågor i ett flertal kandidatländer genomförs genom stiftelser för utveckling av det civila samhället. Anledningen till detta är att stiftelserna är lämpliga instrument när det gäller att förvalta bistånd till icke-statliga organisationer samt att de har varit lämpliga "paraplyorganisationer" för olika icke-statliga organisationer som företräder vitt skilda politiska ståndpunkter.

Dessa stiftelser i kandidatländerna, även stiftelsen i Bulgarien, har generellt haft svårigheter i inledningskedet med organisatoriska frågor och med inrättandet av genomföranderutiner. I de rapporter som nämnts ovan, i vilka de bulgariska Phare-projekten på det hela taget får ett gott betyg, förekommer vissa frågetecken om tillvägagångssättet vid utnämmandet av styrelseledamöterna och om behovet av att förbättra reglerna och arbetsmetoderna för att förebygga intressekonflikter i de fall då styrelseledamöter och experter som utvärderar bidragsansökningar har anknytning till icke-statliga organisationer som ansöker om bidrag.

Kommissionen tog upp denna fråga redan 1997 när den vidtog åtgärder med anledning av behovet av att förbättra reglerna och arbetsmetoderna för att förebygga intressekonflikter. Stadgarna och föreskrifterna för stiftelsen ändrades och det infördes en regel om att de personer som är delaktiga i beslutsprocessen måste uppgge möjliga intressekonflikter och skall uteslutas från beslutsfattandet i dessa fall.

Dessutom har kommissionen också beaktat de utförliga synpunkterna och rekommendationerna i de ovan nämnda rapporter som utfärdades i slutet av 1998, det vill säga efter det att programplaneringen för 1998 års Phare-projekt på detta område slutförts. Kommissionen har ändrat projekten för 1998 i enlighet med detta.

3. - 6. Med hänsyn till att, som ovan framhållits, missbruk eller förskingring av Phare-medel inte har förekommit i samband med dessa Phare-program, och med beaktande av de generellt positiva bedömningar av de aktuella programmen i Bulgarien som gjorts av revisionsrätten, OMAS och Charities aid foundation, har kommissionen inte ansett det nödvändigt att underrätta parlamentet.

Vad gäller frågan om ansvaret för genomförandet av projekten kan sägas, att kommissionen vidtog åtgärder för att bättre kunna förebygga eventuella intressekonflikter redan innan de nämnda rapporterna lades fram i slutet av 1998. Dessa rekommendationer har till fullo beaktats vid programplaneringen för 1998.

Vad gäller övriga kandidatländer har inga fall av otillbörligt personligt berikande rapporterats.

7. - 9. Mot bakgrund av de förhållanden som framgår av svaren ovan har inga åtgärder vidtagits mot enskilda ledamöter av styrelsen för stiftelsen för utvecklingen av det civila samhället i Bulgarien. Ej heller har några anklagelser i straffrättslig ordning framförts mot dem. Kommissionen har inte heller behövt begära någon återbetalning av medel.

(1999/C 370/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0512/99

från Eolo Parodi (PPE) och Guido Viceconte (PPE) till kommissionen

(8 mars 1999)

Angående: Flygförbindelser med öarna Pantelleria och Lampedusa

Från den 25 oktober 1998 garanterar Alitalia inte längre flygförbindelser från Sicilien till Pantelleria och Lampedusa, två öar som ligger närmare Afrika än Sicilien och som ytterligare har isolerats från Italien och från Europa.

Sedan Alitalia upphörde med sina två mellanlandningar ombesörjs förbindelserna med dessa öar av Air Sicilia, som i monopolställning säljer tur- och returbiljetter från Sicilien till ett enhetspris på 300 000 lire. Enligt marknadsundersökningar uppskattas dock den verkliga kostnaden för en tur- och returbiljett från Pantelleria till Sicilien, beräknad utifrån en sjuttio procentig beläggning av planet, till 100 000 lire per plats.

Det oproportionerliga priset för resan, det minskade utbudet samt Air Sicilias begränsade försäljningsnät (för närvarande är det omöjligt att boka via de traditionella IATA-systemen) har medfört att antalet passagerare har minskat med mer än 2 500 sedan den 25 oktober 1998. För innevarande år förutses dessutom en minskning på 30 000 passagerare av totalt 200 000 passagerare per år.

1. Anser kommissionen att de priser som tillämpas av den nuvarande flygtransportören (Air Sicilia) är berättigade eller att de snarare kan få allvarliga konsekvenser för de två öarnas ekonomier med avseende på sysselsättningen och därmed äventyra utvecklingen av turismnäringen?
2. Anser inte kommissionen att det mot bakgrund av de två öarnas avskilda läge och förbindelsernas sociala funktion är nödvändigt att garantera flygförbindelser från och till Sicilien till rimliga priser?
3. Varför har Alitalia eller för den delen Air Sicilia — efter det att myndigheterna på Pantelleria låtit sig övertalas att bilda ett förvaltningsbolag för flygplatsen på ön — aldrig utnyttjat detta bolags tjänster, vilket skulle ha gjort det möjligt att avsevärt sänka flygpriserna?
4. Vad avser EU att göra för invånarna på dessa två öar, vilkas existens Italien tycks ha glömt bort?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

Enligt rådets förordning (EEG) 2408/92 av den 23 juli 1992⁽¹⁾ om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen kan allmän trafikplikt föreskrivas för vissa förbindelser till regionala flygplatser. Enligt de tillämpliga bestämmelserna är det medlemsstaterna och inte kommissionen som skall besluta om huruvida allmän trafikplikt skall föreskrivas eller inte på förbindelser som anses vara nödvändiga för en regions ekonomiska utveckling. Genom trafikplikten skall det garanteras att det bedrivs flygtrafik i tillräcklig omfattning på sträckan, i enlighet med vissa krav som flygbolagen inte skulle uppfylla om de endast tog hänsyn till kommersiella intressen.

Om myndigheterna finner det lämpligt kan det fastställas ett pristak som innebär att det garanteras att priserna är rimliga för alla passagerare. Ett sådant tak kan fastställas för att främja turismen och den ekonomiska utvecklingen i avlägsna regioner.

Kommissionen känner till att de italienska myndigheterna överväger olika möjligheter för att främja flygtrafiken till avlägsna regioner, bland annat Siciliens mindre öar. De alternativ som är möjliga enligt gemenskapslagstiftningen är att de italienska myndigheterna, såsom nämns ovan, inför allmän trafikplikt på de aktuella sträckorna eller att det införs någon typ av icke-diskriminerande socialt stöd för invånarna på sådana öar.

(¹) EGT L 240, 24.8.1992.

(1999/C 370/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0521/99

**från Laura González Álvarez (GUE/NGL)
och Pedro Marset Campos (GUE/NGL) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Miljökonsekvensrapport om motorvägsprojektet (Autopista del Atlántico) till Vigo (Galicien, Spanien)

Förklaringen om ovannämnda projekts miljökonsekvenser visade att miljökonsekvensundersökningen hade uppdragat många och allvarliga luckor. Projektet förklarades trots detta som genomförbart under förutsättning att man utförde dränerings- och stabiliseringsarbeten på bergsslutningen vid Monte da Madroas. Detta villkor uppfylldes inte, och efter det att det 1997 uppstått väldiga jordras och allvarliga översvämningar på den berörda bergsslutningen beslutades det att projektet skulle omarbetas, vilket medförde en kraftig ökning av den areal som skulle utgrävas. Det nuvarande projektet har därför avsevärt förändrats i jämförelse med det projekt som låg till grunden för miljökonsekvensundersökningen.

De förändringar som utförts på denna bergssluttning har fått allvarliga konsekvenser för miljön, särskilt i form av en minskning av skogsarealen, mikroklimatiska förändringar, en synlig degradering av landskapet och en minskning av markstabiliteten, vilket utsätter områdets befolkning för uppenbara risker. Kan kommissionen därför svara på följande frågor:

1. Känner kommissionen till denna situation?
2. Anser inte kommissionen att detta strider mot direktiv 85/337/EEG (¹) om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, och att de behöriga myndigheterna bör utföra en ny miljökonsekvensundersökning med hänsyn till att projektets nya utformning avsevärt avviker från det ursprungliga projektets?
3. Under den offentliga informationsfasen hade inte medborgarna någon möjlighet att förutse och uttala sig om de framtida åtgärder som de kunde beröras av. Anser inte kommissionen att detta strider mot medborgarnas rätt att få all miljöinformation i enlighet med direktiv 90/313/EEG (²) om rätt att ta del av miljöinformation.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

(²) EGT L 158, 23.6.1990, s. 56.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(15 april 1999)

1. Kommissionen känner inte till den situation som parlamentsledamöterna omnämner.
2. Kommissionen har inlett en undersökning när det gäller parlamentsledamöternas fråga för att kontrollera om man i föreliggande fall har underlåtit att beakta bestämmelserna i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt. Information har begärts från de spanska myndigheterna.
3. I artikel 3 i rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation föreskrivs att de offentliga myndigheterna skall lämna ut uppgifter om miljön till varje fysisk eller juridisk person på dennes begäran och utan att kräva att skälen för begäran anges. Enbart på grundval av parlamentsledamöternas information kan kommissionen dock inte avgöra om de spanska myndigheterna har tagit emot en begäran om tillgång till information som de inte skulle ha följt upp på lämpligt sätt.

(1999/C 370/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0523/99**från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Intervju med generaldirektör Landaburu i tidningen *Nederlandse Gemeente* (den 18-25 december 1998) om medlemsstaternas nettobidrag

I tidningen *Nederlandse Gemeente* den 18-25 december 1998 fanns en intervju med generaldirektör Landaburu vid Europeiska kommissionens generaldirektorat för regionalpolitik och sammanhållning. Denne högt uppsatte EU-tjänsteman sägs i rubriken döma ut Nederländerna med orden "nettobetallarna är väldigt arroganta".

1. Instämmer Europeiska kommissionen i Landaburus uttalande, förutsatt att det är korrekt återgivet?
2. Anser kommissionen att en kommissionstjänsteman är rätt person att uttala sig om enskilda medlemsstaters hållning när det gäller deras bidrag till EU:s budget?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

1. De förslag som tillskrivs generaldirektören för Generaldirektoratet för regionalpolitik och sammanhållning härstammar från ett informellt möte med en grupp journalister från regionalpressen. Ämnet för mötet var förhandlingarna om Agenda 2000 och alla de låsningar som här kan konstateras. Inte vid något tillfälle var meningen att, som det påstås, nedvärdera några medlemsstater. Förvisso har dock netto-bidragsgivarnas "ovillighet" förts på tal och deras motstånd mot "sammanhållningsländerna" i fråga om tolkningen av begreppet stabilisering.

2. Pressen bör beredas öppenhet och insyn och ges information, vilket i sin tur gynnar de europeiska medborgarna. Det är därför inte olämpligt att den informeras om hur diskussionerna mellan medlemsstaterna går, om hur hårda dessa ibland är eller om gemenskapsbudgetens inkomster och utgifter.

(1999/C 370/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0524/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att genomföra en undersökning av situationen för konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen. Följande punkter skulle redovisas i undersökningen: företag, sektorns utveckling under de senaste åren i de olika medlemsstaterna, uppgifter om produktionen, råvarornas ursprung, export- och importvolym, sysselsättning, tekniska och hygieniska standarder, tullbestämmelser och mer allmänt den lagstiftning som gäller inom sektorn och kodifieringen av bestämmelserna.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning och genomföra den begärda undersökningen samt kodifieringen av den lagstiftning som gäller inom konservsektorn?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0525/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att lägga fram förslag till rådet och parlamentet om en särskild handlingsplan och en global stödram för konservindustrin för fiskeprodukter. Förslagen skall ta hänsyn till den nuvarande strukturpolitiken och de nya riktlinjerna för regionalpolitiken för perioden 2000-2006, vars principer man för närvarande håller på att diskutera, och skall omfatta nödvändiga finansiella stöd för utvecklingen av en gemenskapssektor för konservindustrin som kan möta konkurrensen på en världsomfattande marknad.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den vidtagit för att lägga fram de förslag som begärdes av Europaparlamentet?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0527/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att göra en utförlig analys av gemenskapens tullbestämmelser för konserver av fiske- och vattenbruksprodukter i syfte att avskaffa de tillträdesfördelar till gemenskapsmarknaden som inte längre är berättigade.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning, samt de resultat som för närvarande uppnåtts?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0528/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet förklarade Europaparlamentet att om det är av allmänt intresse för unionens externa handelsförbindelser eller för politiken på området för utvecklingssamarbetet att man bibehåller vissa former av import, som om de får tillträde till marknaden utsätter konserverna från gemenskapen för illojal konkurrens, bör gemenskapskonserverna förklaras som känsliga produkter och kompensationsstöd bör utgå till sektorn.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning, samt de resultat som uppnåtts?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0529/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet krävde Europaparlamentet en stärkt kontroll av produkter från tredje land i enlighet med direktiv 91/493/EEG ⁽²⁾ om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskprodukter, så att det inte ställs lägre hygienkrav för produkterna från dessa länder än för produkterna från gemenskapen.

Kan kommissionen ange vilka resultat man uppnått till följd av de åtgärder som vidtagits för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

⁽²⁾ EGT L 268, 24.9.1991, s. 15.

(1999/C 370/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0530/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet ansåg Europaparlamentet att unionen borde utveckla en försörjningspolitik som motsvarar de verkliga behoven i gemenskapens bearbetningsindustri som helhet, genom att stödja gemenskapens fiskeflotta och säkerställa permanent tillgång till de nödvändiga råvarorna till de bästa villkor som världsmarknaden kan erbjuda.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0531/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att genomföra reklamkampanjer för gemenskapens fiskekonservprodukter med information om produkternas ursprung, kvalitet, produktionsgarantier och höga näringsvärde, så att konsumenterna själva kan konstatera att gemenskapsprodukterna håller hög kvalitet.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0532/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(8 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att upprätta ett referenslaboratorium på gemenskapsnivå, som skall säkerställa kvaliteten och sörja för att både gemenskapsprodukterna och de produkter som kommer från tredje land och fritt saluförs inom unionen uppfyller de tekniska och hygieniska standarderna.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0533/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen och de ansvariga i medlemsstaterna att stärka reglerna och förbättra kontrollmekanismerna för de fiskeprodukter som saluförs inom unionen, och att på ett trovärdigt sätt se till att lagstiftningen gällande ursprungsreglerna för färskvaror och bearbetade produkter inom fiskesektorn respekteras.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning, samt de resultat som uppnåtts?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0534/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uttryckte Europaparlamentet sitt stöd för främjandet av kvalitetsprodukter, inbegripet råvaror som kan ingå i de olika konservprodukterna som till exempel konserveringsvätskor, och framför allt olivolja. Parlamentet krävde åtgärder för att säkerställa att priset för olivolja bibehålls i nivå med internationella priser i syfte att bevara konkurrenskraften för denna produktionsform, som är en symbol för den höga kvaliteten inom gemenskapens konservindustri. Parlamentet kräver i detta avseende att man bibehåller eller ökar bidragen för olivolja avsedd för industrin inom ramen för organisationen av den gemensamma marknaden för olivolja.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0535/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att främja och bevilja finansiellt stöd till innovationer och forskning i nya produktionssystem, nya produkter, bearbetning av arter som för närvarande inte har något handelsvärde, samt nya berednings- och presentationsmetoder.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/075)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0537/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet förklarade Europaparlamentet att sardinindustrin är av stor ekonomisk betydelse för flera av gemenskapens regioner och noterade att denna sektor befinner sig i en krissituation, som kräver att man snarast vidtar följande skyddsåtgärder:

Beviljande av nödvändiga medel för perioden 2000-2006 för att underlätta omstruktureringen av sektorn, utöver de anslag som avsatts inom ramen för de nuvarande strukturfonderna.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning i syfte att avhjälpa den allvarliga krisen inom sardinkonservsektorn?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0538/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet förklarade Europaparlamentet att sardinindustrin är av stor ekonomisk betydelse för flera av gemenskapens regioner och noterade att denna sektor befinner sig i en krissituation, som kräver att man snarast vidtar följande skyddsåtgärder:

Införande av en kompensationsersättning för sardiner avsedda för gemenskapens konservindustri och bibehållande av en balanserad stödsordning för lagerhållning för att undvika prisfluktuationer på marknaden till följd av de säsongsmässiga skillnaderna i utbudet av råvaror till konservindustrin. Detta stöd bör kunna utgå direkt till konservindustrierna om dessa kan intyga att de har betalat minimipriset för produktionen.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning i syfte att avhjälpa den allvarliga krisen inom sardinkonservsektorn?

(¹) EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0539/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) (¹). I slutsatserna till betänkandet förklarade Europaparlamentet att sardinindustrin är av stor ekonomisk betydelse för flera av gemenskapens regioner och noterade att denna sektor befinner sig i en krissituation, som kräver att man snarast vidtar följande skyddsåtgärder:

Genomförande av en kampanj på gemenskapsnivå, utrustad med nödvändiga medel, för att främja konsumtionen av sardiner och produkter som sardinkonserver och sardinpastej, eftersom dessa produkter har ett högt näringsvärde.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning i syfte att avhjälpa den allvarliga krisen inom sardinkonservsektorn?

(¹) EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0540/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) (¹). I slutsatserna till betänkandet förklarade Europaparlamentet att EU:s tonfiskkonserverindustri är den viktigaste sektorn inom gemenskapens konservindustri med hänsyn till sysselsättning och omsättning, och för att främja de enorma tillväxtpotentialerna inom denna sektor är det viktigt att vidta följande åtgärder:

Säkerställa en stabil försörjning av nödvändiga råvaror (färsk och djupfrysad tonfisk och tonfiskfiléer) främst från gemenskapsflottan, och att nya importkvoter endast öppnas när detta är helt nödvändigt för gemenskapsindustrin.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning och främja tillväxtpotentialerna för gemenskapens tonfiskkonserverindustri?

(¹) EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0541/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konservindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) (¹). I slutsatserna

till betänkandet förklarade Europaparlamentet att EU:s tonfiskkonserverindustri är den viktigaste sektorn inom gemenskapens konserverindustri med hänsyn till sysselsättning och omsättning, och för att främja de enorma tillväxtpotentialerna inom denna sektor är det viktigt att vidta följande åtgärder:

Se till att alla bidrag som beviljas tredje länder går till de mål som fastställts i gemenskapsbestämmelserna, en hållbar utveckling (AVS) eller drogbekämpning (allmänna preferenssystemet — droger, Andinska pakten), samt att de länder som har beviljats privilegierat tillträde till gemenskapens marknad inte tillämpar social dumpning.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning och främja tillväxtpotentialerna för gemenskapens tonfiskkonserverindustri?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

(1999/C 370/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0544/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Konserverindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen

Under sammanträdesperioden i juni 1998 diskuterade och godkände Europaparlamentet betänkandet om konserverindustrin för fiske- och vattenbruksprodukter i Europeiska unionen (A4-0137/98) ⁽¹⁾. I slutsatserna till betänkandet uppmanade Europaparlamentet kommissionen att se till att konserver från EU ingår i gemenskapens livsmedelsbistånd till de länder som behöver hjälp, eftersom konserverna bevarar livsmedlens näringsvärde och kan lätt lagras och transporteras.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit för att följa upp Europaparlamentets uppmaning?

⁽¹⁾ EGT C 210, 6.7.1998, s. 295.

Gemensamt svar

på de skriftliga frågorna E-0524/99, E-0525/99, E-0527/99, E-0528/99, E-0529/99, E-0530/99, E-0531/99, E-0532/99, E-0533/99, E-0534/99, E-0535/99, E-0537/99, E-0538/99, E-0539/99, E-0540/99, E-0541/99 och E-0544/99 ingivna av Emma Bonino för kommissionen

(3 maj 1999)

När det gäller kommissionens undersökning av konserverindustrin, planerar kommissionen att i sitt arbetsprogram för 1999 lägga fram ett förslag till förordning om insamling av viktiga uppgifter om fiskeresurserna. Detta förslag omfattar även insamling av vissa ekonomiska uppgifter om beredningsindustrin, inbegripet konserverindustrin.

När det gäller stöd till konserverindustrin för fiskeri- och vattenbruksprodukter, vill kommissionen påminna om att sådant stöd hör till strukturprogrammen för fiskeri- och vattenbrukssektorn. Dessa program omfattar praktiskt taget alltid en del för beredning och saluföring av produkterna, en del för marknadsföring och en del för pilotåtgärder. Val av enskilda projekt, särskilt projekt till förmån för konserverindustrin, åligger den förvaltningsmyndighet som medlemsstaten utsett. De bör påpekas att offentligt ekonomiskt stöd till en reklamkampanj som rör produkter med ursprung i gemenskapen är diskriminerande och strider mot gemenskapens internationella åtaganden, särskilt inom Världshandelsorganisationen.

Gemenskapens tullbestämmelser är resultatet av gemenskapens handelspolitik, som är en del av systemet med förmånsbehandling. Förmånerna beviljas antingen autonomt (som gemenskapens allmänna preferenssystem eller försörjningspolitiken) eller utifrån överenskommelser (som Lomé-konventionen eller frihan-

delsavtalen). Dessa tullnedsättningar ses regelbundet över enligt ett förfarande för systematisk uppdatering (tullar och autonomt avskaffande) eller enligt ett förfarande som förutbestämts i den gällande överenskommelsen (Lomé-konventionen, Europaavtalen etc.). Det nya allmänna preferenssystemet för perioden 1 juli 1999-31 december 2001 trädde nyligen i kraft och den nya Lomé-konventionen håller på att förhandlas med länderna i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS-länderna). Vid översynen och förhandlingarna har alla de handelsförmåner som inte längre är berättigade givetvis avskaffats.

Gemenskapens utvecklings- och samarbetspolitik kan omfatta företräde till gemenskapens marknad för produktion från mottagarlandet. Produkter som importerar inom denna ram omfattas av samma lagstiftade begränsningar och krav som gemenskapens produktion, vilket innebär att produkter som berättigar till tullnedsättning inte betraktas som illojal konkurrens. Om vissa produkter med ursprung i tredje land är mera konkurrenskraftiga, t.ex. på grund av lägre arbetskostnader, betyder det inte nödvändigtvis att ett system med kompensationsstöd skulle stärka gemenskapsindustriens konkurrenskraft. Ett sådant system skulle dessutom strida mot gemenskapens internationella åtaganden.

Kommissionen håller för närvarande på att se över förteckningen över de tredje länder från vilka import av fiskeriprodukter avsedda att användas som livsmedel är tillåten i kommissionens beslut 97/296/EG av den 22 april 1997 om upprättande av en förteckning över de tredje länder från vilka import av fiskeprodukter för livsmedel är tillåten⁽¹⁾ (senast ändrat genom kommissionens beslut 99/136/EG av den 28 januari 1999⁽²⁾). Förteckningen innehåller endast länder som har garanterat att de fiskeriprodukter som exporteras till gemenskapen uppfyller de hygienkrav som fastställts för att värna om konsumenternas hälsa genom gemenskapsbestämmelserna. För att kontrollera att hygienbestämmelserna i dessa länder minst motsvarar de som gäller produktion och utsläppande på marknaden för gemenskapens produkter gör kommissionen kontrollbesök hos de behöriga myndigheterna. Dessa besök omfattar utvärdering av lagstiftningen, den behöriga myndigheten och dess tillsynsenheter samt de faktiska hygienförhållandena vid produktion, lagring och leverans av fiskeriprodukter avsedda för gemenskapen.

Dessutom utövar kommissionen inspektioner och kontroller för att övervaka myndigheternas arbete, inbegripet kontroller på platsen i enskilda företag för att bedöma i vilken utsträckning den relevanta lagstiftningen efterlevs. Valet av tredje land som skall få besök av kommissionens inspektörer görs på grundval av riskbedömningsförfaranden, vilka är inriktade på kriterier för att skydda konsumenternas hälsa. Kommissionen deltar för närvarande i ett intensivt program med besök i tredje länder i syfte att utvärdera arbetet vid de myndigheter som har ansvar för genomdrivandet av de hygienkrav för fiskeriprodukter som fastställs i gemenskapsbestämmelserna, nämligen rådets direktiv 91/493 av den 22 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskprodukter⁽³⁾ och rådets direktiv 91/492 av den 15 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktion och utsläppande på marknaden av levande tvåskaliga mollusker³. Kontroller i tredje länder av fiskeriprodukter och levande tvåskaliga mollusker har prioriterats inom ramen för de planerade besöken under 1999. Cirka 30 besök av detta slag har redan planerats för de första sex månaderna 1999. Totalt beräknas cirka 50 kontrollbesök göras under 1999.

Inom ramen för reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter har kommissionen, för de arter som inte alls kan tillhandahållas eller endast kan tillhandahållas i små mängder inom gemenskapen, föreslagit att tullarna på obestämd tid upphävs helt eller delvis för att säkerställa en konkurrenskraftig och stabil råvaruförsörjning för beredningsindustrin.

När det gäller referenslaboratorierna hänvisas parlamentsledamoten till svaret på skriftlig fråga nr 3971/98⁽⁴⁾.

En politisk debatt inleddes för mer än ett år sedan när det gäller frågan om att förbättra det sätt förmånssystemet fungerar på, särskilt när det gäller tillämpningen och kontrollen av ursprungsbestämmelserna. Kommissionen, rådet och Europaparlamentet har uttalat sig i denna fråga genom kommissionens meddelande om förvaltningen av förmånssystemet från juli 1997, rådets möte (inre marknaden) slutsatser från maj 1998 och parlamentets antagande av Nordmann-betänkandet den 21 oktober 1998. Kommissionen har föreslagit ett program för förbättring av förmånssystemet (vilket delvis redan satts igång) som behandlar hela denna problematik.

I samband med den senaste anpassningen av den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja (rådets förordning (EG) 1638/98 av den 20 juli 1998 om ändring av förordning 136/66/EEG om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter⁽¹⁾) följde rådet kommissionens förslag om att behålla principen om att bevilja produktionsstöd till olivolja som används för framställning av vissa konserver. Stödnivån fastställs med hänsyn till världsmarknadspriset på olivolja, vilket bildas i gemenskapen, som med 80 procent av världproduktionen, är den största aktören. Med hänsyn till marknadsläget, som karaktäriseras av att det under nästan ett år inte har funnits några exportbidrag (med undantag av en kort period i september 1998 då bidraget var 10 ecu per 100 kg), har kommissionen beslutat att även anpassa stödnivån för konserver. Denna nivå har gradvis sjunkit från 67,18 ecu per 100 kg i januari 1998 till 44 ecu per 100 kg i november 1998 för att ta hänsyn till marknadsläget och önskan om att behålla ett relativt stort stödbelopp för att fortsätta att stödja olivoljekonservsektorn.

När det gäller eventuell kompensationsersättning till konserverföretag som skulle kunna drabbas av en krissituation hänvisas parlamentsledamoten till artikel 17.1 c i förslaget till rådets förordning om föreskrifter och villkor för strukturåtgärderna inom fiskerisektorn⁽²⁾.

När det gäller råvaruförsörjningen förlitar sig gemenskapens industri till stor del på import. För att gemenskapens industri skall kunna konkurrera med produkter som framställts i tredje land har importtull på tonfisk som råvara helt och hållet avskaffats (utom för tonfiskfiléer, så kallade "Loins"). Kompensationsersättning för tonfisk infördes 1970 för att kompensera gemenskapsproducenterna för de nackdelar som importsystemet för tonfisk avsedd för beredningsindustrin innebär. För att garantera en viss intäktsnivå erhåller producenterna på vissa villkor vid en prissänkning en ersättning för den del av deras produktion som säljs inom gemenskapen. Detta ersättningssystem hänför sig till ett produktionspris inom gemenskapen som rådet fastställer på kommissionens förslag på grundval av genomsnittspriset under de tre senaste regleringsåren. Parlamentsledamoten nämner, vilket är riktigt, att även tonfiskfiléer så kallade "Loins", är en råvara som gemenskapens konservindustri använder. Denna produkt omfattas inte av kompensationsersättning och beläggs med 24 procent tull. Konservindustrin använder allt mer denna råvara. För att tillmötesgå den ökade efterfrågan måste produkten inhandlas på världsmarknaden. Begränsade tullkvoter infördes 1997 (1 000 ton med 12 % tull), 1998 (1 200 ton med 9 % tull) och 1999 (1 200 ton med 6 % tull).

För att underlätta för gemenskapsindustrin att bemöta den växande konkurrensen från tredje länder, föreslog kommissionen att tullarna delvis skulle avskaffas autonomt inom ramen för reformen av den gemensamma organisationen av marknaderna.

När det gäller tullförmåner som ges för tonfisk inom ramen för Lomé-konventionen och det allmänna preferenssystemet (narkotikabekämpning), får förmånsimport positiva återverkningar för producenterna av dessa produkter i de mottagande tredje länderna. I den mån dessa system bidrar till att skapa sysselsättning inom ekonomisk verksamhet som är ett alternativ till narkotikaodling samt bidrar till utvecklingen, anses de vara ändamålsenliga.

Kommissionen prioriterar inköp och transport av konservprodukter i samband med sina livsmedelsbiståndsinsatser i katastrofsituationer till tredje land. Enligt bestämmelserna i ramavtalet om partnerskap är det de operativa parterna som ansvarar för inköp av varor och tjänster och då även leverans, transport och lagring. Humanitära organisationer skall vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att livsmedlen på bästa sätt överensstämmer med lokala matvanor och behov och att de är lämpliga med avseende på kvalitet, pris, hållbarhet och tillgänglighet. I ramavtalet för partnerskap föreskrivs även att humanitära organisationer helst skall göra sina beställningar i det land som berörs av insatsen eller i ett angränsande land. Om det råder brist på varor eller om priserna är för höga skall beställningarna göras i gemenskapen, eller om varorna inte finns att tillgå där, i utvecklingsländerna. Beställningar får i undantagsfall göras i andra industriländer om varorna inte finns att tillgå av tekniska skäl eller på grund av kvalitet, tillgång på ovannämnda marknader, brist eller transportkostnader.

(1) EGT L 122, 14.5.1997.

(2) EGT L 44, 18.2.1999.

(3) EGT L 268, 24.9.1991.

(4) EGT C 325, 12.11.1999.

(5) EGT L 210, 28.7.1998.

(6) KOM(98) 728 slutlig, EGT C 16, 21.1.1999.

(1999/C 370/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0547/99**från Ursula Stenzel (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Katastrofhjälp

Alpregionerna i Italien, Frankrike, Österrike och Schweiz har sedan några veckor tillbaka hemsökts av svåra laviner. Framför allt i Österrike har regionerna Tyrolen och Vorarlberg drabbats svårast av katastrofsituationen. I går eftermiddag inträffade den största lavinolyckan i Österrike sedan andra världskriget i en liten ort i Tyrolen vid namn Galtür. Hittills har sexton döda, däribland två småbarn påträffats; över 30 personer saknas fortfarande. Dessvärre måste man räkna med att dödsiffran kommer att stiga. Orten, en kommun på 700 invånare, vållades svåra skador av snömassorna.

EU har i sin budget för 1999 i budgetposten B4-330 beviljat anslag för civilskydd och ekologiska nödsituationer. Anser kommissionen att det skulle finnas möjligheter att ur denna budgetpost ställa medel till förfogande för återuppbyggnad av den så svårt drabbade tyrolska bergsbyn Galtür?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Budgetpost B4-3300 "civilskydd" medger inte ingripanden vare sig för återuppbyggnad av drabbade områden eller för att bevilja ekonomisk hjälp eller katastrofhjälp.

Kommissionen påminner om att parlamentet 1997 drog in budgetpost B4-3400 som gjorde det möjligt att bevilja katastrofhjälp till offer för katastrofer. Parlamentsledamoten hänvisas därför till det svar som gavs på Petrus Cornelissens skriftliga fråga P-763/99 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 129.

(1999/C 370/082)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0552/99**från Anita Pollack (PSE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Utvecklingsstöd

Varför är enligt uppgift gemenskapens stöd till medelinkomstländer tre gånger högre än stödet till låginkomstländer, beräknat per capita? Finns det några planer på att rikta om gemenskapens utvecklingsstöd mot utrotning av fattigdom och att under perioden 2000-2006 föra över resurser till låginkomstländer?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Frågeställaren har rätt i att de fattigaste ländernas andel av biståndet under de senaste åren har minskat. Gemenskapen stödjer dock fortfarande kampanjen mot fattigdom i utvecklingsländerna. Kommissionen försöker naturligtvis se till att denna tendens inte undergräver den kampanjen och avser således att noggrant bevaka hur stor del av gemenskapens bistånd som går till de fattigaste länderna.

Inte desto mindre är det svårt att få till stånd en konsekvent och effektiv strategi för utvecklingsbistånd, vilket är det centrala i frågeställarens fråga. Fördelningen av bistånd kan inte endast vara avhängig av nivån på fattigdomen. Faktorer som historiska och kulturella förbindelser, utrikespolitiska mål, politisk och ekonomisk stabilitet, partnerskapets kvalitet och omfattning samt det civila samhällets utvecklingsnivå måste oundvikligen beaktas, vilket erkänts av både rådet och Europaparlamentet. Det bör även understrykas att den lokala förmågan att ta emot biståndet och graden av sund förvaltning av offentliga

angelägenheter i landet eller regionen är avgörande faktorer vid bedömningen av i hur hög grad utvecklingsarbetet kan uppnå målsättningarna, samt att givarna inte har ett stort inflytande på dessa faktorer.

Under det senaste decenniet har gemenskapens biståndsprogram, i anslutning till de nya politiska mål som fastställts av medlemsstaterna och stötts av Europaparlamentet, utvidgats till att även omfatta Medelhavsområdet, Latinamerika och Östeuropa. Detta har medfört att låginkomstländernas andel av biståndet har minskat (från 75 % till 56 % mellan 1986 och 1996). Penningvärdet för det bistånd som givits dessa länder steg dock med 31 % under samma period. Den andel av gemenskapens bistånd som går till de minst utvecklade länderna är vidare högre (34 %) än genomsnittet för medlemsstaterna (32 %). Under 1996 uppgick gemenskapens bistånd till 2 ecu/capita i de minst utvecklade länderna, medan biståndet till medelinkomstländerna i det lägre skiktet uppgick till 1,4 ecu/capita.

I detta sammanhang bör det erinras om att den andel av gemenskapens bistånd som går till de minst utvecklade länderna inte är ett mått på den totala andel som går till bekämpningen av fattigdom, eftersom man även måste beakta de av gemenskapens partnerskapsprogram som genomförs i medelinkomstländer (t.ex. i Latinamerika), varav många ännu har stora befolkningsgrupper som stadigvarande utmärks av fattigdom trots att landet har en högre levnadsstandard. Dessa länder är också de huvudsakliga mottagarna av stöd via avtalen om ekonomiskt samarbete, vilka stödjer ländernas utveckling genom att bidra till en miljö som i högre grad främjar investeringar, internationell handel och tekniköverföring, vilket i sin tur ökar deras egen förmåga att bekämpa fattigdomen.

Om man ser till framtiden förutses i den nya budgetplan som antogs vid Europeiska rådets möte i Berlin en mycket begränsad ökning på 0,22 % per år i reala belopp, dvs. från 4 550 miljarder euro år 2000 till 4 610 miljarder euro år 2006. I denna summa ingår inte gemenskapens utvecklingsbistånd till länderna i Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet (AVS-länderna), vilket ges genom den separat finansierade Europeiska utvecklingsfonden (EUF). Fram till och med år 2001 kommer den nuvarande åttonde Europeiska utvecklingsfonden (15 000 miljarder euro under en femårsperiod) att vara den huvudsakliga källan för åtaganden på detta område. Prognoser för perioden efter 2001 betingas av beslut om de finansiella villkoren efter Lomé i fråga om belopp och genomförande. Kommissionen avser att inom de närmaste månaderna lägga fram ett förslag om det finansiella referensbeloppet för dessa länder.

En av de centrala programpunkterna i kommissionens strategi för förhandlingarna om villkoren efter Lomé är att partnerskapet med AVS-länderna (vilka inbegriper majoriteten av de minst utvecklade länderna) skall inriktas mot den centrala målsättningen att minska fattigdomen. Detta kommer att baseras på de riktlinjer som utformats av OECD:s kommitté för utvecklingsbistånd och kommer med all säkerhet att innebära att resurser i högre grad koncentreras till de fattigaste länderna.

I detta sammanhang bör det slutligen noteras att en regelbunden översyn av program och i tillämpliga fall omfördelning av medel till den centrala målsättningen att minska fattigdom redan sker i fråga om AVS-länderna. Kommissionen införde nyligen ett årligt översynssystem som är avsett att bevaka den övergripande situationen när det gäller fördelningen av gemenskapens bistånd till mottagarna och att leda till omfördelning av medel när det behövs. Detta system kommer att kompletteras av en halvtidsöversyn av alla system för AVS-länder (nationella vägledande program) under det innevarande året, vilket möjliggör att anslag för vilka åtaganden inte ingåtts eller som inte använts i full utsträckning omdirigeras till låginkomstländer även före den nya budgetperioden 2000-2006.

(1999/C 370/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0560/99

från John Iversen (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Nytt förfarande beträffande tilldelning av medel från projektkontoret för informationssamhället (ISPO)

I november 1998 ansökte "Institut for Informations- og Medievidenskab" om medel från ISPO för att anordna en konferens om informations- och mediasamhället. Man erhöll ett positivt gensvar på sin ansökan och uppmanades till och med att utvidga konferensen och att ansöka om ett större anslag. Därefter påbörjade arrangörerna planeringen av konferensen i vilken över 100 personer från fler än 18 länder var involverade.

Den 1 december 1998 lovade ISPO/ISAC (Information Society Activity Centre) att understödja en konferensen i Århus i februari 1999 med 48 000 ecu.

Genom ett brev från Martina Haak framgår det att ISPO har nämnt konferensen på sin hemsida. Plötsligt den 4 februari 1999 avsänds ett brev till Århus universitet i vilket man meddelar att kommissionen tar tillbaka sitt löfte. Detta diskuteras mera utförligt i ett brev den 5 februari 1999 från Jörg Wenzel till professor Per Jauert. Vidare framgår att Århus universitet har haft utgifter som uppgår till 127 000 DKR beträffande den inställda konferensen.

Hur avser kommissionen kompensera Århus universitet för utgifter i samband med konferensen?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Århus universitet kontaktade projektkontoret för informationssamhället (ISPO) på hösten 1998 för att ansöka om stöd till det seminarium eller den konferens på ämnet "Lokala media och informations-samhället" som man planerade. En formell ansökan om bidrag mottogs först den 20 november 1998, och den 1 december avslutade ISPO sin preliminära analys av den planerade konferensens innehåll och infallsvinkel med ett positivt utlåtande om en möjlig tilldelning av det begärda bidraget på 49,5 % av de budgeterade utgifterna. ISPO lämnade därefter ansökan vidare till nästa steg i kommissionens besluts-förfarande.

Efter det att organisatörerna hade tagit kontakt för att få information om handläggningen av deras ansökan, skickades ISPO:s preliminära positiva utlåtande informellt till Århus universitet den 2 december, varvid det emellertid uttryckligen klargjordes att ett slutgiltigt godkännande inte kunde meddelas förrän ett officiellt kommissionsbeslut hade fattats och att detta skulle ta ännu en tid (eventuellt fram till slutet av december). Detta utlåtande var inte ett officiellt kommissionsbeslut i ärendet och har aldrig framställts som ett sådant för Århus universitet.

Under sina kontakter med organisatörerna bekräftade ISPO-sekretariatet vidare att en hyperlänk till konferensens webbsida kunde skapas på ISPO:s webbplats, något som ofta görs i fråga om många andra konferenser och evenemang som rör frågor om informationssamhället och som är helt i linje med de målsättningar som fastställdes för ISPO när projektkontoret inrättades av kommissionen. ISPO:s hemsida är helt enkelt avsedd för informations-spridning och skall ge en så heltäckande bild som möjligt av verksamhet inom gemenskapen som rör informationssamhället. Där skall även ges tillgång till andra webbplatser via hyperlänkar när så är lämpligt. Det är viktigt att känna till att en länk till en konferens hemsida från ISPO:s hemsida inte kan tas som belägg för att kommissionen har gjort några åtaganden avseende ett visst evenemang. Sådana länkar skapas ofta på begäran av organisatörerna, utan någon koppling till eventuellt ekonomiskt stöd.

Det föreslogs också att organisatörerna av konferensen skulle ta med en representant för ett projekt som anordnas av Stockholms stad för att få fram verksamhet som kunde vara av intresse för deltagarna och förbättra konferensprogrammet.

Den 1 januari 1999 trädde nya regler i kraft för tilldelningen av bidrag från kommissionen. Inom ramen för detta förfarande lades den föreliggande ansökan fram inför kommittén för bidragsbedömning vid dess första möte den 1 februari. Mot bakgrund av kommitténs slutsatser fattade de behöriga enheterna beslutet att inte bevilja det begärda bidraget. Detta meddelades Århus universitet den 4 februari, mer än 3 veckor före det planerade evenemanget.

Eftersom ingen officiell skriftlig bekräftelse hade skickats till organisatören och om, som det nu påstås, kommissionens ekonomiska bidrag var nödvändigt för att konferensen skulle kunna hållas, borde organisatören ha skjutit upp den slutgiltiga organisationen till dess att kommissionen hade gjort ett officiellt åtagande. Tyvärr gjordes detta inte och organisatörerna hävdar att de har gjort förluster. Kommissionen kan inte anses vara ansvarig för dessa förluster, eftersom kostnaderna uppbars utan något officiellt åtagande eller instruktioner från kommissionen, och Århus universitet kan inte sägas ha handlat på bästa sätt för att undvika förluster när ansökan om bidrag till genomförandet av konferensen den 25-26 februari 1999 avslogs.

Kommissionen beklagar att detta evenemang inte kunde äga rum, trots att det i princip överensstämde med målen i ISPO:s arbetsprogram.

Kommissionen vill också bekräfta att en ansökningsinfordran avseende bidrag inom det Promise-program för att främja informationssamhället i Europa, som antogs av rådet den 30 mars 1998 ⁽¹⁾ och som förvaltas av ISPO, inom ramen för nya harmoniserade och mer öppna förfaranden för tilldelning av bidrag kommer att offentliggöras i Europeiska gemenskapernas officiella tidning inom de närmaste veckorna.

Kommissionen vill slutligen uttrycka en förhoppning om att denna incident inte skall hindra ett fruktbart samarbete med Århus universitet i framtiden.

⁽¹⁾ EGT L 107, 7.4.1998.

(1999/C 370/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0563/99
från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Omstrukturering av den italienska nationella olympiska kommittén (CONI) och skydd av sysselsättningen

Den 29 januari 1999 behandlade det italienska ministerrådet ett lagförslag om omstrukturering av den italienska nationella olympiska kommittén. Lagen föreskriver en omstrukturering som i själva verket består i en okontrollerad privatisering av kommitténs strukturer och i att den skiljs från de olika idrottsförbunden. Härmed äventyras, förutom strukturens välfungerande, ett stort antal arbeten.

Privatiseringen av dessa strukturer skulle när allt kommer omkring inte medföra att statskulden minskade utan bara att de stora inkomsterna från tävlingar och tipstjänster (till exempel fotbollstipset "totocalcio") som är förbundna med idrottsevenemang överförs till den privata sektorn.

Kan kommissionen, mot bakgrund av detta, ange:

1. om den anser att den okontrollerade privatiseringen av den italienska nationella olympiska kommittén och förbunden åtminstone borde ske gradvis, särskilt med tanke på skydd av sysselsättningen?
2. om privatiseringsprocessen riskerar att stå i strid mot den europeiska idrottsstadgan som antogs på Rhodos 1992 vid de europeiska idrottsministrarnas sjunde konferens?
3. om inte rätten till idrott för de ekonomiskt svagare individerna i samhället riskerar att inskränkas i samband med privatiseringen, bland annat med tanke på bristen på statliga strukturer andra än den italienska nationella olympiska kommittén?
4. vad den generellt anser om frågan?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Parlamentsledamotens fråga faller under den italienska regeringens behörighet.

Eftersom Emellertid, om omstruktureringen av den italienska nationella olympiska kommittén medför en privatisering, kommer den att omfattas av direktiv 77/187/EEG ⁽¹⁾ av den 14 februari 1977, om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter, enligt vilket förvärvaren överlåtaren skall kunna garantera samma arbetsvillkor som överlåtaren.

Enligt direktivet skall överlåtelsen av ett företag, en verksamhet eller en del av en verksamhet inte i sig utgöra skäl för uppsägning från överlåtaren eller förvärvarens sida (artikel 4.1), men denna bestämmelse skall dock inte hindra uppsägningar som sker av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl där förändringar i arbetsstyrkan ingår.

Om detta skulle vara fallet gäller nationell rätts införlivande av direktiv 77/187/EEG, enligt den tolkning som görs i Europeiska gemenskapernas domstol, för att fastställa ärendets rättsliga följeskall ärendets rättsliga följer bedömas enligt den nationella lagstiftning som införlivar direktiv 77/187/EEG, såsom detta har tolkats av Europeiska gemenskapernas domstol.r.

⁽¹⁾ EGT L 61, 5.3.1977.

(1999/C 370/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0568/99**från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Dagsläget för Urban i Rom

Med hänvisning till mina tidigare frågor E-2221/97 ⁽¹⁾ och E-3436/98 ⁽²⁾ och med hänsyn till svaret av den 25 januari 1999 på den sistnämnda från kommissionsledamot Wulf-Mathies, ombeds kommissionen tillhandahålla ytterligare information om de omnämnda förseningarna orsakade av kommunen i Rom vad gäller genomförandet av programmet Urban och om hur medlen används. Är det dessutom möjligt att få kännedom om de exakta datum som gäller för genomförandet av Urban i Rom och i andra italienska städer?

⁽¹⁾ EGT C 82, 17.3.1998, s. 46.

⁽²⁾ EGT C 320, 6.11.1999.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

I slutet av 1998 hade Rom gjort åtaganden i storleksordningen 28 % av de för kommunen avsatta medlen inom Urban-budgeten och använt ungefär 8,4 %.

I en tabell, som sänts direkt till parlamentsledamoten och parlamentets sekretariat, visas de relativa positionerna för samtliga italienska kommuner som deltar i Urban (siffrorna är preliminära).

Vi ber parlamentsledamoten att vänligen observera att budgeten för Rom minskades med 346 000 euro 1998 med hänsyn till förseningarna i genomförandet, men att det nu föreligger rapporter om att förseningarna hämtades in i slutet av april då en åtagandenivå på 70 % är att vänta.

(1999/C 370/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0570/99**från José Barros Moura (PSE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Export av tjurar för tjurfäktning från Portugal till Spanien

Det påstås vara en iver att skydda folkhälsan som ligger bakom ett exportförbud där även tjurfäktningstjurar omfattas (fastän dessa betar utomhus och därför inte medför någon risk). Jag undrar, med hänvisning till mina två tidigare frågor (E-3620/98 och E-0151/99) och kommissionens svar av den 22 januari 1999 på fråga E-3620/98 ⁽¹⁾, om inte denna iver skulle dämpas betydligt om Spanien antog bestämmelser liknande dem som gäller i Colombia där denna typ av tjurar från Spanien skall brännas efter fäktningen?

I tidskriften "6 Toros 6" av den 26 januari 1999 återges officiella uppgifter som tyder på att till och med spanska tjurfäktningstjurar medför risker, vilket torde innebära att inte heller dessa bör användas för tjurfäktning på de spanska arenorna. Är det inte en liknande rädsla för smitta som har lett till att de portugisiska tjurfäktningstjurarna omfattas av exportförbudet?

⁽¹⁾ EGT C 320, 6.11.1999.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

Kommissionen har inte kunnat få bekräftat parlamentsledamotens uppgifter om att Spanien har beslutat att bränna alla tjurfäktningstjurar efter tjurfäktningarna. Enligt de uppgifter som kommissionen fått används de flesta tjurarna till konsumtion efter tjurfäktningarna.

Enligt den information som kommissionen har tillgång till gällande uppfödning av tjurfäktningstjurur utfodras dessa främst med naturligt foder men kalvarna kan vid åtta månaders ålder få tillskottsfoder och under en period av sex månader före en tjurfäktning får tjurarna ibland foderblandningar.

Kommissionen känner inte till något bevis för att spanska tjurfäktningstjurur skulle vara smittade av bovin spongiform encefalopati. Om parlamentsledamoten har information om detta vore kommissionen tacksam att få tillgång till denna.

Dessutom vill kommissionen upprepa att alla ansökningar om att undanta tjurfäktningstjurur från det generella förbudet mot att föra ut levande nötkreatur från Portugal måste granskas mot bakgrund till möjligheterna att förhindra bedrägeri och med hänsyn till bland annat de kontrollåtgärder som används i bestämmelsemedlemsstaten.

(1999/C 370/087)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0583/99
från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(3 mars 1999)

Angående: Kommissionsledamot Montis medlemskap av den trilaterala kommissionens ledningsgrupp

I kommissionens svar på mina frågor P-3880/98 ⁽¹⁾, E-3903/98 ⁽²⁾ och H-0933/98 ⁽³⁾ angav man att orsaken till att kommissionsledamoten inte uppgav att han var medlem av Bilderbergsgruppens ledningsgrupp antingen berodde på att detta var innan han blev kommissionsledamot (trots att hans faktiska deklaration omfattade tidigare befattningar), eller på att det endast var ett privat möte (dvs. utan någon formell rättslig struktur). Kommer kommissionsledamoten mot denna bakgrund att förklara varför han inte heller uppgav att han för närvarande är, och har varit under en längre tid, medlem av den trilaterala kommissionens ledningsgrupp, vilket är ett vederbörligen upprättat organ med formellt medlemskap, som även kräver att medlemmarna avgår när de påtar sig officiella uppdrag?

⁽¹⁾ EGT C 182, 28.6.1999, s. 131.

⁽²⁾ EGT C 207, 21.7.1999, s. 145.

⁽³⁾ Europaparlamentets fullständiga förhandlingsreferat (november 1998).

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar

(8 april 1999)

Mario Monti har varit ledamot av exekutivkommittén för den trilaterala kommissionen (Europa) mellan åren 1988 och 1997.

Det krävs inte att ledamöter i den trilaterala kommissionen (Europa) avgår när de påtar sig officiella uppdrag.

Mario Monti uppgav inte sitt medlemskap eftersom den deklaration som ledamöterna av Europeiska kommissionen lade fram endast avser befattningar i bolag eller stiftelser och den trilaterala kommissionen inte är någotdera.

(1999/C 370/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0587/99
från Nuala Ahern (V) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Begäran om information i anslutning till skriftlig fråga E-0370/98

Kan kommissionen, som tillägg till svaret den 27 mars 1998 på min skriftliga fråga E-0370/98 ⁽¹⁾, lämna en lista över de frivilligorganisationer som, under de senaste fem åren, framfört oro över transporter av kärnmaterial till den ständiga arbetsgruppen för säker transport av radioaktivt material i EU? Vilka skäl till

oro framfördes av dessa organisationer, och vilka åtgärder vidtogs av den ständiga arbetsgruppen eller av kommissionen med anledning av detta?

(¹) EGT C 310, 9.10.1998, s. 55.

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Frågeställaren är välkommen att ta del av kommissionens svar på den skriftliga frågan P-3454/98 från parlamentsledamot Bloch von Blottnitz (¹) vad gäller närmare uppgifter om hur den ständiga arbetsgruppen för transport av radioaktivt material arbetar.

Gruppen har under sitt arbete regelbundet undersökt vissa frivilligorganisationers ståndpunkter, men de ämnen som har behandlats liksom de åsikter som har kommit fram är sekretessbelagda.

(¹) EGT C 320, 6.11.1999.

(1999/C 370/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0590/99 från Nuala Ahern (V) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Rådets direktiv 96/29/Euratom med avseende på miljökonsekvenser av en avreglering av kontroller av radioaktivitet

Vilka framställningar har kommissionen mottagit rörande rådets direktiv 96/29/Euratom (¹) med avseende på miljökonsekvenser av en avreglering av kontroller av radioaktivitet? Vilken information har kommissionen fått om åtgärder vidtagna av EU:s medlemsstater för att implementera direktivet om grundläggande normer i den nationella lagstiftningen?

(¹) EGT L 159, 29.6.1996, s. 1.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Rådets direktiv 96/29/Euratom om fastställande av grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetstagarnas och allmänhetens hälsa mot de faror som uppstår till följd av joniserande strålning innehåller de viktigaste delarna av kommissionens förslag, grundat på yttrandet från den vetenskapliga expertgrupp som avses artikel 31 i Euratomfördraget.

Direktiv 96/29/Euratom ersätter direktiv 80/836/Euratom (¹), ändrat genom direktiv 84/467/Euratom (²), och kommissionen anser att det ger ett bättre skydd för arbetstagare och allmänhet eftersom det grundar sig på nya vetenskapliga rön i enlighet med rekommendationer från behöriga internationella organisationer. Man kan inte säga att direktivet innebär en avreglering på området. Tvärtom har man infört flera ytterligare krav och en utvidgning av direktivet till att även gälla exponering för naturlig strålning.

Trots att kommissionen har förberett förslaget omsorgsfullt och trots de noggranna förhandlingar som ägde rum inför antagandet, möter direktivet kritik, som alla andra lagtexter, från individer eller intressegrupper. En sammanfattning av synpunkterna presenterades vid seminariet "Översikt och utvärdering av synpunkterna på grundläggande säkerhetsnormer för skydd av arbetare och allmänhet mot joniserande strålning" (Survey and evaluation of criticism of basic safety standards for the protection of workers and the public against ionising radiation), organiserat av parlamentet i Bryssel den 5 februari 1998. Sammanfattningen återfinns i ett dokument med samma namn, publicerat av parlamentet.

Än så länge är Nederländerna det enda land som har införlivat med sin lagstiftning stora delar av direktiv 96/29/Euratom som måste vara genomfört senast den 13 maj 2000. Även Danmark har punktvis genomfört vissa av direktivets bestämmelser.

(¹) EGT L 246, 17.9.1980.

(²) EGT L 265, 5.10.1984.

(1999/C 370/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0591/99**från Nuala Ahern (V) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Kommissionens studier av hantering av radioaktivt avfall och säkerhetsfrågor rörande kärnmaterial

Kan kommissionen lämna en lista på de fall sedan 1995 då (a) Förenade kungarikets och (b) Irlands experter har lämnat bidrag till kommissionens studier av (1) hantering av radioaktivt avfall och (2) säkerhetsfrågor rörande kärnmaterial och fysiska skyddsåtgärder mot plutonium? Kommer kommissionen att publicera en lista på ifrågavarande studier i EGT?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

När det gäller frågan om hantering av radioaktivt avfall under den aktuella perioden har brittiska och irländska regeringsexperter endast varit verksamma i ständiga och ad hoc-kommittéer i samarbete med experter som övriga medlemsstater utsett. Kommittéerna har olika uppgifter, som förvaltning av programmen, utvärdering av kontrakt och stöd vid utarbetandet av rapporter om särskilda ämnen. De har inte varit inblandade i själva undersökningarna.

Under den aktuella perioden har dock kommissionen finansierat flera undersökningar om olika aspekter på radioaktivt avfall och sanering av förorenade områden. Undersökningarna har genomförts av externa uppdragstagare som huvudsakligen valts ut efter öppna anbudsförfaranden. Fler än 20 av dessa undersökningar genomfördes av brittiska företag, och dessutom var brittiska företag förmodligen inblandade som underleverantörer i flera av de andra undersökningarna. Brittiska företag och organisationer har också varit inblandade i fler än 20 forskningskontrakt beträffande hantering av radioaktivt avfall inom Fjärde ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (FoTU). Vissa av dessa företag hade, eller har fortfarande, en brittisk ägarmajoritet (t.ex. British nuclear fuels Ltd. (BNFL), United Kingdom atomic energy authority (UKAEA)), eller också representerar de avdelningar inom den brittiska förvaltningen (t.ex. National radiological protection board (NRPB)). Det är osäkert om denna personal hos uppdragstagarna i de här fallen skall uppfattas som regeringsexperter, och i vilket fall som helst skulle en lista över sådana anställda förmodligen innehålla flera hundra namn. Resultaten från alla kontrakt för undersökningar, och som är ett resultat av öppna ansökningsomgångar, är tillgängliga för allmänheten och i vanliga fall publiceras resultaten i rapportserien EUR. En komplett lista över titlar och kontrakterade företag kan fås på begäran.

Säkerhetskontroller på kärnområdet utförs av kommissionen i enlighet med kapitel VII i Euratomfördraget, vars genomförande definieras i kommissionens förordning (Euratom) nr 3227/76 av den 19 oktober 1976 om tillämpningen av bestämmelserna om säkerhetskontroll inom Euratom⁽¹⁾. Nationella myndigheter eller experter har inte uppmanats att delta i kommissionens undersökningar i fråga om säkerhetskontroller.

⁽¹⁾ EGT L 363, 31.12.1976.

(1999/C 370/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0592/99**från Nuala Ahern (V) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Meddelande från de japanska myndigheterna om planer på att sända utbränt höganrikat uranbränsle till USA via hamnar i EU

Har de japanska myndigheterna sedan januari 1998 ansökt om, eller på annat sätt meddelat kommissionen planer på att sända utbränt höganrikat uranbränsle till USA via hamnar i EU?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Kommissionen har ingen rättslig behörighet att ge tillstånd till transport av kärnmaterial till eller från gemenskapens territorium. Ansvaret för detta åvilar de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna.

Enligt Euratoms säkerhetsföreskrifter finns det ingen skyldighet att till kommissionen anmäla eller rapportera transitering av kärnmaterial via gemenskapshamnar respektive -flygplatser. Anmälan krävs endast om materialet lastas ur fartyget eller flygplanet för att mellanlagras i en av gemenskapens kärntekniska anläggningar, innan det transporteras vidare till den slutliga bestämmelseorten.

(1999/C 370/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0594/99

från Nuala Ahern (V) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Illegal import eller export av radioaktivt material till eller från EU under 1998

Hur många fall har rapporterats till Euratoms myndigheter angående misstänkt illegal import eller export av radioaktivt material in i eller ut ur EU under 1998? Vilken utredning gjordes vid varje enskilt fall, och kommer kommissionen att ge närmare detaljer om de fall där misstanken visade sig berättigad?

Svar från Christos Papoutsis på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Kommissionen vill påminna parlamentsledamoten om att medlemsstaterna enligt Euratomfördraget inte har någon lagstadgad skyldighet att informera kommissionen om laglig eller olaglig import eller export av radioaktiva ämnen. Om de radioaktiva ämnena emellertid även kan klassificeras som kärnmaterial i den mening som avses i artikel 197 i Euratomfördraget omfattas de automatiskt av Euratoms säkerhetskontroller enligt kapitel 7 i Euratomfördraget. I vissa fall gäller även försörjningsreglerna i kapital 6. Därför måste varje olaglig förekomst av kärnmaterial på gemenskapens territorium rapporteras till kommissionen.

Flertalet fall under 1998 gällde inte kärnmaterial utan bara radioaktiva ämnen, förslutna källor och förorenad skrotmetall. Medlemsstaterna är enligt lag inte skyldiga att informera kommissionen om fall av olaglig handel med radioaktiva ämnen. Medan utredningar av offentliga åklagare eller rättegångar pågår kan dessutom ingen närmare information om fall av olaglig handel ges till kommissionen. Kommissionen har emellertid fått information om tre fall av olaglig handel med radioaktiva ämnen i medlemsstaterna under 1998. Dessutom rapporterades ytterligare tre fall som gällde kärnmaterial till kommissionen på grundval av kapitel 7 i Euratomfördraget. Två fall rörde låganrikat uran och det tredje utarmat uran.

För närmare information om dessa fall uppmanas parlamentsledamoten kontakta de behöriga myndigheterna i Tyskland, Italien och Förenade kungariket, eftersom kommissionen enligt artikel 194 i Euratomfördraget inte får yppa närmare uppgifter.

(1999/C 370/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0596/99
från Ian White (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Tillväxthormonet rBST

1. Kommer kommissionen att kräva att behöriga kommittéer utreder alla tillgängliga data om tillväxthormonet rBST:s effekt på djurs och människors hälsa, när företaget som äger denna produkt söker tillstånd att sälja den för användning inom EU?
2. Kommer kommissionen att följa försiktighetsprincipen när frågan om tillstånd för att sälja tillväxthormonet rBST tas upp?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Kommissionen har begärt ett yttrande från den särskilda veterinärkommittén för djurs hälsa och välbefinnande samt den vetenskapliga kommittén för folkhälsan, beträffande användningen av BST. Båda dessa vetenskapliga kommittéer har nyligen avgivit vetenskapliga yttranden med hänsyn till sina speciella uppgifter. Dessa yttranden finns på kommissionens Euoropaserver. På grundval av slutsatserna i yttrandena kommer kommissionen, med förhoppning om att ett beslut skall fattas i frågan, att lämna en rapport och ett förslag om framtiden för moratoriet på bovint somatotropin (rådets beslut 94/936/EG) ⁽¹⁾ till rådet och parlamentet.

⁽¹⁾ EGT L 366, 31.12.1994.

(1999/C 370/094)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0599/99
från Frédéric Striby (I-EDN) till kommissionen

(3 mars 1999)

Angående: Registrering och avgiftsuttag för fritidsbåtar från Alsace

För registrering av franska båtar gäller att om båten skall framföras på internationellt vatten måste en avgift erläggas för franskt nationalitetscertifikat. Vid färd på inre vattenvägar, vilket berör bland annat fritidsbåtar från Alsace, måste man betala ett särskilt skattemärke. Sedan Rhone-Rhenkanalen, som även förbinder norra Alsace med den södra delen, klassades ned måste fritidsbåtarna gå genom Alsacekanalen. Den senare lyder under internationella bestämmelser, och trots att båtarna endast befinner sig i kanalen tillfälligt under färd till Strasbourg, Colmar eller Mulhouse, måste båtägarna hos tullmyndigheterna erlägga avgiften för franskt nationalitetscertifikat. De betalar således dubbla avgifter, medan båtar under utländsk flagg är undantagna från detta.

Är kommissionen informerad om detta dubbla avgiftsuttag? Hur kommer kommissionen att agera i denna fråga gentemot den franska staten?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Kommissionen känner inte till den situation som parlamentsledamoten beskriver. Det kan dock sägas att eftersom registreringsavgifter och skatter på vissa transportmedel (bland annat fritidsbåtar) ännu inte har harmoniserats i gemenskapen kan medlemsstaterna införa eller behålla sådana skatter och avgifter under förutsättning att de inte strider mot gemenskapslagstiftningen, särskilt artikel 95 i EG-fördraget. Enligt denna artikel får medlemsstaterna inte införa eller behålla skattesystem som innebär att skatten på importerade produkter och skatten på liknande inhemska produkter beräknas på olika sätt, på grundval av olika kriterier, vilket leder till att det läggs en högre skatt på de importerade produkterna. På grundval av den information som lämnats verkar detta system för dubbel beskattning av vissa fartyg endast påverka inhemska transportmedel och strider då inte mot gemenskapslagstiftningen.

(1999/C 370/095)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0603/99**från Umberto Bossi (NI) till kommissionen**

(4 mars 1999)

Angående: Den italienska regeringens förslag om att förkorta arbetstiden till 35 timmar per vecka

Arbetstiden regleras i direktiv 93/104/EG ⁽¹⁾, där det fastslås inom vilka ramar medlemsstaterna måste hålla sig. Varje enskild stat skall sedan, i enlighet med subsidiaritetsprincipen, anta den lagstiftning som passar de egna behoven.

Italien har fortfarande inte genomfört detta direktiv, och är därför föremål för ett överträdelseförfarande.

Italiens regering försöker för närvarande få igenom en lag som syftar till att förkorta arbetstiden till 35 timmar per vecka, inte minst för att begränsa följderna av överträdelseförfarandet och undvika böter.

Anser inte kommissionen att en i lag föreskriven arbetstidsförkortning, utan kompensation i skatte- eller bidragsform, innebär att företagen drabbas av ökade kostnader för arbetskraften, vilket har en avskräckande effekt när det gäller nyanställningar?

Anser inte kommissionen att en i lag föreskriven arbetstidsförkortning (med lika lön och utan kompensation till företagen) kommer att leda till dyrare varor?

Anser kommissionen att en i lag föreskriven arbetstidsförkortning i en medlemsstat leder till att varor från den staten hamnar i underläge på den inre marknaden, vilket utgör en störning av marknaden?

⁽¹⁾ EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(16 april 1999)

Enligt arbetstidsdirektivet skall medlemsstaterna anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet senast den 23 november 1996, och informera kommissionen om detta. Hittills har kommissionen inte erhållit de begärda uppgifterna från Italien och har följaktligen beslutat att hänskjuta fallet till EG-domstolen ⁽¹⁾.

Under förutsättning att de minimistandarder som föreskrivs i direktivet följs, finns det inga ytterligare rättsliga krav på gemenskapsnivå. Det bör emellertid noteras att i sysselsättningsriktlinjerna för 1999 uppmanas arbetsmarknadens parter att på alla lämpliga nivåer förhandla fram avtal om modernisering av arbetsorganisationen, bland annat flexibla arbetsformer, för att göra företagen produktiva och konkurrenskraftiga och för att uppnå en nödvändig jämvikt mellan flexibilitet och trygghet.

De ekonomiska effekterna av en förkortad arbetstid är komplexa. Kommissionen har emellertid nyligen publicerat en kritisk granskning av 14 undersökningar om denna fråga ⁽²⁾. I rapporten dras slutsatsen att en allmän och enhetlig arbetstidsförkortning skulle få begränsade effekter på sysselsättningen och arbetslösheten. Kommissionen sänder ett exemplar av denna undersökning till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

En förkortad och anpassad arbetstid kan emellertid inverka positivt på sysselsättningen, då denna avtalats mellan arbetsmarknadens parter särskilt på lokal nivå.

⁽¹⁾ Se IP/98/628. Mål C-386/98.

⁽²⁾ Working time: Research and development 1995-1997. A review of literature commissioned by the European Commission and the European Foundation for Living and Working Conditions (publicerat av GD V/D.2).

(1999/C 370/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0608/99
från Paul Rübig (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Slovakiens deltagande i det femte ramprogrammet för forskning

Kommissionen har bedömt sju kandidatländer (Estland, Polen, Ungern, Lettland, Litauen, Tjeckien och Slovenien) som lämpade för att delta i det femte ramprogrammet för forskning och utveckling.

Slovakien har ännu inte omnämnts, trots att de uppgifter som är kända om landet ger en positiv bild av den ekonomiska prestationsförmågan vilket gör att ett deltagande verkar möjligt.

Vilka värderingskriterier ligger till grund för kommissionens beslut?

Hur kommer det sig att Slovakien ännu inte upptagits i förslaget och när väntas detta ske?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(21 april 1999)

Den 24 februari 1999 antog kommissionen sitt förslag beträffande Slovakiens ansökan om att få delta i Femte ramprogrammet för Europeiska gemenskapens verksamhet inom forskning, teknisk utveckling och demonstration. Anledningen till att detta har skett tidigare för några stater än för andra är att Slovakien, Bulgarien och Rumänien lämnade in den officiella skrivelse i vilka de bekräftar sin ansökan om deltagande senare än de andra sju kandidatländer som nämns i frågan.

(1999/C 370/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0609/99
från Herbert Bösch (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Främjande av tidskrifter och tidningar inom EU

De publikationer som rapporterar om de europeiska institutionerna är många. Det vore intressant att veta i hur stor utsträckning europeiska medel används för främjande av detta område.

Kan kommissionen därför svara på följande frågor:

1. Utgår det något ekonomiskt stöd till publikationer inom EU?
2. Om så är fallet, vilka tidskrifter respektive tidningar stöds av kommissionen?
3. Hur stora är budgetmedlen för dessa publikationer?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

1. Kommissionen subventionerar inte tidningar och tidskrifter eller förläggare, utom vad gäller ett litet program för att betala kostnaderna för översättning av litterära verk på mindre utbredda språk.

2. Kommissionen köper emellertid vid behov utrymme i olika tidningar och tidskrifter för att till exempel utlysa allmänna uttagningsprov. Den köper också utrymme i vissa tidningar och tidskrifter för eget bruk. En del av kommissionens representationskontor har inom ramen för sitt informationsarbete varit olika tidningar behjälpliga för extranummer eller extrasidor om EU-frågor. Anslagen för denna typ av verksamhet tilldelas enligt ett antal olika budgetposter.

3. Valet av tidningar och tidskrifter för förvärv av annonsutrymme görs utifrån kriterier för maximal nationell täckning — inte utifrån i vilken utsträckning eller på vilket sätt de behandlar EU-frågor.

(1999/C 370/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0610/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Projekt i Stemnitsa, Arkadien, inom det regionala operativa programmet för Peloponnesos

På min fråga (E-2365/98) ⁽¹⁾ om att den traditionella arkitekturen i byn Stemnitsa i Arkadien kommer att förvanskas, svarar den ansvariga kommissionsledamoten, Monika Wulf-Mathies, att: "såväl förfarandet för tilldelning av offentlig upphandling som miljökonsekvensbeskrivningen har genomförts korrekt".

Av senare upplysningar, som jag tror att även kommissionen nu förfogar över, framgår det att detta svar stödjer sig på felaktig information, eftersom det har framkommit att det existerar skrivelser från regionala myndigheter som i sin helhet återkallar tidigare beslut om godkännande av projektet. Enligt den grekiska ombudsmannen har troligen inte "omdaningen och vägbyggena i Stemnitsa Gortynia" genomförts korrekt eftersom det inte förelåg något godkännande av placeringen eller någon miljökonsekvensbedömning, vilket gör att den kulturminnesskyddade och historiskt värdefulla karaktären hos bebyggelsen förvanskas på ett otillbörligt sätt. Även framlagda uppgifter om utformningen av parkeringsplatser har visat sig vara oprecisa.

Finns det några ytterligare upplysningar som kommissionen kan ge oss i detta ärende? Vilka åtgärder avser den att vidta?

⁽¹⁾ EGT C 142, 21.5.1999, s. 11.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(20 april 1999)

Kommissionen upplyste i en skrivelse av den 9 februari 1999 parlamentsledamoten om att den, mot bakgrund av de nya uppgifter som den hade mottagit från den grekiske ombudsmannen, åter hade vänt sig till de nationella myndigheterna angående det projekt som avses i den skriftliga frågan E-2365/98 ⁽¹⁾.

Kommissionen och de regionala myndigheterna har enats om att utesluta den del av projektet som gäller regleringen av vattenflödet från EU:s samfinansiering fram tills dess ytterligare uppgifter föreligger.

⁽¹⁾ EGT C 142, 21.5.1999, s. 11.

(1999/C 370/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0611/99

från Carlos Pimenta (PPE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Ratificering och tillämpning av Århuskonventionen i Europeiska gemenskapen

Den 25 juni 1998 undertecknade Europeiska gemenskapen i Århus, Danmark, konventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande vid beslutsfattande och rättslig prövning i frågor som avser miljön, sedan man gjort ett uttalande där man meddelat sina intentioner att tillämpa konventionen i de egna institutionerna.

1. När skall kommissionen vidarebefordra konventionen till rådet och parlamentet för ratificering?
2. Vilka förklaringar om konventionens tillämpning i gemenskapens institutioner, om några, kommer att läggas fram när konventionen ratificeras?

3. Vilken politik driver kommissionen för att anpassa gemenskapens lagstiftning till konventionen? Vilka konkreta åtgärder skall vidtagas angående framtida och befintlig lagstiftning på området? När? Vilken är tidsplanen för hela processen?
4. Framför allt: Vilka bindande medel kommer kommissionen att införa för att tillse att institutionerna tillhandahåller information och ombesörjer allmänhetens deltagande?
5. På vilket sätt arbetar kommissionen för att konventionen snart skall kunna träda ikraft?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

1. I enlighet med vanlig praxis kommer kommissionen att lägga fram ett förslag om den nödvändiga "avslutande rättsakten" till rådet och parlamentet så fort de nödvändiga ändringarna av gemenskapslagstiftningen har gjorts för att säkerställa att den överensstämmer med bestämmelserna i konventionen.
2. Det är för tidigt att säga vilka förklaringar om konventionens tillämpning i gemenskapens institutioner, om några, kommer att läggas fram när konventionen ratificeras.
3. — 4. Kommissionen gör för närvarande en noggrann bedömning av den berörda gemenskapslagstiftningen för att besluta vilka ändringar, om några, som behöver göras. Vad gäller tillgång till information i medlemsstaterna, ser kommissionen för närvarande över rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation⁽¹⁾. Vad gäller rätten att ta del av information från gemenskapsinstitutionerna arbetar kommissionen dessutom med genomförandet av artikel 255 i EG-fördraget (ändrat genom Amsterdamfördraget). Ett lagstiftningsförslag förväntas bli framlagt efter det att Amsterdamfördraget har trätt i kraft. Vad gäller allmänhetens deltagande i beslutsfattandet om miljön håller kommissionen på att undersöka vilken gemenskapslagstiftning som kan påverkas och vilken som kan behöva ändras.
5. Innan konventionen kan träda i kraft behövs 16 ratificeringar. Kommissionen fäster stor vikt vid ratificeringen av konventionen och arbetar intensivt för att gemenskapen skall kunna ratificera den så snart som det rättsligt är möjligt. Detta kommer emellertid att ta lite tid eftersom gemenskapslagstiftningen först måste anpassas till konventionens bestämmelser för att säkerställa rättslig öppenhet och säkerhet.

⁽¹⁾ EGT L 158, 23.6.1990.

(1999/C 370/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0612/99

från Bernie Malone (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Avtal om dubbelbeskattning

Är det kommissionens praxis att granska avtal om dubbelbeskattning för att tillse att det inte förekommer någon diskriminering på grund av nationalitet? Känner kommissionen till de bestämmelser i avtalet om dubbelbeskattning för Irland — Förenade Kungariket som handlar om beskattning av utdelningar från kapitalinvesteringar i utlandet? Anser kommissionen att detta ställningstagande är diskriminerande?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Det är medlemsstaternas ansvar att förhandla fram och sluta bilaterala dubbelbeskattningsavtal. Avtalen måste vara förenliga med gemenskapsrätten, särskilt med de grundläggande friheterna och principen om icke-diskriminering. Kommissionen undersöker inte systematiskt nationell skattelagstiftning och dubbelbeskattningsavtal, men dessas förenlighet med gemenskapsrätten kontrolleras när ett särskilt fall läggs fram för kommissionen.

Kommissionen känner till att både Förenade kungariket och Irland nyligen har ändrat sin lagstiftning om beskattning av utdelning. Kommissionen känner också till att protokollet till konventionen mellan Irland och Förenade kungariket trädde i kraft den 1 januari 1999 vad gäller företagsbeskattning och kommer att träda i kraft den 6 april 1999 vad avser inkomstskatt, och att det innehåller en ny artikel om beskattning av utdelning.

(1999/C 370/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0616/99
från Peter Crampton (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Internationella fiskeavtal

Kan kommissionen ange vilka internationella fiskeavtal EU för närvarande omfattas av, aktivt eller passivt, och när dessa avtal upphör? Vilka förhandlingar om förnyade avtal pågår för närvarande? Pågår några nya förhandlingar eller planerar man för några med länder med vilka EU inte haft fiskeavtal?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Det finns för närvarande fiskeavtal mellan gemenskapen och Angola (upphör 2 maj 1999), Argentina (23 maj 1999) Kap Verde (5 september 2000), Komorerna (27 februari 2001), Elfenbenskusten (30 juni 2000), Estland (31 december 2006), Gabon (3 december 2001), Gambia (30 juni 1996), Grönland (31 december 2000), Guinea-Bissau (15 juni 2001), Ekvatorialguinea (30 juni 2000), Färöarna (12 mars 2003), Island (11 januari 2004), Lettland (5 februari 2003), Litauen (12 oktober 2003), Madagaskar (20 maj 2001), Marocko (30 november 1999), Mauritius (30 november 1999), Mauretanien (31 juli 2001), Norge (16 juni 2003), Polen (bilateralt avtal med Sverige) (31 december 2005), Guinea (31 december 1999), Ryssland (bilateralt avtal med Sverige och Finland) (31 december 2002), São Tomé och Príncipe (31 maj 1999), Seychellerna (17 januari 2002) and Senegal (30 april 2001).

Man har planerat förhandlingar för att förnya protokollen till avtalen med São Tomé och Príncipe, Guinea samt Mauritius som kommer att upphöra under året. En eventuell förlängning av protokollet till fiskeavtalet mellan gemenskapen och Angola håller på att undersökas. Dessutom kommer eventuellt förhandlingarna som påbörjades i november 1997, och som legat nere sedan juni 1996, att förnya protokollet till fiskeavtalet med Gambia att återupptas under detta år. Diskussioner kommer att äga rum under 1999 med de argentiska och marockanska myndigheterna för att fastställa nya former för samarbete när det gäller fiske.

Kommissionen har också mandat att förhandla för att sluta eventuella avtal med Moçambique, Namibia, Sydafrika, Tanzania, Ryssland och Polen.

(1999/C 370/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0621/99
från Robin Teverson (ELDR) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Avgångs- och ankomsttider för flyg

Känner kommissionen till att möjligheten för flygbolag att öppna handel med avgångs- och ankomsttider vid flygplatser kommer att leda till att mindre regionala enheter konkurreras ut från centrala storflygplatser? Står inte detta i motsättning till en regionernas politik med tillgång till lufttransporter regioner emellan?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(28 april 1999)

Kommissionen håller på att utarbeta ett förslag till ändring av rådets förordning (EEG) 95/93 av den 18 januari 1993 för att optimera fördelningen av avgångs- och ankomsttider med särskild hänsyn till för-

och nackdelarna med att införa en rättvis mekanism för att förenkla förskjutningar av avgångs- och ankomsttiderna. Man överväger även olika sätt att stärka nytillträdande lufttrafikföretags ställning, inbegripet regionala flygbolag, och att göra den befintliga förordningen lättare att tillämpa.

(1999/C 370/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0623/99

från Josep Pons Grau (PSE) och María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Uppfödning, dressyr och innehav av hundar av "aggressiva" raser

Under de senaste veckorna har pressen i olika medlemsstater rapporterat om hundars attacker.

Dessa mycket sorgliga och beklagliga händelser, som ibland har fått dödlig utgång, har skapat en snabbt ökande rädsla och irritation som tillsammans med den bristfälliga informationen och frestelsen att lagstifta i stundens hetta kan få skadliga konsekvenser.

För det första har detta tydliggjort den risk som allmänheten — framför allt gamla och barn — löper att drabbas av konsekvenserna av en attack av starka djur som förvandlas till aggressiva odjur på grund av bristande dressyr, eller för att de övergivits eller misshandlats. För det andra finns det en risk för att man skyller enbart på djuret och glömmet det ansvar som vilar på dåliga djurägare, uppfödare, dressörer, försäljare etc., när man delar in hundar i aggressiva och icke aggressiva raser och kräver att hela hundraser skall utrotas. För det tredje är det uppenbart att det finns ett stort tomrum i lagstiftningen på gemenskapsnivå och i de flesta av medlemsstaterna.

Vi anser att man måste skydda både allmänheten och hundarna, samt främja harmoniska relationer i det samhälle där hundar och människor levit sida vid sida i tusentals år.

Med hänsyn till att innehavet av denna typ av hundar har fyrdubblats i flera länder, exempelvis Spanien, och med tanke på att europeiska djurskyddssamfund har påvisat risken för att dessa hundar, när det inte längre är modernt att äga sådana hundar, blir övergivna på gatan utan någon kontroll.

Anser inte kommissionen att det är nödvändigt att omedelbart genomföra ett direktiv om lämplig uppfödning, dressyr, användning, försäljning, innehav och skötsel av potentiellt aggressiva djur?

Anser inte kommissionen att det är nödvändigt att totalförbjuda anordnandet av hundslagsmål, och att i större utsträckning bestraffa dem som organiserar, bidrar till och tjänar pengar på dessa slagsmål?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

Kommissionen är överens med parlamentsledamöterna om att det inte är acceptabelt att dessa sorgliga och beklagliga händelser med aggressiva hundar äger rum.

Huvudsyftet med gemenskapens bestämmelser om djurs välfärd är skydd av djur i jordbruket, under transport och vid slakt. Allmänna regler gäller för djurhållning inom jordbruket och det finns närmare bestämmelser om djurhållning när det gäller värphöns, kalvar och svin. Rådets diskussioner om en förbättring av det gällande direktivet om värphöns och om att inbegripa djurhållningsmetoder på området ekologiskt jordbruk är långt framskridna. Det finns också bestämmelser om skydd av djur vid transport (rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november (!)). Detta direktiv gäller också transport av hundar, särskilt kapitel III i bilagan till direktivet.

Det finns också gemenskapsbestämmelser när det gäller hundar som används i experimentellt och vetenskapligt syfte i direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål ⁽¹⁾.

När det gäller parlamentsledamöternas fråga om hunduppfödning måste vi hänvisa till medlemsstaternas nationella lagstiftning, eftersom detta område ligger inom medlemsstaternas behörighetsområde. Kommissionen har således inte för avsikt att för närvarande föreslå någon särskild lagstiftning när det gäller hunduppfödning.

⁽¹⁾ EGT L 340, 11.12.1991.

⁽²⁾ EGT L 358, 18.12.1986.

(1999/C 370/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0626/99

från Umberto Bossi (NI) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Restaurering av tornet i Pisa

Kan kommissionen meddela om de olika restaureringsarbetena vad gäller tornet i Pisa även har finansierats med europeiska medel?

Om så är fallet, hur stora summor rör det sig om, vilka fonder har använts och hur ser tidsplanen ut för tilldelning av anslagen?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Tornet i Pisa har fått två anslag från kommissionens handlingsplan för bevarande av betydelsefullt arkitektoniskt kulturarv.

I december 1997 beviljades ett anslag på 50 000 euro för att undersöka lämpliga metoder att restaurera de stenar som tagit skada av de åttahundra år som gått och de påfrestningar som lutningen innebär. Anslagen hade ingen anknytning till arbetet med tornets statiska problem.

De goda forskningsresultaten kan tillämpas också på andra minnesmärken över hela Europa. Det första experimentet gjorde intryck på det centrala restaureringsinstitutet i Rom och universitetet i Pisa, som via kommittén för tornets bevarande föreslog att ett europeiskt restaureringslaboratorium skulle inrättas inom ramen för Raphaelprogrammet. Förslaget godkändes i slutet av år 1998 och fick ett anslag på 271 327 euro. (En första delbetalning har redan gjorts och den andra och slutliga utbetalningen kommer att ske när projektet slutförts i mitten av år 2000).

(1999/C 370/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0627/99

från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Gemenskapsmedel och "Sviluppo Italia" (S.I.)

Som bekant föreskriver förordning 1/99 upprättandet av ett förvaltningsbolag kallat Sviluppo Italia (utveckling för Italien) till vilket regeringens andelar i redan verksamma företag skall överföras så att en enhetlig grupp kan skapas med de mål som anges i artikel 1.2. Förordningen föreskriver vidare att verksamheten skall delas in i utvecklingstjänster och ekonomiska tjänster som skall underställas var sitt företag som i sin tur kontrolleras av S.I.

De offentliga medel av gemenskapsursprung som särskilt är avsedda att finansiera program för främjande av den fria företagsamheten och missgynnade regioner, utnyttjas till startkapital (riskkapital) och kapitalflöde (finansiering) till fördel för ett enda bolag som formellt är privat (aktiebolag) men som i själva verket styrs av regeringen och som har möjlighet att utnyttja medlen på annat sätt än det som de beviljats för.

Eftersom man i bokföringen inte skiljer på verksamhet som utförs i allmänhetens intresse och företagsverksamhet, kommer S.I:s rörelsedrivande bolag att få en dominerande ställning på marknaden för utvecklingstjänster och ekonomiska tjänster.

Förvaltningsbolaget S.I. har en privaträttslig struktur vilket innebär att försiktighetsåtgärder och garantier inte förekommer i lika stor utsträckning som de inom företag med offentligrättslig struktur.

Kan kommissionen meddela om den anser att ovanstående förhållanden står i strid med gemenskapsbestämmelserna om strukturfonderna, statsstöd och konkurrens?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(16 april 1999)

Det är medlemsstaternas sak att själva bestämma om tillämpningsföreskrifter för hanteringen av medel från strukturfonderna. Om en medlemsstat väljer att koncentrera denna hantering till ett enda rättssubjekt kan den göra det och det är inte en fråga som berör gemenskapsreglerna om statligt stöd.

EG-fördraget ingriper inte i något hänseende i medlemsstaternas egendomsordning (artikel 222). Därför innebär det inte i sig ett brott mot gemenskapens konkurrensregler om en medlemsstat upprättar ett privaträttsligt holdingbolag som är aktivt på marknaden.

Naturligtvis omfattas eventuell konkurrensutsatt verksamhet som Sviluppo Italia bedriver av gemenskapens konkurrensregler, i synnerhet bestämmelserna om statligt stöd.

(1999/C 370/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0628/99

från Daniela Raschhofer (NI) till kommissionen

(12 mars 1999)

Angående: Servicekontor — växlingsavgifter

Med anledning av införandet av euron och de alltför höga växlingsavgifterna undersöks fyra banker. I samband med detta har kommissionen inrättat ett eget servicekontor till vilket medborgare som råkat ut för detta kan klaga över för höga växlingskostnader.

Med anledning av detta undrar jag följande:

1. På grundval av vilka kriterier valdes de banker ut som skall granskas?
2. Stämmer det att det finns avtal mellan bankerna beträffande avgifterna?
3. Varför granskas inga österrikiska banker?
4. Vilka finansinstitut skulle beröras om granskningen utvidgades till att också omfatta österrikiska banker?
5. Föreligger det några misstankar gentemot österrikiska banker?
6. Var är detta servicekontor beläget (i de enskilda medlemsstaterna eller i Bryssel)?
7. Hur får den enskilda medborgaren veta vart han/hon kan vända sig?
8. Har man tillkännagivit att detta servicekontor inrättats? I så fall när och var?

9. Hur många klagomål har man, i genomsnitt per dag och per vecka, fått in sedan klagomålskontoret inrättades?
10. Vilka slags problem och frågor är vanligast?
11. Från vilka länder kommer klagomålen?
12. Till vilka problem i Österrike har man hänvisat i klagomålen?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

1. och 2. De banker som undersöks valdes ut av praktiska skäl, bland vilka fanns storlek, vikt och tillgängliga resurser. Undersökningarna gjordes för att kontrollera om banker inom unionen handlar i samförstånd för att fastställa växlingsavgifter. Dessutom begärde kommissionen samma dag information från sjutton bankföreningar i åtta medlemsstater, även Österrike. De handlingar som inkommit i samband med dessa två åtgärder håller för närvarande på att undersökas för att kontrollera om det finns bevis för att banker agerat i samförstånd för att fastställa växlingsavgifter. Som ledamoten förstår kan kommissionen inte i detta läge förutspå resultatet av undersökningarna.

3. - 5. Det faktum att inga undersökningar gjordes i Österrike behöver inte innebära att de österrikiska bankerna inte är föremål för kommissionens undersökningar.

Vad gäller övriga påpekanden från ledamoten bör det först och främst noteras att de "heta linjer" kommissionen har inrättat inte är direkt knutna till den konkurrensundersökning som nämns i punkterna 1-5. I själva verket beslutade kommissionen att öppna två e-postadresser och två faxlinjer via vilka medborgarna kan uppmärksamma kommissionen på svårigheter de har varit utsatta för, som fall då den rättsliga ramen för euron inte följs (till exempel om den officiella växlingskursen inte används) eller i samband med rekommendationen om bankavgifter för sedelväxling och betalningstransaktioner i samband med växling till euro. På detta sätt hoppas kommissionen få mer insikt i praktiska problem som uppkommer. Detta gjordes för att åstadkomma en förbättring i betalningssystemen, och är oberoende i förhållande till den konkurrensundersökning som kommissionen hade påbörjat. Svar på ledamotens specifika frågor följer nedan.

6. Den information som kommissionen får via e-post och fax går inte till ett särskilt "servicekontor" utan till generaldirektoratet "Inre marknad och finansiella tjänster" (GD XV) och generaldirektoratet "Konsumentpolitik med konsumenthälsa" inom ramen för deras ordinarie arbete. All information läggs in i samma databas. Det finns inga andra mottagningsställen, inte heller på nationell nivå.

7. och 8. E-postadresserna och faxnumren meddelades i ett pressmeddelande (IP 99/90) från kommissionen den 5 februari 1999.

9. Under de första sex veckorna mottogs i snitt 15 e-postbrev och 10 fax per vecka.

10. De preliminära resultaten visar att ungefär en tredjedel av klagomålen rör gränsöverskridande transaktioner (höga avgifter är det vanligaste klagomålet och en del meddelanden gäller förseningar). Höga avgifter för att lösa in checkar är också ett vanligt problem. Men den största andelen klagomål rör de nya avgifterna för att växla in sedlar. I många meddelanden kan man notera besvikelse över att dessa avgifter inte försvunnit eller minskat rejält, och många personer anser till och med att avgifterna ökat. Kommissionen kommer att lägga fram mer kompletta siffror i april 1999.

11. och 12. De flesta påpekandena kommer från Belgien, Tyskland, Italien, Nederländerna och Österrike. Antalet frågor och typ av frågor från Österrike skiljer sig inte från utfallet i övriga medlemsstater.

(1999/C 370/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0630/99**från Encarnación Redondo Jiménez (PPE) till kommissionen**

(12 mars 1999)

Angående: Cyperus esculentus (jordmandel) och jordbruk

Jordmandeln, cyperus esculentus, odlas i stor utsträckning i Valencia i Spanien. Denna växt hotas allvarligt av tredje länders export och sålunda hotar även framställningen av mandelmjök ("horchata"), en traditionell dryck i området, att försvinna. Jordmandeln har tullkoden 07149090 och 1995 importerades ungefär 1 280 000 kg jordmandel med ursprung i Elfenbenskusten, Burkina Faso, Mali och Niger.

Varför finns det inte uppgifter om hur många kilo mandel som har importerats sedan ovannämnda datum?

Kommissionen känner inte till genom vilka hamnar och tullmyndigheter som mandel från tredje länder har importerats under de senaste åren. Har kommissionen för avsikt att vidta åtgärder för att i framtiden kontrollera mandelimporten?

Hur kommer kommissionen, ifall den inte vidtar åtgärder, att kontrollera problemet med aflatoxin, som är en ytterst hälsofarlig substans?

**Kompletterande svar
från Franz Fischler på kommissionens vägnar**

(6 maj 1999)

Tullkod KN 07149090 är ett slags samlingspost. Den omfattar alla övriga produkter av rötter, stam- eller rotknölar med hög halt av stärkelse eller inulin, färska, kylda, frysta eller torkade, och omfattar även jordmandel. Det är därför inte möjligt att exakt avgöra hur stor del av handeln under detta KN-nummer som utgörs av jordmandel. En undersökning av de statistiska uppgifterna visar att om den importerade mängden under KN-nummer 07149090 bara gällde jordmandel skulle Spanien ha importerat 1280 ton år 1995, 1537 ton år 1996 och 1472 ton år 1997.

1997 var Mali det viktigaste exportlandet och exporterade 1239 ton till gemenskapen varav 1213 ton till Spanien. Det är att märka att importen från Mali ökar kraftigt (229 ton år 1995 och 761 ton år 1996). I tabellen nedan visas detaljerade importsiffror för 1996 och 1997. På grundval av partiell statistik kan en tendens liknande den för 1997 konstateras för 1998.

(ton)

Exportland	Import 1996		Import 1997	
	EU15	Spanien	EU15	Spanien
Mali	761	737	1 239	1 213
Elfenbenskusten	672	564	40	35
Nigeria	170	147	152	152
Burkina Faso	70	70	53	53

Med tanke på den volym och det värde som handeln med jordmandel utgör, även om denna skulle räknas som den enda produkten under KN-nummer 07149090, förefaller det inte motiverat att ge den ett eget KN-nummer, speciellt inte eftersom detta ytterligare skulle öka den administrativa bördan för småproducenterna.

Det finns inga fytosanitära gemenskapsbestämmelser speciellt för jordmandel, utan de som gäller är de allmänna bestämmelser som fastställs i rådets direktiv 77/93/EEG av den 21 december 1976 om skyddsåtgärder mot att skadegörare på växter eller växtprodukter förs in till gemenskapen och mot att de sprids inom gemenskapen ⁽¹⁾, senast ändrat genom direktiv 98/2/EG ⁽²⁾.

För övrigt tillämpas bestämmelserna i rådets direktiv 89/397/EEG av den 14 juni 1989 om offentlig kontroll av livsmedel ⁽³⁾. Dessa kontroller gäller bland annat högsta tillåtna halter av bekämpningsmedelsrester, vilka fastställs genom rådets direktiv 90/642/EEG av den 27 november 1990 om fastställande av gränsvärden för bekämpningsmedelsrester i och på produkter av vegetabiliskt ursprung inklusive frukt och grönsaker ⁽⁴⁾, senast ändrat genom kommissionens direktiv 98/82/EG ⁽⁵⁾.

I kommissionens förordning (EG) 1525/98 av den 16 juli 1998 om ändring av förordning (EG) 194/97 av den 31 januari 1997 om fastställande av högsta tillåtna halt för vissa främmande ämnen i livsmedel ⁽⁶⁾ fastställs den högsta tillåtna halten av aflatoxiner i vissa livsmedel. Kommissionen förfogar inte över något dokument som visar att jordmandel kan kontamineras av aflatoxiner. Därför har inte några gränsvärden fastställts för denna grönsak. Om kommissionen får in uppgifter som tyder på detta, undersöks dessa och vid behov vidtar kommissionen nödvändiga åtgärder för att skydda folkhälsan.

⁽¹⁾ EGT L 26, 31.1.1977.

⁽²⁾ EGT L 15, 21.1.1998.

⁽³⁾ EGT L 186, 30.6.1989.

⁽⁴⁾ EGT L 350, 14.12.1990.

⁽⁵⁾ EGT L 290, 29.10.1998.

⁽⁶⁾ EGT L 201, 17.7.1998.

(1999/C 370/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0637/99

från Hanja Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Tortyr i Zimbabwe

Är kommissionen medveten om att två journalister från "Zimbabwe Standard" har gripits och torterats av militärpolisen?

Kan kommissionen bekräfta att EU har tagit upp ärendet vid ett möte med ställföreträdande utrikesministern Shamuyari?

Vet kommissionen vad detta möte gav för resultat?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(15 april 1999)

Kommissionen känner till att två journalister från veckotidningen "The Zimbabwe Standard" har gripits och torterats av zimbabwisk militär och kan bekräfta att EU, Förenta staterna, Kanada, Australien, Nya Zeeland, Japan och Norge den 29 januari 1999 gemensamt uppvaktade den ställföreträdande utrikesministern Shamayarira. Kommissionen deltog i uppvaktningen.

I en TV-intervju den 20 februari 1999 rättfärdigade President Robert Mugabe militärens uppträdande med att den hade handlat till försvar för Zimbabwes nationella intressen. Han kritiserade också den oberoende pressen och vissa sektorer av det civila samhället. Medlemsstaterna och kommissionen reagerade på detta genom att den 24 februari 1999 kalla till sig Zimbabwes ambassadörer i de europeiska huvudstäderna. Kommissionen återupprepade därvid den oro som hade framförts vid uppvaktningen den 29 januari 1999, uttryckte sin besvikelse över innehåll i president Mugabes TV-tal och erinrade om att inget officiellt svar hade lämnats på uppvaktningen.

Utrikesminister Stan Mudenge svarade på EU:s uppvaktning vid ett möte den 5 mars 1999 med EU-staternas ambassadörer och chefen för kommissionens delegationskontor i Harare. Ministern upprepade den officiella ståndpunkten, nämligen att militären hade handlat till landets försvar. Men han betonade också Zimbabwes engagemang för de mänskliga rättigheterna och sade sig övertygad om att det inträffade skulle förbli "en enstaka händelse". Enligt ministern bekräftades detta av regeringens helhjärtade samarbete vid domstolsförhören om gripandet och den påstådda tortyren.

Kommissionen ser det som uppmuntrande att det zimbabwiska rättsväsendet fortsätter att fungera och att vara oberoende men kommer fortsättningsvis att noggrant följa händelseutvecklingen. Ett särskilt möte om Zimbabwe planeras på kommissionens initiativ äga rum i rådets arbetsgrupp för Afrika den 29 april 1999.

(1999/C 370/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0638/99

från Hanja Maij-Weggen (PPE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Gripandet av en människorättsaktivist i Indonesien

Är kommissionen medveten om gripandet av den fredlige förkämper för mänskliga rättigheter Izack Windesi, tillsammans med åtta andra, i Irian Jaya?

Är kommissionen beredd att hos de indonesiska myndigheterna begära informationer om vad dessa personer anklagas för och på vilket sätt den följande rättegången kommer att genomföras?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(19 april 1999)

Kommissionen är underrättad om att Izack Windesi tillsammans med ett antal andra aktivister greps i Irian Jaya i februari 1999 och fortfarande är frihetsberövad. Kommissionen försöker för närvarande i samarbete med medlemsstaterna att inhämta så mycket information som möjligt i syfte att ta kontakt med de indonesiska myndigheterna i detta ärende.

(1999/C 370/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0642/99

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Danmarks importförbud mot blykristall

1. Känner kommissionen till om bly kan frigöras i form av joner från blykristall?
2. Hur bedömer kommissionen den danska regeringens anmälan om förordningen om förbud av import, försäljning och tillverkning av bly och vissa produkter som innehåller bly, med hänsyn till det importförbud mot blykristall som den innehåller?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Vid framställning av blykristallprodukter vid mycket höga temperaturer blir blyinnehållet en integrerad del av glasstrukturen och uppvisar en hög grad av kemisk och fysikalisk stabilitet. Utfällning av bly täcks av den gällande ISO-standarden som omfattar utfällning av bly ur glas och porslin. Enligt ISO-standarden går gränsen vid 2,50 ppm (parts per million) bly för stora kärl och 5,00 ppm (parts per million) bly för små kärl.

En reviderad standard, enligt vilken gränserna kommer att sättas till 0,75 ppm bly för stora kärl och till 1,5 ppm bly för små kärl, är under utarbetning. Den internationella sammanslutningen för kristalltillverkare (International Crystal Federation) har redan antagit och börjat tillämpa dessa nya gränsvärden såsom frivilliga standarder.

De danska myndigheterna anmälde den 31 december 1998 till kommissionen ett förslag till dekret om förbud mot import, försäljning och framställning av bly och vissa produkter som innehåller bly. Detta skedde inom ramen för det förfarande som fastställs i direktiv 98/34/EG av den 22 juni 1998, vilket utgör en kodifiering av direktiv 83/189 EEG med påföljande ändringar, om ett anmälningsförfarande beträffande tekniska standarder och föreskrifter⁽¹⁾.

Det anmälningsförfarande som fastställs i ovan nämnda direktiv syftar till att förebygga ogrundade hinder mot handeln mellan medlemsstaterna. Det förslag till dekret som anmälts av de danska myndigheterna har bland annat som syfte att förbjuda import av kristallprodukter som innehåller bly. Detta förbud skall förhindra att kristallprodukter som lagligen har tillverkats eller saluförts i en annan medlemsstat, saluförs på den danska marknaden. Ett sådant handelshinder kan anses vara oförenligt med artikel 30 i EG-fördraget om det inte på objektiva grunder kan påvisas att handelshindret är proportionerligt och motiverat. I detta fall skulle de objektiva grunderna utgöras av skydd av människors hälsa och miljön.

I detta skede är förslaget fortfarande föremål för överläggning och kommissionen har ännu inte tagit slutgiltig ställning till det.

(¹) EGT L 204, 21.7.1998.

(1999/C 370/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0643/99

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Kostnader för EU-körkortet

Myndigheterna i medlemsstaterna tar i regel ut en avgift för att utfärda det nya EU-körkortet.

1. Är man i allmänhet förpliktigad att byta ut det gamla körkortet mot ett nytt EU-körkort?
2. Känner kommissionen till vilka avgifter det medför i medlemsstaterna för att få det nya körkortet?
3. Hur förklarar kommissionen de delvis avsevärda skillnaderna i avgift i de olika medlemsstaterna för att få det nya körkortet?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

1. I rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort (¹) finns detaljerade bestämmelser om utfärdande av körkort som fastställer följande:

"I enlighet med bestämmelserna i detta direktiv skall medlemsstaterna införa nationella körkort i överensstämmelse med den gemenskapsmall som beskrivs i bilaga 1."

"Körkort som är utfärdade av medlemsstaterna skall erkännas ömsesidigt."

"Om innehavaren av ett giltigt nationellt körkort förlägger sin permanenta hemvist till en annan medlemsstat än den som har utfärdat körkortet får värdmedlemsstaten för körkortsinnehavaren tillämpa sina nationella bestämmelser om giltighetstid, hälsokontroller och skatter, och får på körkortet föra in all information som är nödvändig för administrativa syften."

Från och med den första juli införde alla medlemsstater en ny körkortsmall i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv. Utfärdandet av körkort är emellertid fortfarande en fråga om nationell behörighet. Antagandet av den nya gemenskapsmallen innebär inte att existerande giltiga körkort måste förnyas. Detta får varje medlemsstat själv bestämma. I direktivet anges tydligt att alla körkort som har utfärdats av en medlemsstat skall erkännas ömsesidigt, inbegripet de körkort som har utfärdats före den första juli 1996 och som inte överensstämmer med bestämmelserna i direktivet.

2. Kostnaden för att utfärda ett nytt gemenskapskörkort är också en fråga om nationell behörighet. I praktiken tar varje medlemsstat olika mycket betalt för att utfärda ett nytt körkort. Detta belopp varierar mellan ungefär 12,5 € och 84 €.

3. De stora skillnader vad gäller de belopp som medlemsstaterna tar betalt för att utfärda ett nytt körkort speglar de olika kostnader i medlemsstaterna för teoriprovet, det praktiska provet, hälsokontrollerna, kostnaden för att administrera detta förfarande och utfärdandet av själva dokumentet.

(¹) EGT L 237, 24.8.1991.

(1999/C 370/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0644/99

från Karl-Heinz Florenz (PPE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: EU:s klimatskyddspolitik

Vid den tredje konferensen med de fördragsslutande staterna av ramkonventionen om klimatförändringar i Kyoto i december 1997 förpliktade sig Europeiska unionen att minska koldioxidutsläppen med 8 procent före år 2010 jämfört med 1990. Tyskland står för den största delen av dessa utsläpp.

Tysklands förbundsregering har nu uppställt som "oåterkalleligt" mål att avveckla kärnkraften. Förbundskanzler Schröder har dessutom sagt i sin regeringsförklaring att Tyskland skall använda en ny kombination för energiproduktion bestående av stenkol och brunkol.

Vilka konsekvenser kommer den tyska förbundsregeringens energipolitiska målsättning att få för Europeiska unionens möjligheter att hålla sin utfästelse inom ramen för överenskommelsen om klimatskydd från Kyoto? Hur bedömer kommissionen den utveckling om att gå ifrån kärnkraft som inletts i Tyskland med hänsyn till de världsomfattande åtgärder för klimatskydd som är nödvändiga?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(28 april 1999)

Vid klimatkonferensen i Kyoto förpliktade sig medlemsstaterna och gemenskapen att uppnå ett minskningsmål på -8 % fram till 2008-2012 jämfört med 1990 års nivåer. Åtagandet gällde inte enbart koldioxid utan en "korg" med sex växthusgaser. Tyskland svarar för den största andelen av gemenskapens utsläpp av växthusgaser och under 1990 uppgick landets utsläpp av de tre viktigaste växthusgaserna (koldioxid, metan och kväveoxider) till 1 204 miljoner ton koldioxidekvivalenter, vilket motsvarar 28,6 % av gemenskapens totala utsläpp. Den tyska regeringen har också som nationell målsättning att fram till 2005 minska koldioxidutsläppen med 25 % jämfört med 1990 års nivå.

Enligt artikel 4 i Kyotoprotokollet har medlemsstaterna och gemenskapen möjlighet att uppnå det minskningsmål som de tillsammans enats om. Vid Europeiska rådets möte i juni 1998 kom medlemsstaterna överens om hur utsläppsminskningarna skulle fördelas inom gemenskapen. Tyskland gick då med på att minska sina utsläpp med 21 %. 1995 var Tysklands utsläpp av växthusgaser ca 12 % lägre än 1990.

För att uppfylla sina åtaganden enligt Kyotoprotokollet måste Tyskland till största delen förlita sig på egna nationella initiativ. Varje medlemsstat kommer att utarbeta de strategier och åtgärder som är mest kostnadseffektiva för att uppfylla sina åtaganden. Det kommer också att krävas strategier och åtgärder på gemenskapsnivå för att stödja och komplettera de nationella insatserna.

Vad gäller den tyska kärnkraftsavvecklingens effekter på klimatpolitiken har kommissionen alltid ansett att det är medlemsstaternas sak att väga olika politiska målsättningar mot varandra, exempelvis kärnkraftens roll i energiförsörjningen i förhållande till klimatförändringsmålen. Det är därför upp till den tyska regeringen att bedöma hur det tyska beslutet att avveckla kärnkraften påverkar landets åtaganden att minska utsläppen av växthusgaser. I sitt nyligen framlagda meddelande om klimat har kommissionen visat att det är möjligt att kraftigt minska utsläppen av växthusgaser inom alla sektorer genom ökad energi-effektivitet, åtgärder på efterfrågesidan och användning av förnybara energikällor och flexibla mekanismer.

Det är för närvarande svårt att bedöma vilka eventuella konsekvenser en avveckling av kärnkraften i Tyskland kommer att få på klimatskyddet, eftersom det saknas information om hur en sådan övergång till andra energikällor är tänkt att genomföras.

(1999/C 370/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0649/99
från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Okontrollerad ökning av invandringen till EU

Invandringen till Europeiska unionen ökar kraftigt, framför allt i de länder som på grund av sitt geografiska läge har svårt att kontrollera inflödet. I några länder, bland annat Italien, har man utfärdat lagar om invandringen som inte är tillräckliga för att ens delvis klara gemenskapsmedborgarnas och tredjelandsmedborgarnas faktiska behov. Kan rådet därför, i väntan på att en politisk union skall förverkligas, utfärda bestämmelser så att migrationsströmmarna kan kontrolleras på samma sätt i samtliga medlemsstater?

Svar från Anita Gradin på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Att kontrollera migrationsströmmarna i unionen är ett av de viktigaste målen vid genomförandet av Amsterdamfördraget.

Enligt artikel 62.1 och 62.2 i EG-fördraget (f.d. artikel 73j) skall rådet besluta om åtgärder som avser passage av medlemsstaternas yttre gränser, bland annat normer och förfaranden som medlemsstaterna skall följa när de utför personkontroller vid sådana gränser och regler om visering för kortvariga vistelser.

Vidare skall rådet, enligt artikel 63.3 a och b i EG-fördraget (f.d. artikel 73k), besluta om åtgärder som avser invandringspolitiken inom områden som villkor för inresa och bosättning samt olaglig invandring och olaglig bosättning.

Dessutom kommer genomförandet av protokollet om införlivande av Schengenregelverket inom Europeiska unionens ramar att ge unionen möjlighet att använda sig av ett antal instrument som utarbetats inom detta tidigare mellanstatliga samarbete.

Mot bakgrund av ovanstående synes det således som om den rättsliga ramen efter Amsterdamfördragets ikraftträdande gör det möjligt för unionen att anta juridiskt bindande bestämmelser i fråga om invandring och gränskontroll.

(1999/C 370/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0679/99
från Richard Corbett (PSE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Bedömning av behovet av en miljökonsekvensbeskrivning

Eftersom direktivet om livsmiljöer 92/43/EEG (1) kräver att en miljökonsekvensbedömning skall utföras om ett byggprojekt "kan" skada ett skyddat område, är det nödvändigt att en första bedömning görs av huruvida det finns en sådan risk. Vad anser kommissionen, mot denna bakgrund, om den situation som uppstår när ett byggprojekt äger rum utan att ens en sådan första bedömning utförts, eller om den utförs först efter byggprojektet ifråga? Känner kommissionen till fallet med förbättringen av broarna på Southport Coastal Road som ökade vägens kapacitet för trafik genom ett skyddat område? Känner kommissionen till att bedömningen av den ansvariga myndigheten, English Nature, att projektet inte skulle ha någon negativ effekt på de skyddade områdena, inte avgavs förrän efter flera månader efter händelsen, och till och med

då, endast som svar på envisa frågor från miljögrupper? Anser kommissionen att direktivet om livsmiljöers ordalydelse och andemening har följts fullständigt i det här fallet?

(¹) EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

Parlamentsledamotens fråga avser artikel 6.3 i direktiv 92/43/EEG om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (livsmiljödirektivet). Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till kommissionens svar på de skriftliga frågorna E-2868/98 och E-2869/98 (¹) där formuleringen i artikel 6.3 i livsmiljödirektivet återfinns och där det klargörs att artikeln avser "planer eller projekt" som "kan påverka" ett utsett område (särskilt bevarandeområde eller särskilt skyddsområde) "på ett betydande sätt". Alla sådana planer eller projekt "skall på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området".

Kommissionen känner till klagomålet angående arbetet med att modernisera två broar vid Southport Coastal Road. Kommissionen har efter det att klagomålet inkom i juni 1998 undersökt frågan. Kommissionen känner inte att det lämnats några vetenskapliga bevis från de klagande eller från Förenade kungariket för att arbetet med de två broarna på ett betydande sätt kan påverka målsättningen vad gäller bevarandet av området. Kommissionen vill påpeka att Southport Coastal Road har funnits sedan 1960-talet.

Kommissionen känner till att de brittiska myndigheterna håller på att undersöka ett utkast till bevarandestrategi för kustområdet Sefton, som föreslagits utses till särskilt skyddsområde. Utkastet har utarbetats av de berörda brittiska myndigheterna. Detta visar att myndigheterna är medvetna om sina skyldigheter enligt livsmiljödirektivet. Om parlamentsledamoten oroar sig för de förfarandemässiga aspekterna av fallet på nationell nivå vill kommissionen påminna om att problemet kanske kan lösas nationellt.

Det är endast domstolen som kan slutgiltigt kan tolka direktivet och kommissionen beklagar att den inte kan lämna mer upplysningar till parlamentsledamoten än den lämnat i sitt tidigare svar.

(¹) EGT C 142, 21.5.1999, s. 50.

(1999/C 370/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0682/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999

Den 18 februari 1999 lade kommissionen muntligt fram förslaget till tullkvoter för tonfisk för 1999 och fastställde en tullkvot på 2 500 ton till en tullsats på 6 procent.

De argument som kommissionen grundar sitt förslag på kan sammanfattas enligt följande:

- Kommissionen har genomfört en studie av utbudet på tonfiskfilé på den internationella marknaden med följande resultat: länderna inom det allmänna preferenssystemet: 30 000 ton; AVS-länderna: 10 000 ton; EU: 10 000 ton.
- De kvantiteter som behövs för försörjning av gemenskapens industri uppgår till 59 000 ton, vilket innebär ett underskott på 9 000 ton.
- Kommissionen har tagit hänsyn till de argument som lagts fram av ett visst italienskt företag i fråga om förlorad konkurrenskraft på såväl den inre som den internationella marknaden, vilket äventyrar sysselsättningen inom den italienska konservindustrin.

I detta sammanhang framhöll kommissionen att kostnaden för den arbetskraft som krävs i tredje länder för att erhålla tonfiskfiléer är betydligt lägre än inom gemenskapen, vilket har tvingat kommissionen att ingripa för att garantera konkurrenskraften för den italienska konserverindustrin och stoppa den tillbakagång som denna industri upplever på marknaden för tonfiskkonserver.

Kommissionens strategi är inte hållbar eftersom den är skadlig och osolidarisk i förhållande till intressena hos majoriteten av den bearbetningsindustri som konserverar tonfisk från gemenskapen, dvs. industrin i Spanien, Frankrike och Portugal och vissa italienska företag. Detta förefaller så självklart att kommissionens begäran förefaller oförsvarlig ur vilken synvinkel som helst.

Den industri som bearbetar fiske- och vattenbruksprodukter utgör en grundläggande del av den gemensamma fiskeripolitiken. Den bidrar till livsmedelsförsörjning av produkter som det råder underskott på inom unionen och vars efterfrågan ökar, samt till goda konsumtions- och tillväxtutsikter. Det är nödvändigt att Europeiska unionen utvecklar en försörjningspolitik som svarar på gemenskapens bearbetningsindustris reella behov och som stöder gemenskapens flotta och garanterar samtliga medlemsstater tillgång till nödvändiga råvaror under bästa möjliga villkor. Kan kommissionen informera om denna åtgärd, som står i strid med principen om gemenskapens preferenssystem, eftersom den uteslutande gagnar intressena hos en part inom ett lands sektor (inte ens hela sektorn) på klar bekostnad av majoritetens intressen inom EU:s konserverindustri och på detta sätt orsakar en klar snedvridning av den solidaritetsprincip som borde råda inom gemenskapens politik?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Kommissionen känner inte till den studie som parlamentsledamoten nämner. Eftersom det föreligger olika statistiska data kommer kommissionen att på nytt i år lägga fram en beräkning av försörjningen av tonfiskfilé.

Kommissionen har inte fått någon begäran från något enskilt italienskt företag i denna fråga. Ansökan om att öppna en autonom tullkvot för tonfiskfilé kom officiellt från de italienska myndigheterna.

Öppnande av autonoma tullkvoter innebär inte att man överger principen om gemenskapspreferens. Dessa kvoter öppnas för en begränsad kvantitet och under en begränsad tid. Dessutom är den blygsamma kvot på 5 % av importen som kommissionen föreslagit belagd med 6 % tull, dvs. en av de högsta tullar som kommissionen föreslagit i sitt allmänna förslag om att öppna autonoma kvoter för vissa fiskeprodukter.

I detta förslag har kommissionen tagit hänsyn till solidaritetsprincipen som ligger till grund för gemenskapens politik. Kommissionen har å ena sidan kunnat konstatera att den italienska konserverindustrin innehar en icke försumbar plats inom gemenskapens konserverindustri i produktionsvolym och antal anställda, å andra sidan att en del av denna industri tydligen har allvarliga konkurrensproblem.

Det är inte kommissionens uppgift att välja mellan olika industriella strategier i medlemsstaterna. Varje näringsidkare inom gemenskapen bör i själva verket kunna försörja sig enligt bästa möjliga villkor, samtidigt som hänsyn skall tas till hur situationen för gemenskapens produktion är.

(1999/C 370/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0683/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999

Tonfiskkonserverindustrin är den viktigaste konserverindustrin inom gemenskapen ur ekonomisk och social synvinkel, eftersom denna sektor genererar en betydande sysselsättning och omsättning. Kan kommissionen mot denna bakgrund informera om de orsaker som föranlett den att öppna marknaden för en semibearbetad produkt, såsom tonfiskfiléer av sydasiatiskt ursprung, vilket därmed innebär ett första steg mot en liberalisering av tonfiskkonservermarknaden?

Är kommissionen medveten om att detta, på grund av de marknadsförhållanden som råder i det berörda området, skulle innebära en total snedvridning av förhållandena för den bearbetningsindustri som konserverar tonfisk från gemenskapen, och att man för att undvika förlorade arbetstillfällen i ett icke konkurrenskraftigt företag skulle offra ett betydligt större antal arbetstillfällen i andra områden av Europeiska unionen?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Som parlamentsledamoten själv har understrukit i sin fråga E-540/99 ⁽¹⁾, har tonfiskfilé blivit en fullgod råvara för framställning av tonfiskkonserver. I vissa medlemsstater utgör tonfiskfilé för närvarande 60 % av den råvara som används för framställning av konserver.

Avsikten med att öppna en begränsad autonom tullkvot är att underlätta försörjningen av råvara till gemenskapens konservindustri. Denna åtgärd är på intet sätt ett steg mot liberalisering av slutprodukten, dvs. tonfiskkonservern. Kommissionen har inte lagt något förslag i den riktningen, varken i förslagen om att öppna autonoma tullkvoter eller i reformeringen av den gemensamma organisationen av marknaderna för fiske- och vattenbruksprodukter.

Beträffande en möjlig snedvridning av förhållandena inom tonfiskkonserverindustrin, är kommissionen av den åsikten att de aktuella förhållandena på marknaden inte är sådana att det kommer att skapas några större svårigheter på grund av öppnandet av en kvot som endast motsvarar 5 % av gemenskapens import av produkten i fråga. Tvärtom är kommissionen övertygad om att denna kvot bör bidra till att konkurrenskraften för denna industri förbättras med avseende på export från tredje land. Denna förbättrade konkurrenskraft är desto nödvändigare eftersom betydande förluster av arbetstillfällen till följd av företagsnedläggelser har noterats i vissa medlemsstater.

⁽¹⁾ Se s. 55.

(1999/C 370/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0684/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999

Under fördelaktiga tullvillkor uppgår försörjningskapaciteten för tonfiskfilé med ursprung i länderna inom det allmänna preferenssystemet, AVS-länderna och gemenskapens medlemsstater till ungefär 129 500 ton. Denna kvantitet är tillräcklig för att tillgodose den europeiska marknadens behov med hänsyn till nuvarande konsumtionsstruktur. Till detta faktum kan man tillägga att gemenskapens import av tonfiskfilé uppgick till 38 940 ton 1997, vilket innebär att försörjningsbehoven helt klart är tryggade. Kan kommissionen mot denna bakgrund informera om på grundval av vilka kvantitativa kriterier den ansöker om att öppna en tullkvot för 1999 som är oförsvarlig med hänsyn till de kvantiteter som de facto finns att tillgå, samtidigt som vissa delegationer från EU-länderna t.o.m. skulle vara beredda att anta en kompromiss till stöd för ett kontraktbaserat system mellan fiskeindustrin och den italienska bearbetningsindustrin, som har behov produkter till internationella priser, och på så sätt garantera råvaruförsörjningen för denna italienska industri?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Kommissionen kan inte bekräfta den siffra som anges av parlamentsledamoten beträffande de tillgängliga kvantiteterna tonfiskfilé med ursprung i länderna inom det allmänna preferenssystemet (GSP), AVS-länderna och gemenskapens medlemsstater. De siffror som medlemsstaternas producenter av tonfiskfilé har meddelat kommissionen är lägre än den siffra som nämns av parlamentsledamoten.

Kommissionens förslag att öppna autonoma tullkvoter grundades på anhållanden från medlemsstaterna och den situation som då rådde på gemenskapsmarknaden.

Beträffande tullkvoten för tonfiskfilé har kommissionen konstaterat att gemenskapens produktion av tonfiskfilé inte räcker för att täcka behoven inom gemenskapen. I själva verket behöver gemenskapens konservindustri mer och mer lita till import från tredje land. Detta konstaterande har bekräftats av de siffror som den 15 januari 1999 tillhandahölls av den spanska producentorganisationen "Asociación Nacional de Fabricantes de Conservas de Pescado y Marisco" (Anfaco). Denna statistik visar att Spanien, som är den medlemsstat som huvudsakligen producerar tonfiskfilé, själv inte kan försörja sin industri.

Kommissionen har också lagt märke till att importen från de länder som kommer i åtnjutande av en preferensordning (AVS-länderna och GSP), när denna import görs enligt reglerna om ursprung, något som parlamentsledamoten med rätta lägger stor vikt vid, inte räcker till för att försörja gemenskapens konservindustri.

(1999/C 370/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0686/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Tullkvoter för tonfiskfilé för 1999

Den nuvarande strukturen och mekanismen för försörjning av tonfiskfilé från EU-länderna grundar sig på en mycket svåruppnåelig balans mellan gemenskapsflottans olika legitima intressen.

Hur förklarar kommissionen mot denna bakgrund ansökan om att öppna en ny tullkvot som står i direkt strid med intressena hos nämnda gemenskapsflotta vars naturliga marknadsandel drastiskt skulle minska?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen menar att det inte kan skada gemenskapens fiskefartygsägare att det öppnas en tids- och kvantitetsbegränsad tullkvot, med en tullsats på 6 %. Den menar också att detta inte kan minska deras andel av gemenskapsmarknadens tonfiskförsörjning.

Till följd av världsmarknadens behov är det så att gemenskapsflottan avsätter en inte obetydlig del av sin produktion i tredje land. Betecknande är här att den, jämfört med 1996, år 1998 minskade sina leveranser till gemenskapsmarknaden med 15 %. Minskningen var hela 36 % för tonfiskarten yellowfin, som är den mest eftertraktade för produktionen av kvalitetskonserver.

(1999/C 370/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0688/99

från Fernand Herman (PPE) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Situationen för stärkelseindustrin och dess industriella kunder i EU

I min muntliga fråga O-0025/96 (¹) riktade jag kommissionens uppmärksamhet på att den europeiska stärkelseindustrin inte längre var i stånd att försörja sina kunder (pappers-, jäsnings- och bioteknikindustrin med flera) på ett tillfredsställande sätt, i synnerhet till följd av otillräckliga bidrag.

Ledamoten av kommissionen Fischler svarade, under plenarsammanträdet i Strasbourg den 15 februari 1996, att kommissionen skulle göra allt för att vår industri skulle garanteras tillfredsställande konkurrensvillkor i förhållande till konkurrenterna i tredje land.

Jag konstaterar idag att produktionsstöden varit otillräckliga under mer än hälften av de tre år som gått sedan februari 1996.

På grund av detta har många europeiska företag flyttat de enheter som använder stärkelse som råvara utanför Europeiska unionen, och detta särskilt inom en sektor med lovande framtidsutsikter, nämligen biotekniksektorn.

För att åtgärda den osäkerhet som under en lång tid tyngt den europeiska stärkelseindustrin och kompensera de skador som följer av en sådan osäkerhet, skulle kommissionen kunna

- försäkra oss att systemet med bidrag för stärkelseanvändning skall bibehållas och förbättras,
- bekräfta den princip enligt vilken produktionsstödet för stärkelse skall täcka prisskillnaden för majs i Europeiska unionen och på världsmarknaden?

(¹) Europaparlamentets debatt 4-475 (februari 1996).

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Kommissionen bekräftar sitt åtagande från plenarsammanträdet den 15 februari 1996 i Strasbourg.

Kommissionen har alltid haft som mål att säkerställa konkurrenskraften hos den europeiska stärkelseindustrin och de industrier som befinner sig i ett senare led i förädlingskedjan, i synnerhet den biotekniska sektorn, som använder stärkelse och därav härledda produkter som råvaror.

Med tillämpning av bidragssystemet har avsevärda, och ökande, kvantiteter avsatts årligen inom sektorn för stärkelse och bearbetade produkter därav. Det rör sig om upp till 3,5 miljoner ton "stärkelseekvivalenter" per år.

Kommissionen kan inte godta påståendet att produktionsstödet skulle ha varit otillräckligt under den period parlamentsledamoten nämner.

Vid beräkning av bidragsbeloppet bör hänsyn tas till den faktiska skillnaden mellan världsmarknadspriserna och priserna på gemenskapsmarknaden för de jordbruksprodukter som används för framställning av stärkelse. Denna princip har alltid tillämpats så att den europeiska industrins konkurrenskraft säkerställs när det gäller råvarupriserna. I praktiken utgör majs den enda referensmarknaden.

Kommissionen kommer även fortsättningsvis att använda detta instrument så länge det föreligger en betydande prisskillnad mellan världsmarknaden och gemenskapsmarknaden.

(1999/C 370/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0689/99

från Amedeo Amadeo (NI) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Svampimport

Är det möjligt för ett italienskt företag som under de tre senaste åren har importerat svamp i vinäger och obehandlad svamp från Kina att för år 2000 få importera även svamp i saltlake?

Hur stora volymer svamp i saltlake får importeras?

Hur beräknas dessa importvolymer?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 april 1999)

Den fråga som parlamentsledamoten tar upp gäller import enligt tullkvoterna för konserverad svamp av arterna *Agaricus* med KN-nummer 0711 90 40, 2003 10 20 eller 2003 10 30.

I kommissionens förordning (EG) 2125/95 av den 6 september 1995 ⁽¹⁾ om öppnande och förvaltning av tullkvoter för svamp av arterna *Agaricus*, senast ändrad genom förordning (EG) 2493/98 ⁽²⁾, fastställs särskilda tillämpningsföreskrifter för att garantera en rättvis fördelning av de tillgängliga kvantiteterna, varav 22 750 ton för produkter med ursprung i Kina, mellan de olika aktörerna inom gemenskapen. En del av dessa kvantiteter har tilldelats de "traditionella importörer" som avses i artikel 4.1 a i förordningen.

Ett företag får inte ta hänsyn till import som skett utan tillämpning av ovanstående förordning för att erkännas som "traditionell importör" men kan tilldelas vissa kvantiteter i egenskap av "ny importör" om företaget uppfyller de villkor som fastställs i artikel 4.1 b.

Bortsett från de tullkvoter som nämns ovan finns det ingen begränsning i importen av dessa produkter.

⁽¹⁾ EGT L 212, 7.9.1995.

⁽²⁾ EGT L 309, 19.11.1998.

(1999/C 370/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0690/99

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: EU:s officiella språkbruk

Vad betyder bokstavskombinationen "Sir" framför kommissionsledamoten Leon Brittans namn i min skriftliga fråga P-0024/99 ⁽¹⁾ till kommissionen? Är den en del av EU:s officiella språkbruk?

⁽¹⁾ EGT C 289, 11.10.1999, s. 135.

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Kommissionen använder medlemsstaternas respektive normer och praxis i fråga om titlar.

(1999/C 370/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0691/99

från Esko Seppänen (GUE/NGL) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Tillstånd för Wassenaar-export

Som svar på min skriftliga fråga (P-0024/99) ⁽¹⁾ meddelar kommissionsledamot Leon Brittan att man i Wassenaar den 2-3 december 1998 skulle ha minskat övervakningen av s.k. kryptografiska produkter. Det är emellertid nödvändigt med exporttillstånd för kryptografiska produkter på mer än 64 bit. Detta innebär att EU-länderna godkänner de handelsbegränsningar för kryptografiska produkter som Förenta staterna fastställt också när det gäller produkter för civilt ändamål på ett sätt som gynnar företag och under rättelseorganisationer i Förenta staterna.

På vilket sätt motiverar kommissionen att det behövs exporttillstånd för dessa produkter och att handeln är skyldig att lämna information i enlighet med artikel XXI i GATT-avtalet då det är fråga om produkter som inte skall användas för militära ändamål?

⁽¹⁾ EGT C 289, 11.10.1999, s. 135.

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(21 april 1999)

Överenskommelsen om Wassenaar-arrangemanget om kontroll av krypteringsprodukter på mer än 64 bit träffades i samförstånd mellan alla deltagande stater, däribland de femton medlemsstaterna i EU.

Övervakningen av krypteringsprodukter syftar till att förhindra oönskad användning av sådana produkter för militära syften eller i samband med terrorism. Ett licenstvång är inte detsamma som ett exportförbud, utan innebär en kontroll från de behöriga myndigheternas sida för att man skall kunna förvissa sig om att produktens slutliga användning har rättmätiga syften.

(1999/C 370/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0692/99

från Sebastiano Musumeci (NI) till kommissionen

(26 mars 1999)

Angående: Stödåtgärder till fiske av svärdfisk i Medelhavet

I ett förslag som nyligen lagts fram av rådet (fiske) förbjuds användandet av drivgarn vid fiske efter svärdfisk från och med den 31 december 1999 för samtliga fartyg i gemenskapsflottan.

Rådet har medgivit ett undantag för de fartyg som är verksamma i Östersjön att utöver de tillåtna 2 000 metrarna medföra ytterligare nät upp till 21 km samt 3 000 meter i reserv ombord.

Detta sätt att olikbehandla medlemsstaterna utgör ett klart åtsidosättande av fiskarna i Medelhavet och förslaget att förbjuda fiske med drivgarn strider mot genomförandet av den italienska omställningsplanen.

Vilka initiativ avser kommissionen att vidta för att förhindra orättvisa åtgärder som, även om de tar hänsyn till fiskbestånden, ytterligare slår mot en av de få verkligt produktiva ekonomiska sektorerna på Sicilien och i Medelhavsområdet?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(21 april 1999)

De åtgärder som rådet har antagit om en nedtrappning av användandet av drivgarn ⁽¹⁾ är inte tillämpliga i Östersjön med tanke på de speciella metoder som används i detta område för fiske av lax. Hotet mot bestånd som inte är mål för fisket med drivgarn är mycket litet.

När det gäller den italienska omställningsplanen för drivgarn hade rådet redan gett sitt formella godkännande av detta innan ovan nämnda förordning antogs ⁽²⁾. Dessutom har rådet nyligen antagit ett nytt beslut ⁽³⁾ som är tillämpligt på alla gemenskapsfartyg som fiskar stora vandrande fiskarter (främst svärdfisk och tonfisk). Villkoren för omställning har klargjorts när det gäller de italienska fiskarna och utökats till att omfatta andra medlemsstater.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) 1239/98 av den 8 juni 1998 om ändring av förordning (EG) 894/97 om vissa tekniska åtgärder för bevarande av fiskeresurserna, EGT L 171, 17.6.1998.

⁽²⁾ Rådets beslut av den 28 april 1997 om en särskild åtgärd för att främja omställningen från vissa fiskeaktiviteter som utövas av italienska fiskare, EGT L 121, 13.5.1997.

⁽³⁾ Rådets beslut av den 17 december 1998 om en särskild åtgärd för att främja omställning av vissa fiskeaktiviteter och om ändring av beslut 97/292/EG, EGT L 8, 14.1.1999.

(1999/C 370/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0694/99**från Sebastiano Musumeci (NI) till kommissionen**

(26 mars 1999)

Angående: Överträdelseförfarande beträffande olja

Det överträdelseförfarande som EU har inlett mot italiensk lag nr 313/98 om märkning av oljor, känd även som "made-in-Italy-lagen", framstår som helt oberättigat eftersom lagen inte syftar till att upprätta handelshinder utan till att skydda produktens kvalitet och särprägel och till att garantera livsmedelsäkerheten för konsumenterna.

EU:s förvaltningskommitté för fetter har drastiskt minskat den beräknade produktionsvolymen av olivolja för regleringsåret 1997/98 — på grund av utvecklingen i den spanska produktionen — vilket allvarligt drabbar Italien som är ett av de främsta producentländerna.

De ohållbara nedskärningarna i gemenskapsstödet för regleringsåret 1997/98 (som fastställdes till omkring 40 %) kommer att förvärra den redan allvarliga krisen i olivsektorn.

- Anser inte kommissionen att den bör lägga ner det överträdelseförfarande som har inletts mot Italien med anledning av tillämpningen av lag 313/98?
- Besitter kommissionen den politiska viljan att med den italienska regeringen omförhandla gemenskapsstödet till olivodlingen för regleringsåret 1997/98 i syfte att mildra effekterna av den redan allvarliga krisen på marknaden och vad gäller priserna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Kommissionen anser att beslutet att inleda ett överträdelseförfarande mot Italien är välgrundat eftersom den lag som frågeställaren refererar till har antagits i strid med bestämmelserna i rådets direktiv 83/189/EG beträffande tekniska standarder (vilket bland annat har ändrats genom direktiv 88/182/EG och har kodifierats genom direktiv 93/84/EG) och i strid med bestämmelserna i artikel 10 i EG-fördraget (f.d. artikel 5). Italien har inte svarat på det motiverade yttrandet från kommissionen.

Kommissionen delar inte frågeställarens åsikt att det minskade stödet skulle få verkningar för oljeproducenternas inkomster. Faktum är att stödet inte har sänkts för småproducenterna (dvs. producenter som producerar mindre än 500 kg olivolja). Dessa utgör faktiskt 60 % av alla oljeproducenter i gemenskapen (75 % i Italien). Storproducenternas inkomster kommer dels från försäljningen av olja, vilken är avhängig av hur stora mängder som produceras, och dels från produktionsstödet, dvs. det enhetsbelopp som beräknas i förhållande till hur stora mängder som produceras. Om man beaktar hur mycket som producerades under regleringsåret 1997/1998 kan det konstateras att de stora producenterna inte drabbats av några större inkomstförluster. Problemet diskuterades dessutom vid ett rådsmöte den 28 och 29 september och slutsatsen drogs att det inte fanns anledning att behandla Italiens begäran ytterligare.

(1999/C 370/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0717/99**från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen**

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) ⁽¹⁾ om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka spanska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/126)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0718/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka portugisiska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/127)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0719/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka italienska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0720/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka franska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0721/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka belgiska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0722/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka nederländska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0723/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka luxemburgiska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0724/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka brittiska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/133)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0725/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka irländska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/134)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0726/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka danska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0727/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka svenska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0728/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka finska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0729/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka tyska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0730/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka österrikiska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

(1999/C 370/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0731/99

från José García-Margallo y Marfil (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Strukturfonderna

De regioner vars inkomstnivå per invånare är lägre än 75 procent av den genomsnittliga inkomstnivån för gemenskapens invånare klassificeras som mål 1-områden och är berättigade till omfattande gemenskapsstöd.

För att ta reda på om detta tröskelvärde har överskridits eller inte fastställer man i förslaget till rådets förordning (KOM(98) 131) (¹) om allmänna bestämmelser för strukturfonderna att man vid beräkningarna skall ta hänsyn till siffrorna för de tre senaste åren som Eurostat har information om.

För närvarande finns endast siffrorna för budgetåren 1994, 1995 och 1996 tillgängliga.

Vilka grekiska regioner kommer enligt kommissionen inte att klassificeras som mål 1-regioner under denna treårsperiod?

(¹) EGT C 176, 9.6.1998, s. 1.

Gemensamt svar

**på de skriftliga frågorna E-0717/99, E-0718/99, E-0719/99, E-0720/99, E-0721/99,
E-0722/99, E-0723/99, E-0724/99, E-0725/99, E-0726/99, E-0727/99,
E-0728/99, E-0729/99, E-0730/99 och E-0731/99
ingivna av Monika Wulf-Mathies för kommissionen**

(5 maj 1999)

Förteckningen över vilka regioner som är berättigade till stöd enligt mål 1 för perioden 2000-2006 kommer att upprättas av kommissionen så snart rådet har antagit förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna. I det förslag som lades fram av kommissionen den 19 mars 1998 anges att de regioner som omfattas av mål 1 är NUTS II-regioner vars bruttonationalprodukt (BNP) per capita, mätt i köpkraftstandard och beräknad enligt de siffror som finns tillgängliga från de tre senaste åren, är lägre än 75 % av gemenskapens genomsnitt. De siffror som man skall ta hänsyn till i detta avseende är således siffrorna från åren 1994, 1995 och 1996.

Dessutom har kommissionen också föreslagit att de mest avlägsna regionerna och de områden som omfattas av mål 6 under perioden 1995-1999 också skall vara berättigade till stöd enligt mål 1.

I tabellen som skickas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat visas den förteckning över de regioner i varje medlemsstat som på grundval av kommissionens förslag kommer att vara berättigade till stöd enligt mål 1 under perioden 2000-2006. De regioner som inte finns med i denna tabell kommer inte att vara stödberättigade enligt detta mål.

(1999/C 370/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0732/99

från Gerhard Schmid (PSE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Kärnkraftverk och problem vid årtusendeskiftet

1. Har kommissionen gjort någonting för att stödja medlemsstaternas insatser för att lösa de problem som övergången till år 2000 medför för kärnkraftverken? Om så är fallet, vad har man gjort?
2. Har man inom ramen för programmet "kärnkraftssäkerhet" inom Phare och Tacis nått fram till nya rön om hur de problem som övergången till år 2000 medför för kärnkraftverken hanteras i Östeuropa? Om så är fallet, vilka slutsatser har man dragit av detta?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

1. I alla medlemsstater där det finns kärnkraftsanläggningar finns det också program för att bemöta år 2000-problemet. Tillsynsmyndigheterna håller på att granska dessa program och övervakar genomförandet. Från de flesta kärnkraftsanläggningar rapporteras att man i juni 1999 kommer att vara redo inför år 2000-problemet. Kommissionen har kontakt med berörda industriella grupper för att få information om deras verksamhet. Den har sett till att problemet kommer att diskuteras med medlemsstaternas tillsynsmyndigheter i särskilda arbetsgrupper och främjar på så vis bästa tillsynspraxis. Det anses inte att kommissionen behöver öka sina insatser för att få kärnkraftsanläggningarna i medlemsstaterna att ta itu med problemet eftersom man där redan arbetar med problemet.

2. Det har rapporterats att länderna i Central- och östeuropa och de nya oberoende staterna har vidtagit åtgärder på detta område. Det verkar dock som om graden av medvetenhet och omfattningen av åtgärder varierar. WANO (World association of nuclear operators) anser att det för närvarande är svårt att bedöma om lämpliga åtgärder vidtagits, på andra håll än i Tjeckien, Slovakien och Ungern. WANO uppmuntrar de mer erfarna medlemsstaterna i västvärlden att låna ut experter till kärnkraftsanläggningar i öst.

Internationella atomenergiorganet (IAEA) planerar att genomföra en bedömning under de kommande tre till fyra månaderna. De grupper som skall genomföra bedömningen kommer att lämna rapporter i maj eller juni 1999 och man kommer då att få en klarare bild av vilka behov som föreligger. Med tanke på tidsbristen och att kommissionen inte har något mandat från gemenskapen för att ta initiativ på detta område kommer kommissionen att koncentrera sina ansträngningar på att stödja IAEA:s arbete. Kommissionen kommer att utnyttja TACIS-programmet för stöd till anläggningar i samarbete med gemenskapens kärnkraftsoperatörer, som helt kommer att integreras i IAEA:s program. Det förs redan diskussioner med IAEA för att man ytterligare skall kunna bedöma de praktiska aspekterna av gemenskapens stöd. Förutom att stödja de IAEA-grupper som genomför bedömningar kommer kommissionen att undersöka om resurserna kan användas för att lösa de problem som grupperna har fastställt.

Frågan har redan uppmärksamats av en part (kärnkraftsanläggningen i Leningrad) inom ramen för TACIS-programmet för stöd till anläggningar. På kommissionens begäran diskuterades frågan också på det senaste mötet för stöd till anläggningar som WANO anordnade i november 1998. I december 1998 begärde kommissionen att TACIS-parterna skulle se till att utrustning som levereras inom ramen för gemenskapsprogram uppfyller kraven i samband med år 2000-problemet. I början av 1999 inledde

kommissionen en ny undersökning vid alla anläggningar i gemenskapen som omfattas av program för stöd till platsen för att öka medvetenheten om problemet. I de senaste kontrakten för stöd till anläggningar finns det en bestämmelse om att problemet skall behandlas på de enskilda anläggningarna.

Kommissionen har också förbättrat medvetenheten hos tillsynsmyndigheterna på kärnkraftsområdet i Östeuropa genom diskussioner i samrådsgruppen och håller även på behandla stödansökningar från tillsynsmyndigheter i Slovakien och Bulgarien.

Kommissionen har för avsikt att se till att denna frågas diskuteras på Europeiska rådets möte i Köln.

(1999/C 370/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0741/99
från Alessandro Danesin (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Bergsområden och strukturfonderna

Planeringen av strukturfonderna för perioden 2000-2006 verkar, trots de stora summor som det rör sig om, inte inbegripa särskilda åtgärder för de bergsområden vars problem (marginalisering, områdenas morfologi, levnadskostnader, miljöskydd och så vidare) inte kan lösas med hjälp av de åtgärder som förutses under mål 2 och mål 5b, vilka bland annat föreskriver att många områden skall överges för att medlen skall kunna överföras till mål 1.

Små och medelstora företag som har sin verksamhet i bergsområden har hittills aldrig dragit nytta av någon stödpolitik som erkänt deras särart och värdefulla roll som källa till ekonomisk utveckling och sysselsättning i ytterområden.

De små och medelstora företag som är verksamma i dessa områden missgynnas från det att de startas upp och under hela sin verksamhet, på grund av de miljömässiga förhållanden som de tvingas arbeta under och de stora belastningar vad gäller tid, kostnader och arbetsbegränsningar som de måste utstå.

1. Anser kommissionen att små och medelstora företag som verkar i bergsområden borde skyddas på något sätt?
2. Anser kommissionen att den nya planeringen av strukturfonderna kan utgöra ett tillfälle att avsätta en viss summa i syfte att stärka de små och medelstora företag och hantverkare som installerat sig i bergsområden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

När det gäller den hänsyn som kommer att tas till bergsområdenas särart inom ramen för gemenskapens kommande jordbruks- och strukturpolitik vill kommissionen klargöra att även om det på grund av den nödvändiga förenklingen av denna politik skulle visa sig vara svårare att definiera ett mål rörande bergsområdena eller att fördela de anslag som avsatts för bergsområdena, innebär Agenda 2000 många nya och intressanta möjligheter för dessa områden.

Den allmänna ram som kommissionens förslår verkar vara väl anpassad till den mångfacetterade roll som dessa områden spelar samt till deras mångfald. Faktum är att omorganisationen av landsbygdsutvecklingspolitiken såsom den föreskrivs i rådets förslag till förordning om stöd till landsbygdsutvecklingen genom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket bör medföra en bättre integrering av de olika befintliga instrumenten samt en omfattande decentralisering av genomförandet av dem.

När det gäller programplaneringen förslår kommissionen att behålla mål 1 som innebär stöd genom integrerade program till regioner vars utveckling släpar efter och som liksom för närvarande sannolikt kommer att täcka ett stort antal bergsområden. För alla de områden som inte täcks av mål 1 kommer den nya politiken för landsbygdsutveckling att göra det möjligt att dra nytta av de åtgärder som avses i programmen för landsbygdsutveckling. Införandet av anpassade regionala program kommer för övrigt att göra det lättare att ta hänsyn till den regionala särarten inom gemenskapen, vilket bergsområdena särskilt bör kunna dra nytta av på grund av deras särskilda karaktär.

De små och medelstora företagen och konsthantverksföretagen kommer också fortsättningsvis att få bearbetnings- och saluföringsstöd, och de kommer dessutom att få stöd inom ramen för de åtgärder som avser anpassning och utveckling av landsbygdsområdena. Dessa kommer att täcka ett betydande antal sektorer där de små och medelstora företagen samt konsthantverksföretagen är verksamma och de bör vara av särskild vikt för bergsområdena, eftersom där finns ett stort behov att täcka. I utkastet till kommissionens riktlinjer för strukturfondsprogrammen för perioden 2000-06 ⁽¹⁾ får de små och medelstora företagen dessutom förtur för att garantera den regionala ekonomiska utvecklingen samt sysselsättningen.

⁽¹⁾ SEK(99) 103 slutlig.

(1999/C 370/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0745/99
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Fiske och hållbarhet

Säkerställer kommissionen att bidrag från Pesca används för att stödja naturvårdens mål? Om inte, varför?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

Det operativa programmet Pesca finansierar inte direkt någon naturvårdande verksamhet, eftersom detta inte är dess syfte, men ett visst antal Pesca-åtgärder har ändå en positiv inverkan på bevarandet av naturresurserna.

Man kan särskilt nämna skydd av överexploaterade arter och marina ekosystem genom stöd till en spridning av fiskeansträngningen till nya arter och nya områden samt stöd till pilotprojekt för studier av fiskeansträngningens inverkan och kartläggning av havsbotten. Andra projekt är stöd till anpassning och utrustning till extensiva vattenbruksmetoder med liten miljöpåverkan (nya metoder för avfallsåtervinning och extensiv musselodling) samt utbildning av fiskarna när det gäller en hållbar förvaltning av fisket.

Pesca ger således goda möjligheter dels till finansiering av nyskapande projekt i syfte att förena målen för sektorns ekonomiska bärkraft med skyddet av fiskeresurserna och de marina ekosystemen, och dels till försök med nya strategier för en hållbar förvaltning av fisket och vattenbruket.

(1999/C 370/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0749/99
från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Cryptosporidium

Har kommissionen någon forskning (eller har det gjorts några framsteg) om smittsamheten av Cryptosporidium typ 1 till skillnad från smittsamheten av typ 2?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Inom ramen för programmet Biomed 2 finansierar kommissionen ett projekt om kryptosporidios ⁽¹⁾ som påbörjades den 1 maj 1997 och skall pågå i 36 månader.

Även om infektion av kryptosporidios hos människor med intakt immunfunktion är symtomfritt eller självbegränsat, löper spädbarn och individer med nedsatt immunförsvar stor risk för infektion. Överföring sker från människa till människa eller från djur till människa, ofta via förorenat vatten. För närvarande

finns det inga effektiva diagnossystem som skiljer på parasitisolater från olika ursprung. Projektet är inriktat på att utveckla effektiva genetiska markörer genom att kлона polymorfa gener från kryptosporidios och genom att upprätta en isolatbank för kryptosporidios. Efter ett år rapporterade projektmedarbetarna till kommissionen att de hade identifierat två genetiskt skilda grupper, genotyp 1 (eller H) som enbart förknippas med infektion på människor och genotyp 2 (eller C) som förknippas med infektioner på både människor och djur. Prov från mänskliga fekalier tagna vid flera epidemier i Förenade kungariket analyserades och man fann att typ 1 nästan uteslutande var ansvarigt för den vattenburna överföringen medan typ 2 begränsades till infektion hos djur (både naturlig och experimentell). Man fann också att de flesta kryptosporidiosinfektioner hos patienter med AIDS-syndrom förekom hos de som hade blivit smittade av humant immunbristvirus (HIV) på sexuell väg.

I femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (1998-2002) ^(?) kommer forskning om riskbedömning och utveckling av nya diagnostester för infektionssjukdomar att ha hög prioritet i nyckelåtgärden "Bekämpning av virus- och infektionssjukdomar" i temaprogrammet "Livskvalitet och förvaltning av de levande resurserna".

⁽¹⁾ Kontrakt: BMH4-CT97-2557, "Molecular typing of *Cryptosporidium parvum*: monitoring of strain variation in AIDS patients and identification of transmission routes in parasite outbreaks".

^(?) EGT C 137, 7.6.1997.

(1999/C 370/144)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0753/99

från Roberta Angelilli (NI) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Medel till kommunen Torrita di Siena

Genom det regionala rådet i Toscanas beslut nr 424 av den 3 november 1993 föreslogs att en del av kommunen Torrita di Sienas territorium skulle upptas i förteckningen över missgynnade jordbruksområden. Jordbrukarförbund i regionen skickade flera uppmaningar till ansvariga organ, däribland EU, för att få veta vilka krav som skulle uppfyllas för att sådant upptagande. Till dags dato, flera år efter beslutet och efter åtskilliga förfrågningar, har förbunden ännu inte fått svar angående dessa förfaranden.

Kan kommissionen därför meddela

1. om den inte anser att intressenterna har väntat länge nog på att får klarhet i vilket förfarande som gäller, med tanke på att det regionala rådet redan gett sitt godkännande på grundval av direktiv 75/268/EG ⁽¹⁾?
2. vad som enligt direktiv 75/268/EG krävs för att området Torrita di Siena skall upptas i förteckningen över missgynnade jordbruksområden?
3. om den inte anser att utvecklingen av området i kommunen Torrita di Siena är viktig och av allmänt intresse och att man därför snarast bör gå vidare med att anslå medel för att värna om det traditionella jordbrukslandskapet?

⁽¹⁾ EGT L 128, 19.5.1975, s. 1.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Den begäran om att uppta en del av kommunen Torrito di Siena i förteckningen över mindre gynnade områden som parlamentsledamoten hänvisar till, är en av flera ansökningar från italienska regioner som har anmälts till kommissionen.

Av effektivitetsskäl, och för att skapa överensstämmelse med de förfaranden som tillämpas för andra medlemsstater, kom kommissionen och de italienska myndigheterna överens om att behandla alla ansökningar om ändring och utvidgning av mindre gynnade områden gemensamt. Ansökningarna gäller omkring 160 kommuner i fyra italienska regioner.

Enligt gemenskapens lagstiftning (rådets förordning (EG) 950/97 av den 20 maj 1997 om förbättring av jordbruksstrukturens effektivitet ⁽¹⁾) skall medlemsstaterna när de meddelar kommissionen gränserna för de områden som de föreslår skall klassificeras som mindre gynnade områden, också lämna alla relevanta uppgifter beträffande dessa områden. Kommissionen gör sedan en teknisk granskning och, eventuellt, en klassificering av de berörda områdena. Till dags dato har uppgifterna från de italienska myndigheterna inte varit tillräckligt utförliga för att situationen i dessa områden skall kunna granskas, eller deras ansökningar godkännas.

Det kommer snart att vara omöjligt för kommissionen att bestämma dessa områdens status enligt nuvarande bestämmelser. Enligt de nya bestämmelserna i utkastet till rådets förordning om landsbygdens utveckling ⁽²⁾ kommer klassificeringen av mindre gynnade områden att ligga inom medlemsstaternas ansvarsområde.

⁽¹⁾ EGT L 142, 2.6.1997.

⁽²⁾ EGT C 170, 4.6.1998.

(1999/C 370/145)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0764/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Greklands underlåtenhet att rätta sin lagstiftning efter EG-domstolens beslut om vattenförorening

Kommissionen har beslutat att vidta åtgärder mot Grekland för att landet varken följt bestämmelserna i artikel 7 i direktiv 76/464 ⁽¹⁾ om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö eller domstolsbesluten C-232/95 och C-233/95 med anledning av föroreningen av sjön Vegoritis.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. Vilken eller vilka punkter i artikel 7 har Grekland brutit mot?
2. Känner kommissionen till varför Grekland dröjer med att införliva direktivet och EG-domstolens beslut i sin lagstiftning?

⁽¹⁾ EGT L 129, 18.5.1976, s. 23.

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Enligt artikel 7 i rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö skall medlemsstaterna upprätta program för att begränsa förorening genom ämnena i förteckning II, såsom dessa definieras i bilagan till detta direktiv. Detta förutsätter att medlemsstaterna identifierar alla utsläpp i vatten som kan innehålla ämnena i förteckning II (artikel 7.1), att de fastställer kvalitetsmål för utsläpp av de ämnen som anges i förteckning II (artikel 7.3), att de inför ett system med förhandstillstånd för dessa utsläpp med fastställda utsläppsgränsvärden vilka skall grundas på kvalitetsmålen (artikel 7.1), att de i programmen om nödvändigt tar med särskilda bestämmelser om sammansättningen och användningen av ämnen och varor (artikel 7.4) och att de fastställer tidsfrister för genomförandet av programmen (artikel 7.5).

Direktiv 76/464/EEG måste genomföras av samtliga medlemsstater. Eftersom Grekland ännu inte har upprättat de program som krävs i direktivet väckte kommissionen, såsom ansvarig för genomförandet av gemenskapslagstiftningen i samtliga medlemsstater, talan vid EG-domstolen på grundval av artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169). Kommissionen känner inte till skälen till Greklands underlåtenhet att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 76/464/EEG.

Genom ett beslut av den 11 juni 1998 förklarade EG-domstolen att Grekland, genom att underlåta att upprätta program, innehållande kvalitetsmål och tidsfrister för genomförande, i syfte att minska föroreningarna i sjön Vegoritis och dess tillflöde, i floden Soulos och i Pagasitikos-viken av de farliga ämnena i

förteckning II i direktiv 76/464/EEG, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt detta direktiv, särskilt artikel 7. En formell underrättelse på grundval av artikel 171 i EG-fördraget skickades till Grekland den 18 december 1998.

De grekiska myndigheterna informerade kommissionen den 11 januari 1999 om åtgärder som har vidtagits för att genomföra ovannämnda domstolsbeslut. Dessa åtgärder håller på att analyseras.

(1999/C 370/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0765/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Uppförande av ny järnvägsförbindelse Lianokladi-Domokos

Enligt uppgift har man i samband med uppförandet av den nya järnvägsförbindelsen Lianokladi-Domokos lagt fram ett förslag om byggandet av en 23 kilometer lång tunnel, vars sammanlagda kostnader skulle uppgå till 260 miljarder, och ett annat förslag om att bygga en 11 kilometer lång tunnel, där den resterande delen av järnvägsspåret skulle löpa ovan jord och vars sammanlagda kostnader skulle uppgå till 160 miljarder. I samband med det andra förslaget föreslår man också att järnvägsstationen i Lamia skulle placeras 2 kilometer från stadens centrum medan det första förslaget talar för att den station som finns idag, Lianokladi, också skulle tjäna som station för staden Lamia, belägen 9 kilometer därifrån.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. Känner kommissionen till de förslag som lagts fram i samband med byggandet av järnvägslinjen Lianokladi-Domokos?
2. Vilken är kommissionens bedömning av de två förslagen och deras kostnader i relation till den samhälleliga nytta de skulle medföra?
3. Vilken bedömning gör kommissionen beträffande hur lång tid det antagligen kommer att ta att förverkliga detta projekt?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Kommissionen känner till de förslag som lagts fram för den nya järnvägslinjen mellan Lamia eller Lianokladi och Domokos. Denna del av järnvägsförbindelsen Athen-Thessaloniki är bergig och projektet kommer med all sannolikhet att bli mycket kostsamt och tekniskt svårt att genomföra.

I samband med detta beslutade övervakningskommittén för det operativa programmet för järnvägar för perioden 1994-1999, som samfinansierar undersökningen av järnvägsavsnittet i fråga, i början av 1999 att granska dessa förslag innan något beslut fattades.

De grekiska myndigheterna håller för närvarande på med denna granskning för att möjliggöra en faktisk jämförelse av de alternativa tekniska, ekonomiska och samhälleliga lösningarna. Detta arbete skall vara avslutat i slutet av året eller i början av år 2000 så att det kan fattas ett slutgiltigt beslut för nästa programplaneringsperiod 2000-2006.

(1999/C 370/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0766/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Järnvägsförbindelsen Athen-Thessaloniki

Inom den andra gemenskapsstödramen har man för järnvägsnätets del beslutat att bygga en ny järnvägssträcka Tithoreas-Lianokladi (50 km) och på järnvägssträckan mellan Athen och Thessaloniki införa en eldriven förbindelse som skulle förkorta restiden till 4 timmar och 20 minuter. Fram till dags dato, då perioden för den andra gemenskapsstödramen närmar sig sitt slut, har emellertid ingenting av detta blivit gjort, resan mellan Athen och Thessaloniki tar fortfarande 6 timmar, och i den takt med vilken arbetena framskrider idag kommer målsättningarna för den andra gemenskapsstödramen knappast ens att ha förverkligats år 2006.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. Vad anser kommissionen att dessa förseningar beror på?
2. På vilket sätt ämnar kommissionen ingripa?
3. Hur ser utsikterna för den tredje gemenskapsstödrampen ut i en situation då målsättningarna för den andra gemenskapsstödrampen i regel verkar förverkligas efter 8 års försening?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Det är korrekt att det viktigaste målet för gemenskapens stödramar under perioden 1994-1999 och för Sammanhållningsfonden inom ramen för järnvägstransporter i Grekland är att genomföra investeringar i järnvägslinjen Aten-Thessaloniki, både när det gäller järnvägsbygge, elektrifiering och trafiksignaler, för att minska restiden från 5 timmar och 50 minuter 1994 till 4 timmar och 20 minuter år 2000.

I dagsläget håller nästan alla projekt inom ramen för det operativa programmet "Järnvägar" på att genomföras. Endast de små projekten inom det operativa programmet planeras dock vara fullbordade till år 2001. Det stora projektet med den nya, 50 kilometer långa linjen mellan Tithorea och Lianokladi och även projektet Kallidromo som delfinansieras genom Europeiska regionala utvecklingsfonden planeras till år 2005 på grundval av de bedömningar som nyligen har gjorts av de grekiska myndigheterna.

Byggandet av den nya linjen Evangelismos-Leptokaria och elektrifieringen av hela järnvägslinjen mellan Aten och Thessaloniki som finansieras genom Sammanhållningsfonden planeras vara klart år 2004-2005. Följaktligen kommer målet att minska restiden för sträckan Aten-Thessaloniki inte att uppnås till år 2000, eftersom det är avhängigt av projektet Kallidromo och elektrifieringen.

Denna försening beror främst på den långsamma uppbyggnaden av Ergose och på att det har tagit så lång tid att få denna att fungera effektivt (tre respektive fyra år efter det att det operativa programmet påbörjades) samt på vissa svagheter i konstruktionen.

Kommissionen kommer snarast att inleda diskussioner med de grekiska myndigheterna om problem och framtidsutsikter för de järnvägsprojekt i Grekland som delfinansieras genom gemenskapsfonderna, och om gemenskapens stödramar för den aktuella programplaneringsperioden samt om förberedelserna inför kommande period 2000-2006.

(1999/C 370/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0767/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Arkeologiska utgrävningar i Pydna i Pierias län

Det antika Pydna i landskapet Pierien, som idag heter Pierias län, var det äldsta urbana centrumet i Makedonien på 400-talet. I samband med byggandet av en ny järnvägsförbindelse mellan Katerini och Thessaloniki och dragningen av en naturgasledning har värdefulla arkeologiska fynd sett dagens ljus. Avsaknaden av finansiering och resurser har emellertid lett till att de utgrävningar som gjorts fram till dags dato inte varit systematiska utan mera haft karaktären av räddningsarbeten, samtidigt som de rättat sig efter de behov som offentliga arbetena dikterat.

Jag vill fråga kommissionen om den, ifall den blev tillfrågad, skulle anse att ett projekt för fortsatta, systematiskt utförda utgrävningar och inrättandet av ett museum i området — där fynden kunde ställas ut och på sätt gynna området och dess utveckling — kunde räknas som ett kvalificerat stödmål?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Någon samfinansiering av arkeologiska utgrävningar som sådana kan inte utgå från programmet Rafael och EG:s strukturfonder. Däremot kan projekt som syftar till att lyfta fram arkeologiska utgrävningsplatser för att locka fler besökare och därigenom främja turismen i de aktuella regionerna vara berättigande till bidrag från EG:s strukturfonder.

Mot bakgrund av detta skulle ett projekt som avser att lyfta fram den arkeologiska utgrävningsplatsen Pydna och eventuellt leda fram till att ett museum byggs, kunna vara berättigat till bidrag om det gynnar utvecklingen i centrala Makedonien. Härvidlag bör det påminnas om att det är de nationella myndigheternas uppgift att föreslå projekt som skall finansieras inom ramen för operativa program.

(1999/C 370/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0774/99

från Marjo Matikainen-Kallström (PPE) till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Tacis-projekt A2.01/96 för att sända en utbildningssimulator till den andra enheten vid kärnkraftverket Medzamor i Armenien

Europeiska kommissionen har utlyst ett anbudsförfarande för att sända en utbildningssimulator till den andra enheten vid det armeniska kärnkraftverket Medzamor. Man har emellertid också diskuterat möjligheten att låta projektet gå direkt till något konsortium som ännu inte förfogar över en färdig produkt och därför skulle bli tvungen att utveckla en sådan. Att utveckla en lämplig programvara tar flera år i anspråk.

Planeringen av programvaran Apros har pågått i Finland sedan 1986. Apros är en mångsidig programvara som använts i vida kretsar i samband med utbildningssimulatortillämpningar. Minst 50 olika Aprostillämpningar har varit i bruk.

Apros-referenser kan man finna vid kärnkraftverken i Kozloduj, Paksi och på Kolahalvön. I synnerhet kärnkraftverket på Kola-halvön påminner mycket om kärnkraftverket i Medzamor. Apros har använts i samband med olycksanalyser sedan januari 1995 och som utbildningssimulator sedan december 1997. Den färdiga och beprövade utbildningssimulatorn på Kola-halvön är en garanti för att den utbildningssimulator som baserar sig på Apros är ett starkt och kostnadseffektivt alternativ också med tanke på kärnkraftverket i Medzamor.

Endast ett anbudsförfarande garanterar att alla intresserade parter starka sidor beaktas och att resurserna för detta projekt kommer till användning på ett kostnadseffektivt sätt så att inte produktutvecklingen betalas med stödmedel. Ett anbudsförfarande säkerställer också förverkligandet av principerna för konkurrens och öppenhet.

Jag vill fråga kommissionen om den har för avsikt att underställa det här projektet ett anbudsförfarande som gör det möjligt för alla som är intresserade av projektet att delta?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Genom Phare- och Tacisprogrammen för kärnsäkerhet har flerfunktionella utbildningsreaktorer levererats till alla VVER 440-reaktorer i länderna i f.d. Sovjetunionen och i Central- och Östeuropa. Kontraktet för projektet tilldelades genom anbudsförfarande 1994. Inledningsvis omfattades inte den armeniska anläggningen Medzamor av dessa leveranser, eftersom den var stängd vid denna tidpunkt till följd av jordbävningen 1988.

När armenierna beslutade att ta reaktorn i drift igen beslutade världssamfundet att försöka utverka ett åtagande från de armeniska myndigheternas sida att stänga reaktorn så snart som möjligt, samtidigt som det bistod Armenien med att driva den på ett så säkert sätt som möjligt under den kvarvarande drifttiden.

Det var i detta sammanhang som det beslutades att en simulator skulle levereras till Medzamor. Den grundläggande mjukvaran hade redan utvecklats för andra relevanta anläggningar. På grund av det brådskande läget var det mest praktiskt att samma leverantör som hade levererat alla andra flerfunktionella VVER-simulatorer levererade utrustningen och mjukvaran. Av denna orsak beslutade kommissionen att välja denna lösning.

(1999/C 370/150)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0775/99

från W.G. van Velzen (PPE) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Delta Radios uppförande av radiosändningsmaster i Nordsjön

Delta Radio har för avsikt att uppföra två 400 meter höga radiosändningsmaster i Nordsjön utanför regionen Zeeland, precis utanför den nederländska tolvmilsgrensens. Delta Radio planerar att därifrån sända framför allt till Förenade kungariket och att därvid använda sig av frekvensen 171 kilohertz. Denna frekvens har tilldelats Nederländerna på grundval av det internationella telekommunikationsavtalet. Delta Radio har valt denna placering eftersom förfarandena för etablering i Nordsjön är avsevärt enklare än de för etablering på land, bland annat på grund av att förfarandet för miljökonsekvensbedömning inte tillämpas.

1. Eftersom det har framgått att den nederländska regeringen varit alldeles för sent ute med en lag om upprättande av en exklusiv ekonomisk zon förfogar den knappast över medel att hindra Delta Radio från dess planer. I vilken utsträckning erbjuder gemenskapsdirektiv om miljökonsekvensbedömningar eller livsmiljöer möjligheter att motverka uppförandet av en dylik sändare?
2. Har EU över huvud taget några möjligheter att bestämma om uppförandet av byggnader, installationer och så vidare till havs mellan EU-medlemsstater, men utanför deras territorialgränser, eller kan vem som helst uppföra installationer till havs utan att ta hänsyn till skadeverkningar för fisket och fågellivet eller risker för sjöfarten och så vidare?
3. Aktiebolaget Delta Radio 171 är registrerat som ett nederländskt företag. Företaget väljer att från utomterritoriellt vatten rikta sina sändningar mot Förenade kungariket. Vilken juridisk ram är tillämplig på detta?
4. Har Delta Radio möjlighet att använda en frekvens som tilldelats Nederländerna till bland annat sändningar som riktas mot Förenade kungariket?
5. Har kommissionen för avsikt att överlägga med medlemsstater som gränsar till vattnet mellan det nederländska fastlandet och de frisiska öarna, till Nordsjön och till Medelhavet om lagstiftning som behövs för att reglera sådan verksamhet och för att förhindra att principer för fysisk planering såsom miljökonsekvensbedömningar kringgås?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

1., 2. och 5. Frågeställaren hänvisar till Delta Radios avsikt att bygga två 400 meter höga radiosändningsmaster i Nordsjön utanför regionen Zeeland, precis utanför den nederländska tolvmilsgrensens, och frågar huruvida detta är förenligt med rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, ändrat genom direktiv 97/11EG ⁽¹⁾ och direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾.

Nederländerna har inte förslagit något Natura 2000-område enligt artikel 4 i direktivet om livsmiljöer i sin exklusiva ekonomiska zon i Nordsjön utanför Zeeland, och det är inte uppenbart att de bevarandebestämmelser som avses i direktivet om livsmiljöer hotas i detta fall. Allmänt sett gäller dock att om den planerade åtgärden kan förväntas ha betydande inverkan på ett område som skyddas enligt direktivet om livsmiljöer, och om den kan leda till förstörelse av naturliga livsmiljöer och djurarters livsmiljöer, eller om den kan störa djurarter som skyddas enligt detta direktiv, skall direktivet om livsmiljöer tillämpas, även om det gäller en medlemsstats exklusiva ekonomiska zon.

Den planerade åtgärden tas inte upp i direktivet om bedömning av inverkan på miljön, och därför omfattas den inte heller av direktivet i fråga. Om en åtgärd omfattas av detta direktiv, genom att den nämns i antingen bilaga I eller II till direktivet, skulle detta direktiv dock i princip även gälla i en medlemsstats exklusiva ekonomiska zon. Medlemsstaten i fråga skulle i sådana fall behöva underkasta åtgärden ett utvecklingstillstånd och en konsekvensbedömning.

3. Den situation som frågeställaren skildrar kan förmodligen komma att beröra den fria rörligheten för tjänster enligt EG-fördraget, med tanke på att de gränsöverskridande element som ingår i projektet.

4. Delta Radio kan använda 171 kHz-frekvensen för sändning till Förenade kungariket förutsatta att 1) de nederländska myndigheterna utfärdat sändningstillstånd, och 2) att de nederländska myndigheterna genomfört den samordning med Förenade kungariket som behövs för att undvika skadliga interferenser. Om dessa villkor uppfylls finns det inga tekniska (dvs. frekvensförvaltningsmässiga) skäl att förbjuda Delta Radio att sända till Förenade kungariket.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(1999/C 370/151)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0779/99

från **Cristiana Muscardini (NI)** till kommissionen

(29 mars 1999)

Angående: Privatiseringar och monopol inom mejerisektorn

Företaget Parmalat har nyligen köpt upp en rad italienska varumärken inom mejerisektorn, bland andra Polenghi och Centrale del latte di Roma för Italiens del, och har infört en strategi för expansion utomlands, särskilt i Brasilien. Dessa uppköp har medfört att samhällets skulder har ökat och de facto även att ett monopol har skapats inom mejerisektorn.

Kan kommissionen — som med rätta ingrep då Centrale di latte di Roma skulle säljas, vilket då sågs som statligt stöd — meddela om den även nu har för avsikt att ingripa för att stoppa uppköpet som kommer att skapa ett monopol inom mjölksektorn, eller i alla fall ge Parmalat en dominerande ställning, vilket är till konsumenternas nackdel och emot principen om fri konkurrens?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Enligt koncentrationsförordningen (¹) har kommissionen ensam behörighet för alla koncentrationer, dvs. fusioner, förvärv och självständigt fungerande samriskföretag, som har gemenskapsdimension, vilket innebär att de omfattar företag vars sammanlagda omsättning överstiger de tröskelvärden som anges i koncentrationsförordningen. Under dessa tröskelvärden kan medlemsstaterna tillämpa sin egen lagstiftning om företagskoncentrationer.

Alla koncentrationer som omfattas av koncentrationsförordningens tillämpningsområde måste därför anmälas till kommissionen innan de genomförs.

Kommissionen undersöker alla anmälda koncentrationer för att bedöma huruvida de skapar eller förstärker en ställning som medför att en effektiv konkurrens inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den påtagligt skulle hämmas. Beroende på resultaten av denna undersökning fattar kommissionen ett beslut om att koncentrationen är förenlig eller oförenlig med den gemensamma marknaden.

Kommissionen har hittills inte mottagit någon anmälan i fråga om företaget Parmalats förvärv, som parlamentsledamoten hänvisar till. Dessa förvärv skulle dock inte ha någon gemenskapsdimension och kommissionen har kännedom om att den italienska konkurrensmyndigheten (Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato) håller på att undersöka dem. Närmare bestämt har myndigheten redan beslutat att avsluta förfarandet om förvärvet av mjölkcentralen i Rom medan undersökningen avseende Polenghi fortfarande pågår.

Kommissionen föreslår att parlamentsledamoten ställer en motsvarande fråga till den italienska konkurrensmyndigheten.

(¹) Rådets förordning (EEG) 4064/89 av den 21 december 1989, EGT L 395, 30.12.1989, rättad version i EGT L 257, 21.9.1990, senast ändrad genom rådets förordning (EG) 1310/97 av den 30 juni 1997 om ändring av rådets förordning (EEG) 4064/89 om kontroll av företagskoncentrationer, EGT L 180, 9.7.1997, rättelse i EGT L 40, 13.2.1998.

(1999/C 370/152)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0780/99
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(16 mars 1999)

Angående: Finansiering av politiska partier

Såsom bland annat anges i Tsatsos betänkande (A4-0342/96), och vilket har varit praxis under många år, erhåller europeiska politiska partier ekonomiska bidrag från gemenskapen. Jag kan emellertid inte klart urskilja dessa bidrag i budgeten.

Därför skulle jag vilja ställa följande frågor till kommissionen:

1. Hur stora gemenskapsbelopp har beviljats europeiska politiska partier i 1999 års budget?
2. Vilka partier erhåller bidrag, och hur stora belopp betalas ut i varje enskilt fall?
3. Vilken är den nödvändiga rättsliga grunden för detta i den primära och sekundära gemenskapsrätten?
4. Har anslagen ökats budgetåret 1999 med hänsyn till valen till Europaparlamentet, och, om detta är fallet, med hur mycket?
5. Vilka villkor måste ett parti uppfylla för att få EU-bidrag?
6. Hur stora belopp har anslagits i budgeten för de enskilda politiska grupperna i parlamentet, fördelade på personalkostnader, administrativa kostnader och resekostnader?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Som en följd av Tsatsos-betänkandet inrättades en punkt för bidrag till politiska partier (punkt 3710) under Europaparlamentets avsnitt i allmänna budgeten. I budgetarna för 1998 och 1999 har här inte funnits några anslag utan bara beteckningen p.m.

Såsom noteras i punkt 6a i Tsatsos-betänkandet skulle ett genomförande av punkten förutsätta att en grundläggande rättsakt först måste antas. I anmärkningen till punkt 3710 anges artikel 191 i EG-fördraget (f.d. artikel 138a) som primärrättslig grund.

Parlamentsledamotens fråga om fördelningen av anslagen mellan de olika grupperingarna i parlamentet kan endast besvaras av parlamentsförvaltningen som är utanordnare av budgetavsnitt I "Parlamentet".

(1999/C 370/153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0782/99
från John Iversen (PSE) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Varvsstöd inom EU

Den 26 januari 1999 gick det danska skeppsvarvet Aarhus Flydedok A/S i konkurs, vilket medför att cirka 2 000 människor mister sina jobb. Konkursen beror bland annat på de olika konkurrensvillkor som gäller inom skeppsbyggnadssindustrin. Skeppsvarv i vissa av gemenskapens medlemsländer uppbär uppenbarli-

gen fortfarande statsstöd, medan andra måste klara sig på marknadens villkor. Detta rimmar illa med målen för EU:s politik på detta område. Det senaste exemplet är det tyska skeppsvarvet Meyer Werft som har lyckats få ett kontrakt om att bygga två fartyg åt Indonesien på basis av medel för u-landshjälp. Mot bakgrund av detta skulle jag vilja fråga kommissionen om följande:

1. Vad tänker kommissionen göra för att ta för att få slut på statsstödet inom EU till denna bransch?
2. Hur går förhandlingarna i OECD:s regi mellan EU, USA, Japan och Norge om att ta bort statsstödet till skeppsbyggnadsindustrin?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

1. Möjligheterna att bevilja statligt stöd till varvsindustrin inom EG har gradvis minskats under de senaste åren. Kommissionen övervakar dessutom noggrant statsstödet till denna sektor. Olyckligtvis har OECD-avtalet inte trätt i kraft som väntat. Kommissionen lämnade därför 1998 ett förslag till rådets förordning (EG) 1540/98 av den 29 juni 1998 om fastställande av nya regler för stöd till varvsindustrin⁽¹⁾. I enlighet med denna förordning, som trädde i kraft den 1 januari 1999, kommer kontraktbaserat stöd till varvsindustrin att upphöra den 31 december 2000. Enligt förordningen är det även fortsättningsvis tillåtet att bevilja driftsstöd i form av utvecklingsbistånd till utvecklingsländer. Villkoren är dock strängare än de som tidigare gällde enligt rådets sjunde direktiv 90/684/EEG av den 21 december 1990 om stöd till varvsindustrin⁽²⁾. För att undvika att utvecklingsstöd används som dolt driftsstöd till ett visst varv måste medlemsstaterna nu visa för kommissionen att erbjudandet om utvecklingsbistånd är öppet för anbud från olika varv. Det bör dessutom noteras att allt utvecklingsstöd måste anmälas var för sig och godkännas av kommissionen. Kommissionen måste i samtliga fall kontrollera att det specifika utvecklingsinnehållet i ett stöd för att tillse att projektet verkligen innehåller utvecklingsstöd.

2. Utsikterna för att USA:s kongress skall ratificera OECD:s varvsavtal är inte särskilt gynnsamma. Alternativet att undersöka möjligheten att verkställa OECD-avtalet bland "de fyra" (utan USA) har mött motstånd från branschen inom EG och stöds inte av någon majoritet av medlemsstaterna. Alternativa möjligheter kommer att diskuteras under nästa möte i OECD:s arbetsgrupp nr 6 den 31 maj 1999.

⁽¹⁾ EGT L 202, 18.7.1998.

⁽²⁾ EGT L 380, 31.12.1990.

(1999/C 370/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0788/99

från Graham Mather (PPE) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Kommissionens kritik av brittiska läkemedelsverket

Efter en klagan från delar av den brittiska industrin har kommissionen enligt uppgift kritiserat det brittiska läkemedelsverket (MCA) för att det inte lyckats driva igenom läkemedelslagstiftning när det gäller klassificering av produkter som befinner sig i gränslandet mellan livsmedel, kosmetika och läkemedel. Förenade kungariket har nu tagit fram nya lagförslag på detta område.

1. Exakt vad kritiserade kommissionen MCA för?
2. Anser kommissionen att den föreslagna brittiska lagstiftningen bemöter denna kritik?

3. Är kommissionen säker på att de nya lagförslagen inte på ett orättvist sätt kommer att begränsa utbudet av vissa produkter i Förenade kungariket och på så sätt undergräva en väl fungerande inre marknad?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Enligt artikel 1 i rådets direktiv 65/65/EEG av den 26 januari 1965 om tillnärmning av bestämmelser som fastställts genom lagar eller andra författningar och som gäller farmaceutiska specialiteter⁽¹⁾ skall varje substans eller kombination av substanser som tillhandahålls för att behandla eller förebygga sjukdom hos människor eller djur betraktas som läkemedel. Likaså skall varje substans eller kombination av substanser som är avsedd att tillföras människor eller djur i syfte att ställa diagnos eller att återställa, korrigera eller modifiera fysiologiska funktioner betraktas som läkemedel. Som allmän princip gäller att färdigberedda läkemedelsprodukter bara får släppas ut på marknaden i en medlemsstat om deras kvalitet, säkerhet och verkan bevisats inom ramen för ett förfarande för godkännande av saluföring.

Dessa grundläggande bestämmelser skall sedan flera år ha genomförts av medlemsstaterna i deras nationella lagstiftning. I samband med ett klagomål rörande en bestämd produktgrupp uppmärksammades kommissionen emellertid på att ovannämnda bestämmelser inte genomförts konsekvent i den brittiska lagstiftningen i fråga om alla produkter (särskilt vissa "hälsokostprodukter") på den brittiska marknaden. Kommissionen var därför i egenskap av fördragets väktare tvungen att be Förenade kungariket anpassa sin nationella lagstiftning med avseende på klassificering av läkemedel till bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen.

De brittiska myndigheterna har meddelat att de har för avsikt att åstadkomma en fullständig överensstämmelse med gemenskapslagstiftningen genom att snabbt anta föreslagna nya förordningar för att hantera klassificeringen av läkemedel. Kommissionen förväntar sig att detta mål kommer att uppnås genom antagandet av dessa nya förordningar och hoppas att ett fullständigt genomförande av gemenskapens läkemedelslagstiftning i Förenade kungariket skall bidra till en väl fungerande inre marknad.

⁽¹⁾ EGT 22, 9.2.1965.

(1999/C 370/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0790/99

från Graham Mather (PPE) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: The Intervention Board Executive Agency (det brittiska interventionsorganets verkställande styrelse) — medel till den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP)

The Intervention Board Executive Agency (det brittiska interventionsorganets verkställande styrelse) ansvarar för redovisningen till det brittiska parlamentet av kostnaderna för att i Förenade kungariket genomföra de marknadsförordningar och stödåtgärder för jordbruket som ingår i den gemensamma jordbrukspolitiken (GJP).

I svaret på min fråga E-3331/98⁽¹⁾ om räkenskapsåret 1996/97 konstaterade kommissionen att den inte var helt nöjd med förvaltningen av GJP-medel i Förenade kungariket.

1. Är kommissionen nöjd med interventionsorganets förvaltning av medlen för räkenskapsåret 1997/98?

2. Såg sig kommissionen tvungen att genom förfarandet för avslutande av räkenskaperna neka interventionsorganet ersättning för utgifter under denna period och hur stora utgifter rörde det sig om?

3. Tänker kommissionen publicera en sammanfattning av avslutandet av räkenskaperna för Förenade kungariket för räkenskapsåret 1997/98 och framåt?

⁽¹⁾ EGT C 207, 21.7.1999, s. 53.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(27 april 1999)

Enligt reformen av avslutandet av räkenskaperna skall förfarandet delas upp i två delar från och med budgetåret 1996. Ett första beslut om avslutande av räkenskaperna gäller tillförlitlighet, helhetssyn och exakthet i årsredovisningarna (artikel 5.2 b i rådets förordning (EEG) 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken⁽¹⁾ – "godkännandet av årsredovisningen"), och ett andra syftar till att utesluta alla utgifter från gemenskapens finansiering som inte är förenliga med gemenskapens förordningar (artikel 5.2 c i rådets förordning (EEG) 729/70 – "ett avslutande som är förenligt med bestämmelserna").

1. När det gäller avslutandet av räkenskaperna är kommissionen i stort sett nöjd med förvaltningen av medlen under budgetåret 1997/1998. Det har skett en avsevärd förbättring under det gångna året och Nationella revisionsbyrån, Förenade kungarikets godkännande organ, har avgivit ett positivt yttrande beträffande betalningsorganets räkenskaper.

2. Beslutet om avslutandet av räkenskaperna för budgetåret 1997/1998 har ännu inte fattats. Det kommer troligen att fattas av kommissionen före den 30 april 1999, och det kommer att offentliggöras. Arbetet med ett avslutande som är förenligt med bestämmelserna för budgetåret 1997/1998 har påbörjats, men ett beslut kommer att dröja ytterligare. När beslut har fattats kommer dessa att offentliggöras.

3. I samband med varje beslut om avslutande av räkenskaperna sammanställs en sammanfattande rapport. Rapporterna överförs systematiskt till parlamentets "commission de contrôle budgétaire (Cocobu)". Rapporten om godkännandet av årsredovisningen för budgetåret 1997/1998 kommer att sammanställas vid avslutandet. Ett exemplar av rapporten för budgetåret 1996/1997 (artikel 5.2 b) kommer också att skickas separat till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 94, 28.4.1970.

(1999/C 370/156)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0794/99

från Raimondo Fassa (ELDR) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Kommissionens insatser för en rättvis och solidarisk handel

Europaparlamentet har antagit ett betänkande om rättvis och solidarisk handel (A4-0198/98), där det anger klara definitionskriterier och ett antal politiska prioriteringar för att främja och skydda denna viktiga samarbetsform.

I sin resolution om kommissionens arbetsprogram för 1999 (B4-1072/98), som antogs i december 1998, efterlyste parlamentet på nytt ett kommissionsinitiativ till stöd för en rättvis och solidarisk handel på grundval av parlamentets betänkande.

En rättvis och solidarisk handel blir allt viktigare. Man bör främja denna form av handel och fastställa bestämmelser som förhindrar alla former av missbruk och som skyddar konsumentens rätt till information och insyn samt producenternas och handelsparternas rättigheter. Vilka åtgärder har kommissionen hittills vidtagit för att följa upp förslagen i parlamentets betänkande?

Vilka tidsfrister har man fastställt för utarbetandet av en generell politik till stöd för en rättvis och solidarisk handel, först och främst när det gäller frågan om certifieringssäkerhet?

Kan kommissionen slutligen utan dröjsmål uppge vilka projekt som hittills har finansierats samt klart och tydligt ange bidragsmottagare, projektyp och projektets längd?

Svar från João de Deus Pinheiro på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen välkomnar Europaparlamentets betänkande om rättvis handel. Den är i färd med att slutföra ett meddelande i denna fråga som snart kommer att kunna offentliggöras. I anslutning till offentliggörandet väntas en bred diskussion med alla dem som berörs av och intresserar sig för rättvis handel. Efter det att denna samrådsperiod löpt ut bör kommissionen vara i stånd att utforma en heltäckande politik avseende rättvis handel.

Information om de projekt som finansierats av kommissionen sänds direkt till frågeställaren och Europaparlamentets sekretariat.

(1999/C 370/157)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0795/99
från Reimer Böge (PPE) till kommissionen**

(22 mars 1999)

Angående: Slakttransporter

I Europeiska unionens budget för 1999 framgår det i kommentaren till artikel B2-511 att ett belopp på 2 500 000 euro avsatts för kontroll av djurskyddet under slakttransporter inom eller utom Europeiska unionen. Samma formulering fanns med i budgetarna för 1997 och 1998. Kan kommissionen förklara varför ingenting av dessa pengar hittills använts för detta viktiga ändamål trots att det funnits gott om tid att utarbeta lämpliga förslag?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen har inom Generaldirektoratet för konsumentpolitik med konsumenthälsa (DG XXIV) skapat Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor med uppgift att genomföra kontroller av tillämpningen av den europeiska lagstiftningen beträffande djurskydd, som fastställs i rådets direktiv 91/628/EG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport, och om ändring av direktiv 90/425/EEG och 91/496/EEG ⁽¹⁾.

Kommissionen håller på att undersöka lösningar och administrativa medel för att göra beloppet enligt budgetpost B2-511 tillgängligt för Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor för att stärka kontrollerna av transport av slaktdjur inom och utanför gemenskapen.

(¹) EGT L 340, 11.12.1991.

(1999/C 370/158)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0796/99
från Paul Rübigen (PPE) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Förpackning av mjölk i 180 ml-flaskor

Enligt direktiv 75/106/EEG ⁽¹⁾ om färdigförpackning av vissa vätskor efter volym tillåts förpackning av mjölk och mjölkdrycker (med undantag för yoghurt) endast i vissa förpackningsvolymmer. I den undre delen av skalan befinner sig förpackningsvolymerna 200 ml och 250 ml.

De minsta flaskor som står till förfogande för förpackning av mjölk i Österrike har en volym på 250 ml. Denna volym har visat sig vara för stor särskilt för leveranser till daghem. Det finns även flaskor med en volym på 180 ml, som egentligen är avsedda för yoghurt. Att köpa in 200 ml-flaskor vore olönsamt för

producenterna och daghemmens handelsparter. En ekonomiskt ändamålsenlig lösning vore däremot att förpacka mjölk i yoghurtflaskor.

Ser kommissionen någon möjlighet att tolka eller ändra nämnda direktiv så att det blir möjligt att även förpacka mjölk i 180 ml-flaskor i ovan beskrivna särfall?

(¹) EGT L 42, 15.2.1975, s. 1.

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

I direktiv 75/106/EEG av den 19 december 1974/1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om färdigförpackning av vissa vätskor efter volym fastställs i bilaga 3 icke-obligatoriska (¹) nominella volymer för alla vätskor (²). Medlemsstaterna får alltså i sin nationella lagstiftning för att genomföra direktivet tillåta att vätskor saluförs i andra volymer än dessa (t.ex. mjölkflaskor på 180 ml), under förutsättning att de rättsliga villkoren avseende rättvis handel och konsumentskydd uppfylls.

Vad gäller bilaga 3 kan denna bara ändras genom ett medbeslutandeförfarande på grundval av ett förslag från kommissionen.

(¹) De nominella volymernas icke-obligatoriska karaktär definieras på följande sätt i artikel 5.1: "Medlemsstaterna får inte av skäl som hänför sig till ... de nominella volymerna om dessa angivits i kolumn 1 i bilaga 3, vägra, förbjuda eller begränsa utsläppandet på marknaden av färdigförpackningar som uppfyller kraven i detta direktiv."

(²) Utom för särskilda alkoholer för vilka volymerna är obligatoriska.

(1999/C 370/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0797/99

från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Befrielse från omsättningsskatt

Privata inrättningar och privatpersoner utför i allt större omfattning sociala tjänster och hjälper genom att överta dessa uppgifter staten att uppfylla sina plikter. Dessa delvis mycket arbetsintensiva och därför dyra tjänster utförs alltså inte längre enbart av offentligrättsliga inrättningar på statens bekostnad. Staten sparar genom att dessa utgifter tagits över in på betydande utgifter. Trots detta föreskriver gemenskapslagstiftningen uttryckligen endast momsbefrielse för dessa offentliga inrättningar (artikel 13.A.1 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG (¹) av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter).

1. Har en medlemsstat en möjlighet att förutom de i gemenskapslagstiftningen fastställda undantagen även föreskriva skattebefrielse för fysiska personer?
2. Hur motiverar kommissionen den skillnad som görs i gemenskapslagstiftningen mellan offentligrättsliga inrättningar och privata inrättningar respektive fysiska personer och anser kommissionen att denna uppdelning fortfarande är aktuell?
3. Finns det initiativ och strävanden att utvidga gemenskapslagstiftningens skattebefrielser och hur ser dessa ut?
4. Om ja, vem har tagit dessa initiativ och hur långt har de kommit?

(¹) EGT L 145, 13.6.1977, s. 1.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

1. De undantag som avses i artikel 13 i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter Gemensamt system för mervärdeskatt: enhetlig beräkningsgrund⁽¹⁾ skall tolkas restriktivt eftersom de utgör undantag från principen att alla ekonomiska transaktioner som mot vederlag utförs av en skattskyldig person skall beskattas⁽²⁾. Därför kan en bestämmelse i artikel 13 A punkt 1 som avser tjänster som tillhandahålls av "organ" inte tillämpas på tjänster som tillhandahålls av en fysisk person.

2. Artikel 13 återspeglar de förhållanden som rådde när det sjätte direktivet antogs. På den tiden tillhandahölls sådana tjänster som frågeställaren avser sannolikt så gott som uteslutande av organ som av den berörda medlemsstaten erkändes som välgörenhetsorganisationer. Sedan denna tid har stora förändringar skett, och dessa tjänster tillhandahålls i allt större utsträckning av privata organ och av enskilda. Detta ger upphov till en snedvridning av konkurrensen och ger anledning att ifrågasätta grunden för vissa undantag i artikel 13 i sjätte momsdirektivet.

Privaträttsliga organ är dock inte automatiskt uteslutna från de undantag som frågeställaren avser. De kan komma att omfattas av dessa undantag om de av medlemsstaten ifråga erkänns som välgörenhetsorganisationer och uppfyller de ytterligare krav som medlemsstaten kan tänkas uppställa i enlighet med artikel 13 A punkt 2.

3. och 4. Kommissionen har lagt fram ett arbetsprogram⁽³⁾ om att stegvis införa ett gemensamt momssystem som vore bättre anpassat till kraven på en inre marknad. En av huvudpunkterna i detta program är en modernisering av det nuvarande momssystemet. I denna modernisering ingår en översyn av undantagen i artikel 13 A i sjätte momsdirektivet i syfte att undvika konkurrensnedvridningar av det slag som frågeställaren avser och i största möjliga utsträckning försöka åstadkomma ett neutralt momssystem.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977.

⁽²⁾ Se i detta sammanhang domstolens domar av den 15 juni 1989 i mål 348/87 och av den 11 augusti 1995 i mål C-453/93.

⁽³⁾ KOM(96) 328 slutlig.

(1999/C 370/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0798/99**från Gerhard Hager (NI) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Genomgång av områdena rättsliga och inrikes frågor

För att förbereda kandidatländernas anslutning har man börjat med en genomgång av områdena rättsliga och inrikes frågor. Arbetet skulle avslutats i slutet av mars enligt de uppgifter som stått mig till förfogande. Den särskilda arbetsgruppen för utvidgningen har för att underlätta arbetet delat upp gemenskapens regelverk i nio kapitel: Asylpolitik, yttre gränser, invandring, kamp mot organiserad brottslighet, kamp mot droger, bekämpning av terrorism, polissamarbete, samarbete på tullområdet och rättsligt samarbete (civil- och straffrätt). I detta sammanhang ombedes kommissionen att vidarebefordra den allmänna rapporten med resultaten från genomgången efter att förhandlingarna avslutats i slutet av mars.

1. Är denna vidarebefordran möjlig och när kan den ske?
2. Om inte, vilka skäl talar emot att dessa uppgifter vidarebefordras?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen bekräftar att den analytiska genomgången av gemenskapens regelverk (den s.k. "screeningen") beträffande kapitel 24, om samarbete på området rättsliga och inrikes frågor, slutfördes i slutet

av mars 1999 inom ramen för anslutningsförhandlingarna med de sex kandidatländer som förhandlingar har inletts med. Kommissionen kommer som vanligt att underrätta parlamentet om resultatet av denna genomgång vid sammanträden med berörda parlamentsutskott.

(1999/C 370/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0800/99
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Österrikare i kommissionen

Eftersom jag när jag träffar medborgarna i mitt hemland Österrike alltid får frågor om österrikarna som arbetar vid EU-institutionerna ber jag er besvara följande:

1. Hur många österrikiska medborgare är anställda vid kommissionen?
2. Vid vilka generaldirektorat är dessa österrikare anställda (detaljerad uppräknning)?
3. Hur många av dessa österrikare är A-, B-, C- respektive D-tjänstemän?
4. Hur många svenskar och finnar är anställda vid kommissionen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(28 april 1999)

1. Kommissionen har för närvarande 285 österrikiska medborgare anställda som tjänstemän eller tillfälligt anställda, avlönade via budgeten för administration och forskning med kostnadsdelning.
2. Fördelningen per generaldirektorat framgår av den tabell som skickas direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat.
3. Som framgår av sammanfattningen i slutet av denna tabell är antalet tjänstemän i kategori A 125, i kategori B 57, i kategori C 57 och i kategori D 8. Dessutom finns det 16 tjänstemän i kategori LA.
4. Som jämförelse finns antalet anställda svenskar och finnar per kategori i samma tabell.

(1999/C 370/162)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0802/99
från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: EU:s byggnader

I pressen framkommer gång på gång olika uppgifter om de byggnader som EU-institutionerna äger.

Den undertecknade ledamoten ber därför kommissionen om svar på följande:

1. Vilka byggnader i Bryssel, Strasbourg och Luxemburg ägs helt av EU-institutionerna respektive kommissionen?
2. Vilket värde har de ägda byggnaderna (uppdelat i detalj på de olika fastigheterna)?
3. Vilka byggnader ägs delvis av EU?
4. Vilket värde har dessa byggnader och hur stor andel ägs av EU?
5. Genom vilka avtalsbestämmelser har EU skaffat sig ytterligare byggnader, som inte ägs av en EU-institution, men där institutionernas kontor placerats?

6. Hur stora åtaganden har detta orsakat EU (uppdelat på byggnaderna och de institutioner som placerats där)?
7. Finns det fastigheter som EU-institutionerna äger som används av andra institutioner, vilket värde har dessa byggnader och hur stora inkomster ger de upphov till?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Större delen av den information som parlamentsledamoten vill ha återfinns i Slutgiltigt antagande av Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 1999, Allmän inkomstberäkning, del D: Europeiska unionens fastigheter, tabellerna 1 och 2 (EGT L 39, 12.2.1999, s. 1).

Kommissionen i Bryssel är ensam ägare till följande fastigheter:

(Värde – euro)

Breydel	39 105 746
Loi 130	73 071 366
Cours St Michel 1	27 071 027
Haren (centralkök)	9 905 838
Clovis Wilson (daghem)	18 806 559
Overijse (CIE)	1 252 468
	169 213 004

Kommissionen håller också långsiktigt på att förvärva ett antal byggnader. (Normalt sett skall detta ta 27 år, men när det gäller Breydel II kommer kommissionen att stå som ensam ägare redan 1999.) Förvärven gäller följande fastigheter (beloppen inom parentes anger hur mycket som återstår att betala):

(Värde-euro)

Belliard 232	(33 844 259)
Demot 24	(48 173 250)
Breydel II	(52 061 349)
Beaulieu 29/31/33	(73 180 547)
Charlemagne	(217 491 610)
Demot 28	(37 610 393)
Joseph II 99	(29 205 552)
Loi 86	41 280 596
Marie de Bourgogne	57 373 696
Montoyer 59	30 158 510
	620 379 762

För att täcka sina övriga lokalbehov i Bryssel hyr kommissionen ett antal byggnader genom avtal som är underkastade belgisk lag. Hyrestiden är i allmänhet 3, 6, 9 eller 12 år, med undantag för tre byggnader som hyrs på 27 år. Den totala hyresbudgeten för 1999 ligger på 91 036 633 euro.

Det ska påpekas att kommissionen fortfarande betalar hyra för Berlaymont-byggnaden (kostnaden ingår i totalbeloppet). Som ersättning för detta får man disponera följande tio fastigheter, där belgiska Régie des Bâtiments står för hyreskostnaden:

- Belliard 28
- Belliard 68
- Science 14
- Trèves 120
- Beaulieu 1, 5 och 9
- Beaulieu 24
- Triomphe

- Genève 12
- Genève 1 (A + D)
- Nerviens 85

Kommissionen i Bryssel disponerar inte någon byggnad som ägs av en annan institution.

Kommissionen i Luxemburg äger inga byggnader.

Vissa av följande byggnader hyrs delvis av kommissionen (andelen anges inom parentes) och av andra institutioner i Luxemburg:

(Euro)

BYGGNAD	Hyreskostnad 1998
Jean Monet	13 868 552
Joseph Bech	8 523 532
Wagner	1 246 586
Euroforum	3 987 658
Cube	1 339 646
Bureau de passage	130 538
Stocks Howald 1 och 2	67 866
Foyer européen (31 %)	36 904
CPE (daghem 34 %, fritidshem 32 %)	377 683
	29 578 965

(1999/C 370/163)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0805/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(6 april 1999)

Angående: Förenade kungarikets finansiering av dammbyggen i Turkiet

Som känt har de behöriga instanserna i Förenade kungariket godkänt finansieringen av ett turkiskt projekt för att bygga en rad dammar vid floderna Eufkrat och Tigris.

Med beaktande av:

- a) att betydelsen av en gemensam förvaltning av vattenresurserna är stor och att vattnet i floderna har sin upprinnelse i flera länder som all har intressen som står på spel,
- b) att förverkligandet av projektet kommer att framkalla en ekologisk katastrof av väldigt omfattning där tusentals invånare i området kommer att tvingas överge sina hem och 15 städer och 52 byar kommer att dränkas i vatten och med dem också många unika minnesmärken och monument,
- c) att Turkiet är ett av de få länder som inte undertecknat FN:s konvention för en lösning av gränstvister mellan stater som gemensamt förvaltar vattenresurser,
- d) att EU:s medlemsstater har undertecknat FN:s konvention om vattenresurser och att gemenskapen och medlemsstaterna i enlighet med artikel 130u.3 och artikel 130v i Fördraget om Europeiska unionen skall uppfylla de åtaganden och beakta de mål som de har godkänt inom ramen för Förenta nationerna och andra behöriga internationella organisationer,

vill jag fråga kommissionen om följande:

1. Anser kommissionen att det sätt på vilket man stödjer det turkiska projektet uppfyller de villkor som anges i FN-konventionen om samförvaltning av vattenresurser, detta oberoende av det faktum att Turkiet inte har undertecknat konventionen?
2. Om kommissionen inte anser att så är fallet, vilka åtgärder tänker den då vidta för att avstyra Förenade kungarikets finansiering av projektet?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Turkiet har, som parlamentsledamoten mycket riktigt påpekar, inte undertecknat den FN-konvention från 1997 som parlamentsledamoten tar upp i sin fråga. Konventionen kan alltså inte användas mot landet.

Gemenskapens budget är för övrigt inte inblandad i det projekt som frågan gäller. Frågor om Förenade kungarikets ekonomiska stöd till projektet får alltså ställas till de brittiska myndigheterna.

(1999/C 370/164)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-0807/99
från Nikitas Kaklamanis (UPE) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Turkisk export av stålprodukter

Turkiet har beviljats undantag från ordningen för gemenskapsövervakning för sådana järn- och stålprodukter som täcks av fördragen om EG och Europeiska kol- och stål gemenskapen, detta trots att Grekland i tid lämnat in sina protester mot detta till den ansvariga förvaltningskommittén för Europeiska kol- och stål gemenskapen.

Ovannämnda undantag gynnar exporten av turkiska stålprodukter som bjuds ut till låga priser, till skada för produktionen i EU:s medlemsstater. Enligt färsk statistik ökade den turkiska exporten av stålprodukter med 105 % förra året, vilket framför allt har drabbat den grekiska stålindustrin mycket hårt. Grekland har nyligen officiellt krävt att den turkiska exporten av stålprodukter skall underställas ordningen för gemenskapsövervakning.

Kan kommissionen upplysa mig om huruvida något sådant kommer att ske i framtiden och i så fall när? Jag undrar också över om någon bedömning har gjorts av följderna och konsekvenserna av att turkiska stålprodukter trängt in på marknaderna i Europa?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Undantag från gemenskapens ordning för förhandskontroll beviljades i mars 1998 för stålprodukter med ursprung i Turkiet som omfattas av EG-fördraget och i januari 1999 för stålprodukter som omfattas av Fördraget om Europeiska kol- och stål gemenskapen (EKSG), i samband med att Turkiet avskaffade de kvarvarande avgifterna på stålimport från gemenskapen.

Gemenskapens stålimport från tredje land uppgick 1998 till ca 23,5 miljoner ton, vilket innebar en kraftig ökning med omkring 45 % jämfört med 1997. Gemenskapens import från Turkiet ökade med 66 % till ca 1,7 miljoner ton och Greklands stålimport från Turkiet med 90 % till 406 000 ton. Grekland står för nästan 23 % av gemenskapens totala stålimport från Turkiet.

Denna utveckling ägde rum medan de flesta av Turkiets stålprodukter fortfarande omfattades av gemenskapens ordning för förhandskontroll, ett system för förhandsinformation om troliga importrender på grundval av automatiskt utfärdade importlicenser. Ökningen av importen under 1998 förklaras därför inte av om ett land omfattats av gemenskapens ordning för förhandskontroll eller inte. Den allmänna ökningen av gemenskapens stålimport från tredje land, inbegripet Turkiet, har sin grund i att det råder turbulens på de internationella stålmarknaderna vilket i sin tur är ett resultat av kriserna i Sydostasien och Ryssland.

Kommissionen följer uppmärksamt effekterna av den internationella finanskrisen och för en regelbunden dialog med en rad tredje länder, däribland Turkiet, för att diskutera utvecklingen inom stålsektorn. Kommissionen och Turkiet utbyter varje månad detaljerade statistiska uppgifter om handeln med stålprodukter.

(1999/C 370/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0811/99**från Joaquín Sisó Cruellas (PPE) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Val av 81 forskningscenter

Europeiska kommissionen har valt ut 81 forskningsanläggningar inom EES-området som de viktigaste anläggningarna för att utföra forskning av hög kvalitet. Denna förteckning har publicerats ⁽¹⁾ för att göra det lättare för europeiska forskare att få tillträde till sådana forskningscenter.

Kan kommissionen informera om följande:

1. Hur såg urvalsprocessen ut?
2. Vilka urvalskriterier tillämpades?
3. Existerar det någon form av stöd från unionens sida för europeiska forskare som är intresserade av att arbeta vid dessa anläggningar?
4. Vad gör Europeiska unionen för att underlätta forskningsverksamheten inom unionen? Existerar det stöd i form av ekonomiska och/eller andra medel för de personer som önskar ägna sig åt forskning?

⁽¹⁾ EGT C 36, 10.2.1999.

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Tanken med kontrakten för forskare som får stöd inom ramen för åtgärden Tillgång till storskaliga anläggningar (LSF), som ingår i programmet Utbildning och rörlighet för forskare (TMR), är att de skall täcka kostnaderna för användningen av en befintlig forskningsanläggning för forskarlag (och enskilda forskare) som normalt inte skulle ha tillgång till denna. Forskarlag kan beviljas stöd om de bedriver forskning inom gemenskapen eller i en associerad stat. Gemenskapens bidrag är avsett att täcka 100 % av kostnaderna för resor och uppehälle för berättigade användare som huvudsakligen kommer från andra länder än det där anläggningen ligger. Gemenskapens bidrag täcker också upp till 100 % av de tillkommande kostnaderna i samband med att användare ges tillgång till anläggningen.

Det förfarande och de kriterier som tillämpas vid godkännandet av förslag från forskningsanläggningar beskrivs i arbetsprogrammet för utbildning och rörlighet för forskare, vilket offentliggjordes av kommissionen 1996 ⁽¹⁾. Närmare information finns i informationspaketet och i utvärderingshandboken för TMR-LSF-verksamheten, vilka båda finns tillgängliga på TMR-programmets hemsida på Internet (<http://www.cordis.lu/tmr/src/alsf1.htm>).

Mer allmän information om programmet Att förbättra den mänskliga forskningspotentialen (IHP), vilket är efterföljaren till TMR-programmet, finns i IHP:s arbetsprogram på den nyligen upprättade hemsidan på Internet (<http://www.cordis.lu/improving/home.html>).

⁽¹⁾ ISBN 92-827-7173-3.

(1999/C 370/166)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0815/99**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen**

(6 april 1999)

Angående: Mervärdesskatt

Vad anser kommissionen om den lagstiftning mot skattesmitning som håller på att införas i Förenade kungariket? Står den i strid med tanken bakom och grunderna till mervärdesskatt?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar*(26 april 1999)*

De åtgärder mot skattesmitning som nyligen aviserades i det brittiska budgetmeddelandet avser särskilda problem med undandragande och oegentligheter i det brittiska mervärdesskattesystemet. Med utgångspunkt i den information som hittills har tillhandahållits kommissionen tycks åtgärderna inte påverka skattebasen eller dess underliggande principer om rättvisa och objektivitet. Denna ståndpunkt kan givetvis revideras när lagstiftningsprocessen i Förenade kungariket är klar.

(1999/C 370/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0819/99**från Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) till kommissionen***(6 april 1999)*

Angående: Olaglig investering finansierad av strukturfonderna i Llança (Girona/Spanien)

Den 28 januari 1998 lade jag fram en skriftlig fråga (P-0194/98) ⁽¹⁾ i syfte att göra kommissionen medveten om det olagliga strandpromenadsprojektet som finansieras av gemenskapen i Grifeu i kommunen Llança. I sitt svar av den 26 februari 1998 förbinder sig kommissionen att vända sig till de spanska myndigheterna för att informera sig om dessa oegentligheter och att vidta nödvändiga åtgärder vid den tidpunkt då det domslut (nr 247/97 av den 12 december 1997) i vilket överträdelserna fastställs vinner laga kraft.

Kan kommissionen informera om resultatet av sina förfrågningar hos de spanska myndigheterna?

⁽¹⁾ EGT C 304, 2.10.1998, s. 49.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar*(7 maj 1999)*

Kommissionen har blivit informerad om ett domslut där arbeten som hade inletts i kommunen Llança (Katalonien) av generaldirektoratet för hamnar och kustområden i förvaltningen för fysisk planering och offentliga arbeten i regionen Katalonien har olagligförklarats. Dessa arbeten samfinansierades av gemenskapen enligt programmet Interreg II A Spanien-Frankrike. Kommissionen har lagt märke till att domaren beordrade att de påbörjade arbetena skulle förstöras och att de som hade drabbats av expropriering skulle få ersättning samt att områdena skulle lämnas tillbaka till de ursprungliga ägarna.

Under förutsättning att detta domslut har vunnit laga kraft har kommissionen föreslagit de spanska myndigheterna att upphäva denna samfinansiering och att använda medlen till ett annat projekt redan vid nästa möte i övervakningskommittén. Kommissionen inväntar alltså nya förslag från de spanska myndigheterna.

(1999/C 370/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0831/99**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen***(7 april 1999)*

Angående: Habitatdirektivet och fågelskyddsdirektivet

"Somerset Levels and Moors" har utsetts till särskilt bevarandeområde i enlighet med Habitatdirektivet och direktivet om bevarande av vilda fåglar. Det utgör Englands största våtmarksområde. Den viktigaste näringen i området är mjölkproduktion som är beroende av att våtmarken i största utsträckning dikas ut för att tillhandahålla betesmark och en intensiv användning av kvävebaserat konstgödsel, lagring av kväverikt ensilage och andra liknande skadliga förfaranden.

Vilket samarbete respektive vilken policy existerar beträffande att generaldirektoratet för miljöfrågor och generaldirektoratet för jordbruk skall engagera sig för att minimera konflikten mellan det traditionella jordbrukets verksamhet och de miljömässiga behoven samt i syfte att uppmuntra lantbrukare att sätta miljön i främsta rummet och ge dem kompensation därför?

Vilka råd och vilken hjälp kan de två generaldirektoraten ge medlemsstaterna för att säkerställa att de båda direktiven uppfylls?

Vidare, kan kommissionen ange vilka åtgärder man vidtagit eller avser att vidta med hänsyn till att det föreligger prima facie-bevis för att Förenade kungariket inte uppfyller sina förpliktelser enligt direktiven vad gäller "Somerset Levels and Moors"?

Förenade kungariket har synbarligen uppfyllt sina förpliktelser vad gäller att inrätta ett system för rigoröst skydd av de arter som skyddas genom bilaga IVa i habitatdirektivet genom att man infört en förordning om bevarande av naturliga livsmiljöer Conservation (Natural Habitats) Regulation 1994. Denna lag gör det till ett brott att störa eller påverka de arter som anges i bilaga IVa. Vilka detaljerade angivelser har kommissionen begärt eller erhållit beträffande omfattningen av de åtgärder som myndigheterna i Förenade kungariket har vidtagit för att verkställa bestämmelserna i förordningen?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Området "Somerset levels and moors", som omfattar 6 388 hektar (ha), har av Storbritannien klassificerats som särskilt skyddsområde enligt artikel 4 i rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar ⁽¹⁾. Detta område har inte föreslagits av Storbritannien enligt artikel 4.1 i rådets direktiv av den 21 maj 1992 om om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽²⁾. Detta särskilda skyddsområde är vidsträckt, men det finns flera större våtmarksområden som klassificerats som särskilda skyddsområden i England (till exempel det särskilda skyddsområdet "the Wash" som omfattar 62 212 ha).

Medlemsstaterna skall besluta om vilka åtgärder som är lämpligast när det gäller att bevara de fågelarter som ligger till grund för att "Somerset levels and moors" har klassificerats som särskilt skyddsområde. Dessa insatser kan även omfatta miljöåtgärder inom jordbruket, till exempel sådana som föreskrivs enligt rådets förordning (EEG) 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven ⁽³⁾.

En del av "Somerset levels and moors" har enligt jordbruksmiljöförordningen (EEG nr 2078/92) verkligen klassificerats som ett område med känslig miljö av myndigheterna i Storbritannien. Kompensation betalas ut till jordbrukare inom detta område med känslig miljö som väljer att utföra ett antal miljötjänster, särskilt när det gäller att hålla grundvattnet på en nivå som är lämplig för miljön och att förvalta ekologiskt värdefulla betesmarker. Betesmarksåtgärderna innefattar minskning av eller totalt upphörande med användning av konstgödning.

En rad politiska åtgärder inom gemenskapen syftar till att minimera konflikten mellan jordbruk och miljö. De viktigaste har hittills varit för det första jordbruksmiljöförordningen som redan nämnts och för det andra obligatorisk miljölagstiftning (till exempel lagstiftning om bekämpningsmedel och rådets direktiv 91/676/EEG av den 12 december 1991 om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket ⁽⁴⁾). Genom den gemensamma jordbrukspolitikens (GJP:s) reformpaket i Agenda 2000 införs nya miljöskydds-krav enligt vilka medlemsstaterna kan kompensera jordbrukarna direkt om de uppfyller särskilda minimi-krav när det gäller miljöskydd.

Generaldirektoraten för miljö och jordbruk samarbetar nära vad gäller dessa frågor. Jordbruksdirektoratet samråder till exempel särskilt med miljödirektoratet när det gäller alla program enligt jordbruksmiljöförordningen, och det krävs samtycke från miljödirektoratet innan ett program kan godkännas. I ett aktuellt kommissionsmeddelande ⁽⁵⁾ "Ett hållbart framtida jordbruk" beskrivs miljöfrågornas integration i jordbrukspolitikerna.

Kommissionen känner inte till att Storbritannien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 79/409/EEG när det gäller Somerset levels and moors. Om ledamoten kommer med bevis skall kommissionen undersöka denna fråga.

Medlemsstaterna måste rapportera om åtgärdernas genomförande enligt rådets direktiv 92/43/EEG inom sex år från det att direktivet trädde i kraft (det vill säga senast i juni 2000). Med hänsyn till skydd av de arter som nämns i förteckningen i direktivets bilaga IV a krävs att medlemsstaterna vart annat år skall rapportera till kommissionen om alla undantag från detta rigorösa skyddssystem i enlighet med villkoren i artikel 16 i direktivet.

(¹) EGT L 103, 25.4.1979.

(²) EGT L 206, 22.7.1992.

(³) EGT L 215, 30.7.1992.

(⁴) EGT L 375, 31.12.1991.

(⁵) KOM(99) 22 slutlig.

(1999/C 370/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0834/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Konkurrenskraften inom skifferindustrin

I sitt svar på mina frågor E-4009/97 och E-4011/97 (¹) informerade kommissionen mig om att den förde en konkurrenspolitik till fördel för utvinningsindustrin i enlighet med riktlinjerna i meddelandet beträffande konkurrenskraften inom utvinningsindustrin (utom energiproduktion) och rådets slutsatser av den 18 november 1993. Kommissionen angav också att man i meddelandet om konkurrenskraft inom byggsektorn fastställer fyra huvudsakliga strategiska målsättningar och över 60 särskilda åtgärder för att förbättra industrins konkurrenskraft. Kommissionen påpekade vidare att den med stöd av experter periodvis offentliggör en årsskrift om europeiska mineralier i syfte att öka marknadens öppenhet för konsumenter och producenter, vilka ofta faller inom kategorin små och medelstora företag. Den europeiska sammanslutningen för skifferindustrin inbjöds att delta i arbetet med denna årsskrift.

Kan kommissionen ange i vilka av dessa konkreta åtgärder för att främja industrins konkurrenskraft gemenskapens skifferindustri har deltagit och på vilket sätt, med särskild hänvisning till den spanska skifferindustrin?

Kan kommissionen ange på vilket sätt den har främjat deltagandet av gemenskapens skifferindustri i ovan nämnda årsskrift, och om skiffer nu ingår i årsskriften?

(¹) EGT C 196, 22.6.1998, s. 56.

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(26 april 1999)

När det gäller kommissionens åtgärder för att förbättra konkurrenskraften hos gemenskapens utvinningsindustri (utom energiproduktion) i allmänhet, bland annat skifferindustrin, hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-4009/97 (¹).

I samband med uppföljningen av dessa åtgärder granskar plenargruppen för råvaruförsörjning regelbundet gemenskapens utvinningsindustri. Denna grupp består av företrädare för industrin, medlemsstaterna och kommissionen. I gruppen företräds den europeiska gruvindustrin av bland annat Euromines, där sammanslutningen för europeiska skifferproducenter, Euro Slate, blev medlem i år. Euro Slate organiserar franska, tyska, brittiska och spanska skifferproducenter. Det bör påpekas att det inte deltog några företrädare för Euro Slate på det senaste mötet i plenargruppen som ägde rum den 15 december 1998 i Bryssel, trots att sammanslutningen inbjödits av kommissionen.

I European Minerals Yearbook, som utarbetats med kommissionens stöd för att förbättra överskådligheten på de aktuella marknaderna (²), ägnas ett kapitel helt åt skifferindustrin. Kommissionen kommer i år att inleda arbetet för att revidera denna publikation, vilket framför allt innebär att man uppdaterar den elektroniska version som finns tillgänglig på Internet. Eftersom kommissionen fäster mycket stor vikt vid

bidrag och yttranden från de europeiska sammanslutningarna för skifferindustrin kommer man att be Euro Slate att lämna sitt bidrag till denna omarbetning och till kommande omarbetningar.

(¹) EGT C 19, 22.6.1998.

(²) Den andra utgåvan finns på följande Internetadress: <http://europa.eu.int/comm/dg03/publicat/emy/index.htm>.

(1999/C 370/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0836/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Import av skiffer till Europeiska unionen

I sitt svar på min fråga E-1580/98 (¹) lämnade kommissionen uppgifter om Europeiska unionens import av skiffer från utvecklingsländerna 1996.

Kan kommissionen ange vilka länder som exporterade skiffer till Europeiska unionen 1997 och 1998, samt volymen för exporten från vart och ett av dessa länder och de tullavgifter som var och en av dessa gemenskapsimporter belastades med?

Kan kommissionen ange hur stor del av denna import som har klassificerats inom ramen för preferenssystemet respektive som stödberättigad?

(¹) EGT C 402, 22.12.1998, s. 145.

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Den sammanlagda importen av skiffer (KN-nummer 6803 00 10 och 6803 00 90 – kommissionens förordning (EG) 2261/98 av den 26 oktober 1998 om ändring av bilaga I till rådets förordning (EEG) 2658/87 om tulltaxe- och statistiknomenklaturen och om Gemensamma tulltaxan (¹)) till gemenskapen 1997 med ursprung i tredje land uppgick till 30 263 ton, och motsvarande ett belopp på 13,6 miljoner euro.

En detaljerad förteckning över denna import fördelad på exportland överlämnas direkt till frågeställaren och till parlamentets generalsekretariat.

Den fulla tullsatsen vid import av skiffer med ursprung i tredje land uppgick till 2,5 % år 1997 (2,1 % år 1998 och 1,7 % år 1999).

Inom ramen för Allmänna preferenssystemet, rådets förordning (EG) 3281/94 av den 19 december 1994 om tillämpning av ett fyraårigt system med allmänna tullförmåner (1995-1998) för vissa industriprodukter med ursprung i utvecklingsländerna (²), betraktas skiffer som en icke-känslig produkt (bilaga 1 del 4 i förordningen), vilken är helt befriad från tullar (artikel 2.4 i förordningen) om den har sitt ursprung i ett land som omfattas av Allmänna preferenssystemet (bilaga 3 till förordningen). Villkoren för fastställande av produkters ursprung anges i rådets förordning (EEG) 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (³).

Av de länder som exporterar skiffer till gemenskapen omfattas följande av Allmänna preferenssystemet: Argentina, Bhutan, Brasilien, Egypten, Hongkong, Indien, Indonesien, Kina, Ryssland, Sydafrika, Syrien och Thailand.

Det är att märka att förmånsmarginalen för Kina slopades den 1 januari 1996 till följd av graderingsystemet (artikel 5.1 i förordningen om allmänna tullförmåner). Följaktligen tillämpas tullsatsen för tredje land på import av produkter från Kina.

Import till ett värde av 5,87 miljoner euro var berättigad till tullförmåner enligt Allmänna preferenssystemet. I realiteten importerades endast produkter till ett värde av 3,49 miljoner euro inom ramen för Allmänna preferenssystemet.

När det gäller länder som omfattas av andra förmånsavtal än Allmänna preferenssystemet (Bulgarien, Egypten, Norge, Polen, Tjeckien, Turkiet, Schweiz och Syrien) tillämpas en förmånstull på 0 %. I den statistik som inte avser Allmänna preferenssystemet görs ingen åtskillnad mellan import av produkter som omfattas av en förmånstull och sådana som omfattas av full tull.

(¹) EGT L 292, 30.10.1998.

(²) EGT L 348, 31.12.1994.

(³) EGT L 302, 19.10.1992.

(1999/C 370/171)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0837/99
från Heidi Hautala (V) till kommissionen

(22 mars 1999)

Angående: Hamnbygge i Nordsjö vållar skador på Natura-område

Naturvetenskapliga utredningar som gjorts angående Helsingfors stads storhamnsprojekt i Nordsjö har visat att anläggandet av förbindelser för landtrafiken sannolikt kommer att orsaka avsevärda skadeverkningar på det Naturaområde som omfattar vattenfågelområdena vid Svarta backen och Östersundom.

Om det inte görs någon övergripande utvärdering utan utvärderingsprocessen i stället splittras upp på olika faser inom tillståndssökandet och det till exempel i fallet Nordsjö inte görs någon övergripande undersökning i samband med den första tillståndsansökan i vattenmål som skall göras, då kan hela tillståndsprocessen hinna långt utan att man kan peka ut vilka totala konsekvenser projektet kommer att föra med sig.

Tycker kommissionen att det är viktigt att utvärderingen av vilka konsekvenser projektet kommer att föra med sig verkligen inriktar sig på projektet som helhet betraktat? Om det till exempel ingår som ett väsentligt led i den planerade hamnen att det skall anläggas kommunikationer till den, borde då miljökonsekvensbedömningen inrikta sig, inte bara på själva hamnbygget utan också på helheten av de omlägningsarbeten inom vattenområdena och de trafikarrangemang som omedelbart ansluter sig till hamnen och de järnvägar och landsvägar som är avsedda att leda ut från hamnområdet?

Går det att med hjälp av användnings- och skötselplanerna för Naturaområdet undvika skyldigheten att tillgripa dispensförfarande, också under sådana betingelser att projektet, trots dessa planer, i hög grad kommer att minska skyddsvärdena för Naturaområdet?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(26 april 1999)

Eftersom ledamoten syftar till ett särskilt projekt rörande Helsingfors nya hamn i Nordsjö, vill kommissionen besvara frågan mot bakgrund av det projektet. Hamnprojektet berör området Svarta backen/Östersundom som av Finland utpekats som särskilt skyddsområde enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar (¹). Området har också föreslagits som område av gemenskapsintresse enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (²) (habitat-direktivet).

Enligt artikel 6.3 i habitat-direktivet skall alla planer eller projekt som inte direkt hänger samman med eller är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område, men som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, på lämpligt sätt bedömas med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området. Denna bestämmelse gäller också för särskilda skyddsområden enligt fågeldirektivet och därför också i detta fall.

Det är i sista hand domstolen som måste tolka vad som skall förstås med "på lämpligt sätt bedömas", men kommissionen anser att det viktigaste kravet i artikel 6.3 är att bedöma själva projektets verkningar. Man kan dock rimligen anta att det finns ett efterordnat krav på att ta hänsyn till andra, därmed sammanhängande projekt.

Hamnen i Nordsjö omfattar flera planer och delprojekt, bl.a. avseende själva hamnen, sjötransportleden och landtrafikförbindelser. Dessa projekt är i Finland föremål för olika godkännandeförfaranden. Enligt de uppgifter som föreligger kommissionen verkar alla relevanta projekt ha genomgått en miljökonsekvensbedömning. Dessa bedömningar verkar omfatta alla relevanta aspekter för samtliga projekt. Även hamnens verkningar har bedömts på ett tillfredsställande sätt.

Slutsatsen i bedömningen av sjötransportleden är att utfyllnaden av havsområdet inte direkt påverkar det särskilda skyddsområdet Svarta backen/Östersundom. Det ser därför inte ut som om det vore nödvändigt att tillämpa artikel 6.4 på detta projekt. Det är emellertid klart att godkännandet av ett enda delprojekt inte på något sätt påverkar beslutsfattandet avseende andra, därmed sammanhängande projekt. Om själva hamnbygget och anläggningen av landtrafikförbindelser negativt påverkar det särskilda skyddsområdet, kommer medlemsstaterna antingen att neka till att ge projektet sitt godkännande eller se till att förfarandet enligt artikel 6.4 följs. På grundval av föreliggande bedömningar verkar detta vara fallet åtminstone i fråga om landtrafikförbindelserna.

När det gäller frågan om förhållandet mellan skötsel- och förvaltningsplaner och undantagsförfarandet, kan en medlemsstat enligt kommissionens uppfattning inte kringgå sina skyldigheter enligt artikel 6.4, inte ens om det upprättats en skötsel- och förvaltningsplan för området enligt artikel 6.1. Ett samband mellan sådana planer och undantagsförfarandet skapas genom artikel 6.3 som av medlemsstaten även måste tillämpas på förvaltningsplaner, om dessa omfattar åtgärder som påverkar området och då det inte är tal om rena bevarandeåtgärder. Således skall åtgärder som inte gäller bevarande bedömas i enlighet med artikel 6.3. Beroende på resultaten av denna bedömning kan det bli tal om att inleda undantagsförfarandet enligt artikel 6.4.

⁽¹⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽²⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(1999/C 370/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0840/99

från Sören Wibe (PSE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Eurons tillstånd

Kan kommissionen förklara varför euron faller som en sten på den internationella valutamarknaden? Var det inte meningen att euron skulle bli en stark valuta?

Svar från Yves-Thibault de Silguy på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Sett över de tolv senaste månaderna faller inte euron "som en sten". Växelkursen mot dollarn i slutet av april 1999 (1 euro = 1,06/1,07 dollar) ligger mycket nära eurons fiktiva kurs före den ryska krisen i september 1998. Mellan våren 1997 och slutet av augusti 1998 fluktuerade euron mellan 1,08 och 1,10 dollar. Med tanke på att en viss fluktuation mellan den europeiska och amerikanska valutan är helt normal kan man hävda att eurons kurs helt enkelt är tillbaka på den nivå den hade i nästan halvtannat år. Växelkursförändringarna sedan den 1 januari 1999 kan främst förklaras med den oväntade styrkan hos den amerikanska ekonomin.

För att avgöra de långsiktiga utsikterna för euron som internationell valuta är utvecklingen på obligationsmarknaden viktigare än tillfälliga fluktuationer i växelkursen. Förändringarna är där strukturella, vilket framgår av utvecklingen på den internationella obligationsmarknaden. Under första kvartalet 1999 var det totala emissionsbeloppet i euro på världsnivå större än för dollarn (46 respektive 44 %), vilket gjorde att "marknadsandelen" för övriga valutor, bland annat pund och yen, minskade till endast 10 %. Detta skall jämföras med situationen för två år sedan, när valutorna för de medlemsstater som ingår i euroområdet tillsammans hade en marknadsandel på mindre än 30 %.

Om man ser till helheten har marknaden för euroobligationer vuxit och blivit allt likvidare, vilket gjort det möjligt för allt fler emittenter att utnyttja den. Marknaden för företagsobligationer i euro blomstrar. I lägre grad och i långsammare takt gäller detta även för aktiemarknaden. Trots att eurons externa värde på kort sikt har minskat, betraktar de ledande finansiella investerarna den redan som en av världens två ledande valutor.

(1999/C 370/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0841/99

från Kenneth Coates (GUE/NGL) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Fluoridering av vatten

Vilken inställning har kommissionen till fluoridering av kranvatten?

I vilken omfattning har fluoridering införts i medlemsstaterna, om det överhuvudtaget har införts?

Har någon av medlemsstaterna förbjudit detta förfarande? Om ja, av vilka skäl?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Kvaliteten på dricksvatten regleras inom gemenskapen genom rådets direktiv 80/778/EEG av den 15 juli 1980 om kvaliteten på vatten avsett att användas som dricksvatten ⁽¹⁾, vilket kommer att ersättas den 25 december 2003 av det nyligen antagna nya direktivet 98/83/EG om kvaliteten på dricksvatten av den 3 november 1998 ⁽²⁾. I båda direktiven finns det en gräns när det gäller den maximala tillåtna koncentrationen av fluor i dricksvatten oberoende av fluorens ursprung, det vill säga naturligt förekommande eller artificiellt tillsatt. Fluoridering av vattentillgångar är medlemsstaternas ansvarsområde och kommissionen berörs inte så länge som direktivets gränser respekteras. Fluoridering är otvivelaktigt en kontroversiell fråga på grund av de positiva eller negativa effekter som fluor kan ha beroende på koncentrationen i dricksvattnet.

I dricksvattendirektivet fastställs en gräns på 1,5 milligram per liter (mg/l), vilket enligt Världshälsorganisationens (WHO:s) uppfattning, som uttrycks i riktlinjerna om kvalitet på dricksvatten, utgör en bra balans mellan fluorens positiva och negativa effekter. Från 0,5 mg/l till 2 mg/l konstateras positiva effekter. Om koncentrationen överstiger 2 mg/l ökar risken för negativa effekter.

Vad gäller fluoridering i medlemsstaterna har kommissionen inlett en undersökning för att kunna ge ledamoten ett så fullständigt svar som möjligt. Enligt de insamlade uppgifterna är fluoridering inte tillåten i Belgien (fluor omfattas inte av den förteckning över ämnen som kan tillsättas i dricksvatten); i Danmark är fluoridering förbjuden; i Tyskland är fluoridering tillåten, men beslutanderätten har överlåtits till den regionala regeringarna; i Grekland krävde en gammal lag (1974) fluoridering i städer med mer än 10 000 personer, men denna lag har aldrig tillämpats på grund av att frågan är så kontroversiell; i Spanien är fluoridering tillåten, men beslutanderätten har överlåtits till de självstyrande regionerna; i Frankrike är fluoridering förbjuden av etiska skäl; i Italien finns det ingen särskild lag som förbjuder eller tillåter fluoridering; i Luxemburg finns det inget särskilt förbud, men eftersom fluor inte förekommer på positivlistan över ämnen skall lagstiftningen ändras om ett företag överväger artificiell fluoridering (fluoridering är ingen tvistefråga i Luxemburg); i Nederländerna är det inte tillåtet (samma förhållande som i Belgien) och i Storbritannien är fluoridering tillåten men beslutanderätten har överlämnats till de lokala hälsomyndigheterna.

⁽¹⁾ EGT L 229, 30.8.1980.

⁽²⁾ EGT L 330, 5.12.1998.

(1999/C 370/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0843/99**från Ursula Stenzel (PPE) till kommissionen**

(7 april 1999)

Angående: Allmänt uttagningsprov KOM/A/10/98/Option 2

Den 16 september 1998 anordnade kommissionen ett allmänt uttagningsprov som senare ogiltigförklarades på grund av oegentligheter. Den 6 februari 1999 gjordes detta uttagningsprov om.

Kan kommissionen vara säker på att inga provdeltagare som bor utanför EU informerades för sent om de konkreta villkor som gällde för detta prov?

Kan kommissionen dessutom vara säker på att inga provdeltagare avhöll sig från att göra det nya provet på grund av bristande information från kommissionen om ersättning för de extra resekostnader som dessa skulle få?

Enligt vilka kriterier betalade kommissionen ut extra reseersättning till de personer som deltog i det nya uttagningsprovet och som startade sin resa utanför EU?

Som svar på provdeltagarnas frågor om ersättning för extra resekostnader meddelade kommissionen att ersättning skulle utgå "towards" och "according to set ceilings". Hur tolkar kommissionen detta svar?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(23 april 1999)

Kommissionen organiserade uttagningsprov KOM/A/10/98 för att upprätta en reservlista över handläggare (A7/A6) på områdena yttre förbindelser och bistånd till tredje land. Uttagningsprovet offentliggjordes⁽¹⁾ tillsammans med fyra andra uttagningsprov och urvalsproven gjordes samtidigt.

De urvalsprov som ägde rum den 14 september 1998 annullerades till följd av att fusk hade konstaterats i ett av proven. Per brev som skickades mellan den 10 och 14 december 1998 beroende på de sökande och deras antal, gav kommissionen sökande till uttagningsprov KOM/A/10/98 möjlighet att delta i nya urvalsprov den 6 februari 1999. Breven till sökande i tredje land skickades om möjligt per fax, annars med expressbrev. Dessa urvalsprov genomfördes med förstärkta säkerhetsvillkor och ökad disciplin. I den nya kallelsen till urvalsproven fanns de nya disciplinreglerna samt information om reseersättning. Alla sökande informerades om att de på vissa specificerade villkor kunde få ersättning för sina resekostnader, under förutsättning att de hade deltagit i urvalsprovet till uttagningsprovet KOM/A/8-12/98 den 14 september 1998, och att de också hade deltagit i de nya urvalsproven den 6 februari 1999 samt att de hade lämnat in sin ansökan före detta datum.

Dessa regler skiljer sig för sökande vars adress, som uppgivits av den sökande och som fanns med i dennes ansökan den 14 september 1998, ligger i gemenskapen och för sökande i tredje land. I reglerna tas hänsyn till att avståndet för vissa sökande, inte minst sökande till uttagningsprov KOM/A/10/98, mellan hemmet och den lokal där proven ägde rum var mycket stort.

Kommissionen utesluter således att sökande i tredje land informerades för sent om ersättning för resekostnader. Kommissionen känner inte till några sökande som avstod från att delta i de nya proven på grund av brist på information om gällande regler.

Totalt 1 400 ansökningar om ersättning har lämnats in av sökande till de fem uttagningsproven KOM/A/8-12/98. Varje ansökan måste behandlas enskilt och kontrolleras med hjälp av ansökan till uttagningsprovet. Detta arbete pågår sedan början av februari 1999 och utbetalningarna till sökandena sker successivt. Utbetalningarna görs efter hand.

⁽¹⁾ EGT C 97, 31.3.1998.

(1999/C 370/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0845/99
från Konstantinos Hatzidakis (PPE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Dåligt utförda offentliga arbeten i Grekland

För en tid sedan offentliggjordes ESPEL:s, det vill säga det särskilda rådet för kvalitetskontroll av offentliga arbeten, två tremånadersrapporter från det första halvåret 1998 om låg standard och dåligt utfört arbete i samband med de offentliga arbeten som förverkligats inom ramen för gemenskapsstödrådet för Grekland. Enligt dessa uppgifter utgjorde de felaktigt utförda arbetena (det vill säga arbeten som utförts utan iakttagande av föreskrifterna) en procentandel som rör sig mellan 25 procent och 95 procent av samtliga arbeten. Eftersom detta avslöjande åstadkom en hel del uppståndelse resulterade detta i att de grekiska myndigheterna förband sig att vidta åtgärder för att rätta till och trygga standarden hos de arbeten som redan utförts.

Jag vill fråga kommissionen om följande:

1. Har ESPEL efter detta utgivit några nya rapporter och är det i så fall fortsättningsvis så att de arbeten som utförts inte följer föreskrifterna och hur stor andel utgör dessa i så fall procentuellt sett?
2. Har de grekiska myndigheterna faktiskt vidtagit de åtgärder de lovade vidta för att rätta till felaktigheter och brister och — om det är så — anser kommissionen i så fall att dessa åtgärder är tillräckliga och kan anses tillfredsställande?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

På grundval av uppgifter från de grekiska myndigheterna kan kommissionen ge följande upplysningar:

1. Mellan juli 1998 och januari 1999 har ESPEL fortsatt att översända månatliga verksamhetsrapporter. För de 210 projekt som under denna period systematiskt och grundligt har kontrollerats gäller följande:
  - 94 är korrekta eller uppvisar mindre brister som kommer att åtgärdas av entreprenörerna (kategori 1),
  - 110 uppvisar betydande brister som visserligen inte påverkar säkerheten, men som leder till avsevärda underhållskostnader. Dessa kostnader kommer att dras av från entreprenörernas betalning (kategori 2),
  - 6 uppvisar svåra brister som inte kan åtgärdas och projekten måste göras om på entreprenörernas bekostnad (kategori 3).
2. Som tidigare har annonserats skall ekonomiministeriet till de offentliga instanser som förvaltar de berörda projekten översända alla ESPEL:s enskilda rapporter som visar på kvalitetsbrister med begäran om de påföljder som föreskrivs i lagen.

För projekten i kategori 2 och 3 ovan skall ekonomiministeriet dessutom översända akten till arbetsinspektionen för kontroll av den påföljd som skall genomföras av de förvaltande instanserna. För projekten i kategori 3 skall ekonomiministeriet automatiskt översända akten till den allmänne åklagaren.

Kommissionen anser att åtgärderna ovan går i rätt riktning och kommer att fortsätta att noga följa utvecklingen i ärendet.

(1999/C 370/176)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0851/99
från Florus Wijzenbeek (ELDR) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Tidpunkt för momsinsbetalningar

Känner kommissionen till att det finns avsevärda skillnader mellan medlemsstaterna när det gäller tidpunkten för att betala in moms.

Känner kommissionen till att momsen enligt det tyska systemet måste betalas in senast den 10 följande månad medan det enligt det nederländska systemet räcker att betala in momsen före följande månads utgång?

Tänker kommissionen vidta några åtgärder för att harmonisera dessa bestämmelser?

Om ja, hur?

Om nej, varför inte?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Enligt artikel 22.4 och 22.5 i rådets sjätte direktiv 77/380/EEG om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter⁽¹⁾ skall varje skattskyldig person lämna en deklARATION inom en tidsperiod som skall bestämmas av respektive medlemsstat. Denna tidsperiod får inte överskrida två månader efter utgången av varje skatteperiod. Som regel skall den skattskyldige betala nettobeloppet av mervärdesskatten samtidigt med ingivandet av deklARATIONEN. Medlemsstaterna får dock fastställa en annan dag för betalning av detta belopp eller begära a contobetaling.

Kommissionen har för närvarande ingen avsikt att ytterligare harmonisera reglerna om inbetalningstiderna för omsättningsskatt, eftersom de skillnader som förekommer mellan medlemsstaterna inte anses snedvrída den inre marknaden.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977.

(1999/C 370/177)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0853/99 från Reimer Böge (PPE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Avskaffning av taxfreeförsäljningen vid resor inom gemenskapen

Avskaffningen av taxfreeförsäljningen vid resor inom gemenskapen kommer att få allvarliga konsekvenser för sysselsättningen i den tyska delstaten Schleswig-Holstein. I delstatens drabbade regioner med svagt utvecklat näringsliv är ungefär 3 000 arbetstillfällen direkt beroende av taxfreeförsäljningen.

- Kan kommissionen lägga fram konkreta förslag när det gäller hur styrmedlen inom ramen för strukturfonderna skulle kunna användas målinriktat för att balansera de negativa följderna av att taxfreeförsäljningen avskaffas, även med tanke på den förestående reformen av strukturfonderna och den därmed sammanhängande förändringen av stödbilden?
- Hur bedömer kommissionen möjligheterna att ta ett liknande initiativ som när man 1992, efter att kontrollerna vid de inre gränserna avskaffats, skapade regler för att anpassa tullagent- och tullklararer yrkena, i syfte att med särskilda åtgärder bidra till en omstrukturering av de företag som drabbas särskilt hårt och rädda arbetstillfällen?
- Föreligger numera tydliga uppföljande skatterättsliga regler för resor på fartyg inom gemenskapen efter det att taxfreeförsäljningen avskaffats, så att man säkerställer att det efter den 30 juni inte uppstår ett skattekaos i resetraffiken med tanke på de avsevärda skillnaderna vad avser beskattningen i medlemsstaterna?
- Om så inte är fallet, kommer kommissionen att snarast möjligt föreslå uppföljande skatterättsliga regler enligt ett förenklat förfarande och med hänsyn till de i varje enskilt fall lägsta skattesatserna?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Som svar på en uppmaning från Europeiska rådet vid dess möte i Wien antog kommissionen den 17 februari 1999 ett meddelande till rådet rörande effekterna på sysselsättningen av att den skattefria försäljningen för resenärer inom gemenskapen avskaffas⁽¹⁾.

Analysen i meddelandet grundar sig bland annat på uppgifter från myndigheterna i medlemsstaterna och visar att de förväntade verkningarna av rådets beslut inte är av makroekonomisk karaktär, utan av begränsad omfattning och av sektoriell natur. Kommissionen förordar i meddelandet ett optimalt utnyttjande från medlemsstaternas sida av gällande gemenskapsbestämmelser, särskilt möjligheterna att utnyttja strukturfonderna.

Det ankommer på medlemsstaterna att vid behov vidta åtgärder inom ramen för de program som för närvarande håller på att genomföras, särskilt genom förnyad programplanering. Medel finns fortfarande tillgängliga.

Om rådet bedömer det som nödvändigt kan man enligt kommissionens mening tänka sig att som komplement till nuvarande bestämmelser och utom ramen för strukturfonderna besluta om ett specifikt gemenskapsinitiativ som särskilt skulle syfta till omskolning av personer som har drabbats av sysselsättningsminskningarna inom sektorn. Eftersom rådet inte har fattat något beslut i detta avseende, är det ännu för tidigt att diskutera vad en sådan åtgärd skulle kunna innefatta.

Kommissionen har redan i sitt meddelande av den 9 april 1999⁽¹⁾ klargjort att de beskattningsregler (moms och punktskatter) som skall tillämpas från och med den 1 juli 1999 på den nu skattefria försäljningen är de normala beskattningsregler som tillämpats sedan den 1 januari 1993 inom andra sektorer (särskilt vid transport på järnväg och landsväg).

Sedan flera månader tillbaka har kommissionen fört diskussioner med medlemsstaterna, inom ramen för expertkommittéer, och med olika aktörer inom sektorn. När det gäller olika beskattningsregler (uppbörd, kontroll osv.), vilka faller inom medlemsstaternas behörighet, har kontakter tagits mellan de nationella myndigheterna och mellan dessa och aktörerna.

⁽¹⁾ EGT C 66, 9.3.1999.

⁽²⁾ EGT C 99, 10.4.1999.

(1999/C 370/178)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0856/99
från Marilena Marín (UPE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Venetianska medborgare interneras på grund av att de fritt uttrycker sina åsikter

Tre venetianska medborgare har internerats efter att ha förvägrats den möjlighet till samhällstjänst som fastställs i lagen av den 8 mars 1999. Dessa tre medborgare, som deltog i en demonstration för större självständighet i Venetien och av uttalat fredlig och diplomatisk karaktär på Markusplatsen i Venedig 1997, är inte farliga. De deltar även i kulturell, social och politisk verksamhet som syftar till dialog och debatt om regional självständighet, folkrätt och mänskliga rättigheter inom ramen för en lagligt etablerad sammanlutning.

Dessa personer har fortsatt sin yrkesverksamhet efter överläggningarna om deras straff. Eftersom Venedigs allmänna åklagare har överklagat appellationsdomstolens beslut, betraktas de enligt en konstitutionell princip som oskyldiga tills motsatsen har bevisats och kan enligt denna princip interneras först när hela rättsprocessen är avslutad eller i händelse av allvarligt hot.

De krav medborgarna förde fram genom fredliga handlingar som inspirerats av Venetiens självständiga ställning, vilken sedan 1971 stadgas i italiensk lag, är med andra ord lagliga och aktuella (i detta sammanhang kan man erinra om det lagförslag som denna vecka antogs av den italienska konseljen). Att föra fram dessa krav är att utöva rätten att fritt och på ett fredligt sätt yttra sina åsikter, en rättighet som säkerställs i konstitutionen.

Kan kommissionen tala om vilka åtgärder den avser att vidta för att säkerställa respekten för de grundläggande rättigheter som ingår i medlemsstaternas grundläggande gemensamma principer, vilket den är skyldig att göra enligt Maastrichtfördraget och Amsterdamfördraget?

Svar från Jacques Santer på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen erinrar om att medlemsstaternas förhållande till medborgarna i fråga om mänskliga rättigheter i första hand regleras genom den europeiska konvention om skydd för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter som undertecknades i Rom den 4 november 1950. Italienska medborgare kan därför driva ärendet vidare vid Europadomstolen när alla inhemska instanser uttömts.

(1999/C 370/179)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0858/99**från Pieter Dankert (PSE) till kommissionen**

(7 april 1999)

Angående: ESF och Nederländerna

En mottagare av bidrag inom ramen för Europeiska socialfondens mål 3, Dijkhuis Advies, har meddelat att varken slutavräkningen för 1997 eller det andra förskottet för 1998 har betalats och att samordnaren för ESF inte angivit något skäl till dessa förseningar. Samtidigt påpekar Dijkhuis Advies att det nyligen vidtagits en skattepolitisk åtgärd, "extra utbildningsavdrag" som projekt avsedda att samfinansieras via ESF inte kan dra någon nytta av och rentav upplever som en nackdel till följd av olikheter i fråga om vad som enligt denna åtgärd skall definieras som bidragsberättigade kostnader, liksom till följd av att anslag från ESF anses som egna inkomster.

Kan kommissionen ge besked om det förekommit problem i samband med utbetalningen av slutbeloppet för 1997 och det andra förskottet för 1998?

Känner kommissionen till den ovannämnda skattepolitiska åtgärden "extra utbildningsavdrag"? Vad anser kommissionen om en sådan åtgärd som kommer att leda till projekt behandlas olika, utgående från om de faller under ESF eller inte?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Begäran om 1997 års slututbetalning för mål 3-programmet kunde inte behandlas av kommissionen i dess ursprungliga form. Den slutgiltiga version som kommissionen och ministeriet för Sociale zaken en werkgelegenheid enats om sändes till kommissionen den 30 mars 1999. De förskott som redan utbetalats överstiger dock det begärda saldot. Följaktligen kan 1997 års utbetalningar för mål 3-programmet anses som avslutade. Utbetalningarna till projektledarna sker genom Arbeidsvoorziening.

Det andra förskottet för 1998, som begärdes i början av oktober 1998, har utbetalats i två omgångar på grund av brist på tillgängliga budgetmedel vid kommissionen. En första del om 38 miljoner euro utbetalades i mitten av november 1998. Den återstående summan om 26 miljoner euro slutfördes av kommissionen den 15 mars 1999.

De uppgifter som parlamentsledamoten lämnar räcker inte för att kunna besvara den del av frågan som gäller de skattepolitiska åtgärderna extra scholingsaftrek. Efter kontakt med Arbeidsvoorziening, som ansvarar för den dagliga förvaltningen av mål 3, framgår att ytterligare information krävs för att kunna identifiera projektet och de berörda åtgärderna. Naturligtvis är kommissionen redo att ge parlamentsledamoten vidare upplysningar om projektets identitet meddelas.

(1999/C 370/180)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0861/99**från Carlos Coelho (PPE) till kommissionen**

(26 mars 1999)

Angående: Den gemensamma fiskeripolitiken

Kommissionen har lagt fram ett förslag till förordning som innehåller en förteckning över olika typer av beteenden som utgör allvarliga överträdelser av reglerna för den gemensamma fiskeripolitiken.

Vid en genomgång av förteckningen framgår det att det inte finns någon hänvisning till kränkningar av de fleråriga utvecklingsprogrammen för en anpassning av fiskeflottornas fångstkapacitet till fiskeresurserna inom varje medlemsstat. Flera medlemsstater har uppfyllt målsättningarna i utvecklingsprogrammen genom att de har minskat sina fiskeflottors fångstkapacitet (exempelvis Portugal) medan andra medlemsstater till och med har ökat sina fiskeflottors fångstkapacitet (exempelvis Frankrike, Nederländerna och Italien). Det har uppstått en oacceptabel snedvridning av konkurrensen eftersom de länder som har gjort sig skyldiga till ovan nämnda försummelse inte straffas.

Europaparlamentet har därför (resolution A4-0046/98, betänkande av Cunha) ⁽¹⁾ betonat att man behöver införa en rättsakt som tvingar medlemsstaterna att uppfylla målsättningarna i de fleråriga utvecklingsprogrammen och som inför sanktioner vid överträdelser.

Ovanstående tillvägagångssätt strider allvarligt mot reglerna inom den gemensamma fiskepolitiken. Dessutom innebär det att de länder som följer bestämmelserna i själva verket straffas och de länder som bryter mot gemenskapens normer i stället belönas. Kommissionen uppmanas därför att svara på varför den ännu inte har följt Europaparlamentets uppmaning. Kommer kommissionen att reagera på uppmaningen och i så fall hur?

⁽¹⁾ EGT C 104, 6.4.1998, s. 278.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(21 april 1999)

Kommissionen håller med om att lämpliga åtgärder, även sanktioner, bör vidtas mot de medlemsstater som inte uppfyller målsättningarna i de fleråriga utvecklingsprogrammen för fiskeflottorna, såsom parlamentet rekommenderade i Arlindo Cunhas betänkande.

Kommissionen tog hänsyn till många av dessa rekommendationer i sitt förslag till rådets förordning om föreskrifter och villkor för strukturåtgärderna inom fiskerisektorn ⁽¹⁾, där det klargörs att vissa sanktioner kan införas om utvecklingsprogrammen inte respekteras. Detta förslag behandlas för närvarande av rådet.

⁽¹⁾ EGT C 16, 21.1.1999.

(1999/C 370/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0866/99

från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Nya attacker mot spansk frukt

Den 15 mars attackerades en lastbil med spanska jordgubbar i Frankrike av en grupp maskerade personer som tvingade chauffören att köra åt sidan och förstörde en last på cirka 17 ton. Trots att det inte förekom några angrepp av den här typen under 1998, får detta ses som en fortsättning på de attacker franska aktivister utförde under tidigare år med direkt eller indirekt stöd från bönder som radikalt motsätter sig import av spanska frukt- och grönsaksprodukter.

Har kommissionen för avsikt att vidta några åtgärder för att undvika nya attacker som innebär en kränkning av rätten till fri rörlighet och den lojala konkurrensen, Europeiska unionens grundläggande principer?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 april 1999)

Det är väl känt att kommissionen ständigt har fördömt såväl våldshandlingar utförda av enskilda riktade mot principen om den fria rörligheten av varor som passiviteten hos de ansvariga myndigheterna i den berörda medlemsstaten att vidta nödvändiga åtgärder för att sätta stopp för sådana våldshandlingar. I det överträdelseförfarande som kommissionen inledde mot Frankrike avkunnades i domstolens dom av den 9 december 1997 i mål C-265/95, kommissionen mot Frankrike, att "Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt den gemensamma organisationen av marknaden för jordbruksprodukter och enligt artikel 30 i EG-fördraget jämförd med artikel 5 i samma fördrag genom att inte vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder för att inte enskildas handlande skall hindra den fria rörligheten för frukt och grönsaker."

Dessutom antog rådet den 7 december 1998 förordning (EG) 2679/98 om den inre marknads sätt att fungera i samband med den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna ⁽¹⁾. I denna förordning fastställs kommissionens möjligheter att ingripa genom att anmoda medlemsstaten, som ju är den som har

exklusiv behörighet att upprätthålla allmän ordning, att snabbt vidta åtgärder för att avlägsna allvarliga hinder för den fria rörligheten som orsakats av enskildas handlande.

Kommissionen följer med stor uppmärksamhet hur det pågående regleringsåret för frukt och grönsaker avlöper och kommer vid behov att använda sig av de möjligheter som nämns ovan så att de franska myndigheterna vidtar passande och nödvändiga åtgärder för att se till att principen om fri rörlighet för varor följs och att de således uppfyller sina skyldigheter.

(¹) EGT L 337, 12.12.1998.

(1999/C 370/182)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0868/99
från Joan Vallvé (ELDR) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Stöd från Urban-initiativet till stadsplaneringsprojekt i Valencia

Kommunen Valencia har antagit en särskild plan för skydd och reformering av stadsdelen Cabaynal-Canyamelar (tidigare fiskeläge) i Valencia, vilken inbegriper en förlängning till havet av Avenida Blasco Ibáñez. Detta stadsplaneringsprojekt innebär att stadsdelen delas mitt itu och att mer än 1 500 bostäder som utgör exempel på populär modernistisk arkitektur rivs. Detta bostadsområde har kulturmärkts.

Anser kommissionen att det stöd som regionen Valencia får genom Urban-initiativet är förenligt med ett stadsplaneringsprojekt som tar så lite hänsyn till byggnadsstrukturen i en av Valencias mest framstående stadsdelar?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Enligt programmet "Urban-España" för perioden 1994-1999 deltar kommissionen i finansieringen av projektet "Revitalización del barrio de Velluters" i den historiska stadsdelen "Ciutat Vella" i Valencia. Projektet syftar till integrerad utveckling av stadsdelen genom insatser för att förbättra infrastruktur och miljö, genom insatser för att utveckla den ekonomiska strukturen samt genom anslag till social upprustning och utbildning.

På grundval av de uppgifter som kommissionen har är den stadsplan som parlamentsledamoten nämner, "Plan especial de protección y reforma interior del barrio de Carbanyal-Canyamelar", en helt annan åtgärd, både när det gäller lokalisering och innehåll, än den som ingår i Urban-initiativet.

(1999/C 370/183)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0869/99
från Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Minskade inkomster för fiskarna i den autonoma regionen Madeira

Den stora brist på tonfisk som råder i den autonoma regionen Madeira sedan augusti 1998 har fått mycket negativa sociala följder för den lokala fiskarbefolkningen.

Bristen på bestånd av denna vandrande art påverkar allvarligt ekonomin och inkomstmöjligheterna för många av de familjer som bor i denna autonoma region, till exempel i Caniçal och Machico, som redan är socialt utsatta orter och saknar andra sysselsättningsmöjligheter.

Denna situation är så allvarlig att den förtjänar större uppmärksamhet från kommissionen.

I detta sammanhang uppmanas kommissionen att svara på följande:

1. Har kommissionen underrättats om denna svåra situation av Madeiras regionala regering eller Portugals regering?
2. Finns det inom den gemensamma fiskeripolitiken någon budgetmekanism eller något särskilt program som kan användas för att kompensera denna fiskarbefolkning för den allvarliga minskningen av inkomster eller avhjälpa den svåra situation som hela familjer i Caniçal och Machico befinner sig i? Har Madeiras regionala regering eller Portugals regering i så fall redan bett kommissionen att tillgripa dessa mekanismer eller program?
3. Finns det bortsett från den gemensamma fiskeripolitiken någon möjlighet att via budgeten snabbt avhjälpa denna situation? Om så är fallet, vilka är dessa möjligheter?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

De uppgifter som finns tillgängliga när det gäller den allmänna tillgången på tonfisk i Atlanten tyder inte på att situationen är katastrofal. Kommissionen håller emellertid på att undersöka särskilda uppgifter om dessa bestånd runt området kring Madeira.

1. Kommissionen har inte underrättats om denna situation av de portugisiska myndigheterna utan att medlemsstatens myndigheter därmed har åsidosatt sina skyldigheter när det gäller att ta kontakt.
2. Det finns inte inom ramen för den gemensamma fiskeripolitiken något särskilt program eller någon budgetmekanism som kan användas för att ersätta eventuella inkomstbortfall som uppkommit som en följd av denna situation.
3. Kommissionen kan inte se några andra ekonomiska bidragsmöjligheter som skulle kunna användas för att snabbt kunna ersätta eventuella inkomstbortfall än de möjligheter som finns enligt den gemensamma fiskeripolitiken.

(1999/C 370/184)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0871/99

från James Nicholson (PPE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Urban-initiativ och Nordirland

Hur mycket pengar har inom ramen för Urban-initiativet anslagits för Nordirland under innevarande programperiod?

(1999/C 370/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0872/99

från James Nicholson (PPE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Program för fred i Nordirland

Hur mycket pengar har anslagits för Nordirland inom ramen för stödprogrammet för fred och försoning under innevarande programperiod?

(1999/C 370/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0873/99

från James Nicholson (PPE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Konver II-initiativet – Nordirland

Hur mycket pengar har anslagits för Nordirland inom ramen för Konver II-initiativet under innevarande programperiod?

(1999/C 370/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0874/99**från James Nicholson (PPE) till kommissionen**

(8 april 1999)

Angående: Retex II-initiativet – Nordirland

Hur mycket pengar har anslagits för Nordirland inom ramen för Retex II-initiativet under innevarande programperiod?

(1999/C 370/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0877/99**från James Nicholson (PPE) till kommissionen**

(8 april 1999)

Angående: Initiativ för små och medelstora företag – Nordirland

Hur mycket pengar har anslagits för Nordirland inom ramen för initiativet till förmån för små och medelstora företag under innevarande programperiod?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0871/99, E-0872/99, E-0873/99, E-0874/99 och E-0877/99
ingivna av Monika Wulf-Mathies för kommissionen

(5 maj 1999)

I tabellen nedan anges hur stora bidrag (i miljoner euro) som under den innevarande programperioden (1994-1999) betalats ut från strukturfonderna till Nordirland via programmen i fråga. Det ska påpekas att beloppen för Peace-programmet gäller både Irland och Nordirland. Detta program kommer för övrigt att tilldelas ytterligare 100 miljoner euro.

	ERUF ⁽¹⁾	ESF ⁽²⁾	EUGFJ ⁽³⁾	FFU ⁽⁴⁾	Totalt
Peace	201,211	168,785	31,261	1,896	403,153
Urban NI	10,518	8,833			19,351
SMF NI	6,200				6,200
Retex II	4,645	0,450			5,095
Konver II	2,29	0,31			2,6

⁽¹⁾ Europeiska regionala utvecklingsfonden.⁽²⁾ Europeiska socialfonden.⁽³⁾ Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket.⁽⁴⁾ Fonden för fiskets utveckling.

(1999/C 370/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0875/99**från James Nicholson (PPE) till kommissionen**

(8 april 1999)

Angående: Pesca-initiativet – Nordirland

Hur mycket pengar har anslagits för Nordirland inom ramen för Pesca-initiativet under innevarande programperiod?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar*(30 april 1999)*

Inom det brittiska programmet för Pesca-initiativet har gemenskapsmedel på 1 724 000 euro avsatts för Nordirland under den innevarande programperioden 1994-99. Den 31 december 1998 hade gemenskapsstöd på sammanlagt 440 000 euro betalats ut till olika slutmottagare i Nordirland.

(1999/C 370/190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0883/99**från Cristiana Muscardini (NI) till kommissionen***(8 april 1999)**Angående:* Säkerhetskontroller vid flygplatser

Den senaste olyckan vid flygplatsen i Genua då ett linjeflyg var inblandat aktualiserar ännu en gång problemet med säkerhetskontrollen vid start- och landningsbanor och av flygplatsers utrustning. Det är här varken fråga om att ifrågasätta kompetensen hos de internationella organ som är verksamma inom flygtransportsektorn, eller att gå in på vem som bär ansvaret för olyckan.

Kan kommissionen, mot bakgrund av att rådet har gett kommissionen i uppdrag att upprätta en europeisk organisation för säkerhet inom civilflyg, meddela:

1. vilka resultat som kommissionen har uppnått i sin förberedelse inför upprättandet av en sådan organisation,
2. om den redan har befogenheter vad gäller säkerheten vid flygplatser,
3. om den förfogar över tillfälliga organ för kontroll av föreskrivna tekniska parametrar (start- och landningsbanornas längd, minimiavstånd från dessa till vägar, industrier, bostadsområden, vattendrag och hav),
4. om den anser att det är förenligt med grundläggande säkerhetsnormer att järn- och stålmaterial låg övergiven vid sidan av start- och landningsbanan i Genua,
5. om den inte anser det lämpligt att inom ramen för flygsäkerhet föreslå ändringar till rådets förordning (EEG) 3922/91 ⁽¹⁾ om harmonisering av tekniska krav och administrativa förfaranden inom området civil luftfart, så att medborgarna kan ges säkrast möjliga garantier vad gäller tillämpningen av bestämmelserna för infrastrukturen vid flygplatser?

⁽¹⁾ EGT L 373, 31.12.1991, s. 4.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar*(7 maj 1999)*

1. På gemenskapens och medlemsstaternas vägnar gav rådet den 20 juli 1998 kommissionen i uppdrag att förhandla om en multilateral konvention i syfte att inrätta en europeisk flygsäkerhetsmyndighet som också skall omfatta andra europeiska länder. Sedan dess har kommissionen förberett ett utkast till konvention. Omfattande diskussioner måste dock äga rum inom den särskilda förhandlingskommitté, som inrättats av rådet för att bistå kommissionen i denna uppgift, innan formella förhandlingar med utomstående parter kan inledas. Denna interna process pågår för närvarande.

2. Kommissionen och rådet har redan kommit överens om att detta organ skall vara behörigt inom flygsäkerhetsområdet. Under förutsättning att de berörda parterna samtycker har det dock accepterats att detta inte skall vara den nya organisationens prioriterade uppgifter och att verkställandet av dess befogenheter på detta särskilda område skall beslutas senare.

3. Det har ännu inte beslutats om myndighetens befogenheter inom flygsäkerhetsområdet skall begränsas till att utfärda allmänna krav på nationell nivå eller om myndigheten skall ha befogenhet att garantera och övervaka säkerheten när det gäller flygplatsverksamhet. Med tanke på subsidiaritetsprincipen måste sådana beslut fattas av myndigheten själv.

4. Gemenskapen har hittills inte vidtagit åtgärder inom flygsäkerhetsområdet och därför kan kommissionen inte spekulera i vad som är säkert eller inte i närheten av flygplatser. Kommissionen kan bara hänvisa till aktuella internationella standarder och rekommenderad praxis som fastställts av Internationella civila luftfartsorganisationen (ICAO) där alla medlemsstater är medlemmar.

5. Rådets förordning (EEG) 3922/91 av den 16 september 1991 om harmonisering av tekniska krav och administrativa förfaranden inom området civil luftfart skulle egentligen kunna omfatta flygplatsverksamhet eftersom den första artikeln i förordningen hänför sig till organisationer och personal som är verksamma vid flygplatser. Därför skulle denna förordning kunna ligga till grund för lagstiftning inom detta område. Med hänsyn till de tidigare kommentarerna om ICAO-standarder, rekommenderade förfaranden och subsidiaritetsprincipen har det hittills inte varit nödvändigt för kommissionen att vidta åtgärder inom detta område.

(1999/C 370/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0885/99

från Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Belgiens införlivande av direktivet 93/89/EEG om tillämpning av skatter på vissa fordon som används för godstransporter på väg

Enligt kungligt beslut av den 21 oktober 1997 kommer Belgien att tillämpa direktiv 93/89/EEG⁽¹⁾. Detta medför att det i Belgien blir obligatoriskt med eurovinjetter bland annat på vägen N8 Kortrijk-Ypern-Koksijde, som i strukturplanen för Flandern definierats som en sekundär väg.

Är det enligt ovannämnda direktiv tillåtet att en medlemsstat kräver eurovinjetter av dem som använder en väg som klassats som sekundär väg?

⁽¹⁾ EGT L 279, 12.11.1993, s. 32.

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Enligt artikel 7d tredje stycket i rådets direktiv 93/89/EG av den 25 oktober 1993 om medlemsstaternas tillämpning av skatter på vissa fordon som används för godstransporter på väg och tullar och avgifter för användningen av vissa infrastrukturer, får medlemsstaterna efter samråd med kommissionen i enlighet med ett särskilt förfarande också ta ut avgifter (dvs. kräva eurovinjett) av användare av vissa avsnitt av huvudledsnätet, särskilt då det finns säkerhetsskäl att göra detta.

Den belgiska regeringen utnyttjade denna bestämmelse för att inleda ett samråd med kommissionen om huruvida det vägnät där eurovinjetten krävs kunde utvidgas till att omfatta alla N-vägar ("routes nationales").

Efter att ha granskat Belgiens begäran slog kommissionen i sitt yttrande av den 15 februari 1996 fast att en omfattande utvidgning av eurovinjett-nätet av det slag som planerades av den belgiska regeringen inte var berättigad. Kommissionen fann det emellertid rimligt att utvidga tillämpningen av eurovinjetten till ett antal N-vägar (17 stycken), där en omdirigering av tung trafik var att vänta om de låg kvar utanför eurovinjett-nätet. Enligt kommissionens yttrande skulle en sådan omdirigering av trafiken till dessa N-vägar i kombination med vissa av dessa vägars egenskaper kunna leda till ökade säkerhetsrisker.

För att förhindra detta och för att bidra till att upprätthålla vägsäkerhetsnivån inom hela Belgiens territorium gick kommissionen med på att eurovinjett fick krävas på dessa 17 N-vägar (och tillika på motorvägarna), däribland på vägen N 8 mellan Bryssel-Ninove-Oudenaarde-Kortrijk-Ieper och Koksijde.

(1999/C 370/192)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0893/99**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(7 april 1999)

Angående: Europeiska importörer drabbas av restskatt på textilprodukter från Bangladesh

Genom det allmänna preferenssystemet tillåts import från Bangladesh med A-formulär på gynnsamma villkor. På initiativ från kommissionen förklarade Bangladeshs regering 1997 att de A-formulär som lämnats in under perioden 1994-1996 var ogiltiga.

1. Stämmer det att Bangladeshs regering redan 1989 uppgav att den hade problem med förvaltningen av tilldelningen av ursprungscertifikat?
2. Lämnade regeringen då in en ansökan om mildare bestämmelser?
3. Hur reagerade kommissionen på denna ansökan?
4. Fick kommissionen under perioden 1989-1994 ytterligare indikationer på att myndigheterna i Bangladesh hade problem med den rättmätiga tilldelningen av ursprungscertifikat, till exempel vid besök i Bangladesh?
5. Underrättade kommissionen importörer och branschorganisationer om detta? Om nej, varför inte? om ja, på vilket sätt?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

1. År 1989 gällde i Bangladesh, liksom i alla andra stater som omfattades av förmånsbehandling, att de intyg om ursprung som medför förmånsbehandling utfärdades i enlighet med regler som i grundläggande avseenden förblivit oförändrade sedan 1971. Inget land som omfattas av denna typ av förmånsbehandling, ej heller Bangladesh, har anmält några problem, utöver de vanliga svårigheter som kan uppstå i den dagliga hanteringen av dessa intyg. Vidare bör påpekas att gemenskapen sedan 1983 genomfört flera besök, seminarier och utredningar i Bangladesh. Seminarierna, som hölls i Bangladesh liksom i andra förmånsländer, syftade till att upplysa tjänstemän och exportörer om reglerna för förvaltningen av dessa förmånsordningar, i första hand reglerna om utfärdande av ursprungsintyg.
2. En begäran om undantag lades fram av Bangladesh redan 1985.
3. Kommissionen gav Bangladesh ett nekande svar 1987, eftersom en majoritet av medlemsstaterna motsatte sig beviljandet av det begärda undantaget. Medlemsstaterna fruktade att ett undantag inte i första hand skulle gynna Bangladesh utan i stället halvfabrikat med ursprung i nyligen industrialiserade länder som Sydkorea. Först 1997 vann kommissionen medlemsstaternas gillande för sitt förslag, efter det att Bangladesh lämnat in en ny begäran.
4. Gemenskapens besök i Bangladesh 1993 rörde uteslutande problemen med vissa intyg om ursprung som medför förmånsbehandling (GSP (Allmänna preferenssystemet) A-formulär, daterade mellan 1989 och 1993) som uppvisats vid import till gemenskapen av textilprodukter. Intygen utgavs för vara utfärdade i Bangladesh men åtföljdes av textilprodukter med egentligt ursprung i Asien och Fjärran Öster. Över tre tusen helt eller delvis förfärdade ursprungsintyg upptäcktes. De berörda medlemsstaterna vidtog erforderliga åtgärder efter det att de bangladeshiska myndigheterna återkallat intygen. Besöket i Bangladesh 1994 rörde en särskild undersökning (avseende export från hamnen Chittagong) rörande varor med ursprung i Pakistan som vid import till gemenskapen åtföljdes av falska A-formulär från Bangladesh. I detta fall ledde gemensamma utredningar till avslöjandet av en i Bangladesh etablerad tillverkare som var inblandad i bedrägeriet. De bangladeshiska myndigheterna återkallade certifikaten och fattade omedelbart beslut om administrativa och ekonomiska påföljder.
5. Efter offentliggörandet av slutsatserna av gemenskapsdelegationens besök i Bangladesh i november och december 1996 offentliggjordes i Europeiska gemenskapernas officiella tidning (97/C 107/05) ett meddelande till importörerna om textilprodukter som importerats till gemenskapen från Bangladesh inom ramen för Allmänna preferenssystemet.

(1999/C 370/193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0909/99
från Bernard Lehideux (PPE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Den syriska regeringens handlande till följd av resolutionen om de libanesiska fångarna i Syrien, antagen i mars 1998

Efter det att människorättsorganisationer vid upprepade tillfällen hade påtalat att ett stort antal libanesiska medborgare i Syrien godtyckligt fängslats utan att några anklagelser hade riktats mot dem och utan att deras familjer informerats om deras öde, uppmanade Europaparlamentet i mars 1998, i sin resolution om de libanesiska fångarna i Syrien (B4-0324/98) ⁽¹⁾, den syriska regeringen att offentliggöra en fullständig förteckning över libanesiska fångar i Syrien, att frige de fångar mot vilka inga anklagelser riktats och att överföra övriga libanesiska fångar till Libanon.

1. Har kommissionen, nu ett år efter det att denna resolution antogs, någon information om huruvida någon förteckning har offentliggjorts eller huruvida den syriska regeringen har efterkommit de övriga rekommendationerna?

2. På vilket sätt kommer kommissionen, om inga tillfredsställande reaktioner kan noteras från syriskt håll, ta denna kränkning av de mänskliga rättigheterna i beaktande när det gäller EU:s förbindelser med Syrien?

⁽¹⁾ EGT C 104, 6.4.1998, s. 238.

(1999/C 370/194)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0979/99
från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(15 april 1999)

Angående: Libanesiska, palestinska och jordanska politiska fångar i Syrien

Enligt en färsk rapport från Amnesty International finns det i dagens Syrien mer än 250 politiska fångar, främst av libanesisk, jordansk och palestinsk härkomst, vars öde man inte vet någonting om. Ett stort antal av dessa har arresterats godtyckligt och utsatts för tortyr och andra har av militära domstolar genom hemliga och summariska processer dömts till flera års fängelse. Till detta bör tilläggas att hundratals libaneser, palestinier och jordanier har "försvunnit" i Syrien sedan slutet av sjuttioalet.

Med beaktande av att de syriska myndigheterna genom Barcelona-konventionen har förbundit sig att garantera fred och stabilitet i området vill jag fråga Europeiska kommissionen på vilket sätt den har tänkt agera för att inom ramen för förhandlingarna om ett associeringsavtal mellan EU och Syrien trygga ett effektivt försvar av de mänskliga rättigheterna i Syrien.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0909/99 och E-0979/99
ingivna av Manuel Marín för kommissionen

(6 maj 1999)

Enligt en rapport från den syriska människorättsorganisationen Committee for the defence of democratic freedom and human rights in Syria (CDF) hålls, ännu efter frigivandet av 121 libanesiska fångar ur syriska fängelser i mars 1999, cirka 250 libanesiska medborgare fångna i Syrien. Såvitt kommissionen vet har Syriens regering inte offentliggjort någon förteckning med namnen på resterande libanesiska fångar i syriska fängelser. Enligt nyligen erhållna uppgifter från Amnesty International hade ännu i december 1998 inget svar i sak erhållits från de syriska myndigheterna med anledning av förfrågningar rörande de libanesiska fångarna som Amnesty International framställde i mars 1997 och i oktober 1998 ⁽¹⁾.

Sedan 1991 har den syriska regeringen frigivit tusentals politiska fångar med långa straff, även libanesiska medborgare. De senaste frigivandena skedde i mars, maj och juni 1998. Kommissionen välkomnar dessa frigivanden, men är fortfarande bekymrad för de resterande samvetsfångarna i Syrien, inbegripet de libanesiska fångarna.

De syriska myndigheterna är väl medvetna om den vikt som unionen tillmäter ett strikt iakttagande av de internationella reglerna om mänskliga rättigheter. Unionen tillvaratar varje tillfälle som bjuds inom ramen för dess regelbundna kontakter med de syriska myndigheterna att uttrycka sin oro med anledning av

påståenden om kränkningar av de mänskliga rättigheterna och särskilt beträffande de resterande samvetsfångarna. Europeiska unionen håller sig underrättad om det allmänna människorättsläget i Syrien (inbegripet frågan om de libanesiska fångarna), främst genom sina beskickningschefer i Damaskus.

För övrigt kan påpekas att det ömsesidiga åtagande om att respektera mänskliga rättigheter och utveckla rättsstaten och demokratin som ingår i Barcelonadeklarationen från 1995 kommer att återspeglas i det nya associeringsavtal mellan gemenskapen och Syrien som för närvarande är under förhandling. Detta avtal kommer att innebära en förstärkt ram för samtal om nästintill alla frågor av ömsesidigt intresse, inbegripet mänskliga rättigheter, mellan de två parterna. Dessutom har enskilda medlemsstater, som är parter i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter, särskilda möjligheter att ta upp människorättsfrågor med Syrien, som också har undertecknat konventionen.

(¹) Amnesty International, Syria Caught in a Regional Conflict: Lebanese, Palestinian and Jordanian Political Detainees in Syria, Rapport — MDE 24/01/99, 27 januari 1999.

(1999/C 370/195)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0919/99

från Roberto Mezzaroma (PPE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Lag om herrelösa hundar

Kan kommissionen klargöra vilket stöd EU anslagit för att regionen Toscana skall kunna angripa problemet med herrelösa hundar och berätta vilka åtgärder EU tänker vidta för att komma till rätta med denna situation som rör tusentals hundar?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Gemenskapen har lagstiftning på området skydd av sällskapsdjur under transport, rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport, och ändring av direktiv 90/425/EEG och 91/496/EEG (¹), samt om användningen av hundar och katter i vetenskapliga experiment, rådets direktiv 86/609/EEG av den 24 november 1986 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om skydd av djur som används för försök och andra vetenskapliga ändamål (²).

Lagstiftning om herrelösa hundar och katter och tillämpningen av denna är fortfarande en fråga som ligger inom medlemsstaternas ansvarsområde.

I enlighet med ovan nämnda princip har kommissionen inte för avsikt att föreslå lagstiftning på detta område.

Kommissionen har inte inrättat några särskilda finansieringsprogram för kontroll av herrelösa hundar i regionen Toscana.

(¹) EGT L 340, 11.12.1991.

(²) EGT L 358, 18.12.1986.

(1999/C 370/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0921/99

från Roberto Mezzaroma (PPE) till kommissionen

(8 april 1999)

Angående: Nya mål för utveckling av områdena Anzio och Nettuno

Planerar kommissionen några insatser i områdena Anzio och Nettuno (i regionen Lazio, Italien) i form av mål och program som skulle kunna skapa nya utvecklingsmöjligheter för dessa områden där det finns goda förutsättningar för små och medelstora företag och turismnäring?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Kommissionen har föreslagit att antalet prioriterade mål reduceras till tre för perioden 2000-2006.

När det gäller mål 1 som syftar till att främja utvecklingen och strukturanpassningen i regioner som utvecklas långsammare kommer antalet stödberättigade regioner på NUTS II-nivå att vara regioner vars bruttonationalprodukt per capita, uttryckt som köpkraft och beräknat på ett genomsnitt av de uppgifter beträffande de senaste tre åren som finns tillgängliga, är 75 % lägre än genomsnittet för gemenskapen. Uppgifter beträffande 1994, 1995 och 1996 visar att BNP per capita för invånare i Lazio motsvarade 113,3 % av genomsnittet för gemenskapen. Inget område i Lazio kan därför omfattas av mål 1.

Kommissionen har vidare föreslagit ett nytt mål 2 som kommer att syfta till att stödja ekonomisk och social omställning i områden som ställs inför strukturproblem. Detta mål kommer att täcka områden stadda i socioekonomisk förändring inom industri- och tjänstesektorn, landsbygdsområden med vikande sysselsättning, problemdrabbade stadsområden och krisdrabbade områden som är beroende av fiske. Kommissionen kommer under andra halvåret av 1999 att upprätta en förteckning över vilka områden som kan omfattas av detta mål, i nära samråd med var och en av de berörda medlemsstaterna. Det är för närvarande omöjligt att avgöra huruvida områdena D'Anzio och Nettuno kan omfattas av mål 2.

Lazio kan omfattas av strukturfondernas mål 3 som syftar till anpassning av politiken på utbildnings-, yrkesutbildnings- och sysselsättningsområdet i områden som inte omfattas av mål 1, i form av åtgärder som kan avse små och medelstora företag och turistsektorn.

(1999/C 370/197)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0927/99

från Fernando Fernández Martín (PPE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Reglering av radioamatörverksamheten i Europa

Europeiska kommissionens GD XIII håller på att slutföra arbetet med grönboken om gemenskapens politik för radiospektrumets användning. Där nämns överhuvud taget inte radioamatörverksamheten, vilket tyder på att kommissionen fortfarande inte har några planer på att reglera denna.

Radioamatörverksamheten regleras av internationella konventioner och överenskommelser inom ITU (Internationella teleunionen) vilka undertecknats av och tillämpas i samtliga medlemsstater.

Inom Europeiska unionen finns för närvarande omkring 300 000 radioamatörer med officiell licens, vilka utövar sin verksamhet inom HF-, VHF- och UHF-banderna. De utgör en grupp medborgare med omfattande erfarenhet och stort tekniskt kunnande, vilka utforskar och bidrar till den tekniska utvecklingen inom ett brett verksamhetsområde (spridningsstudier, nya sändningssystem, satellitkommunikation osv.). Därför menar jag att kommissionen måste göra något åt det faktum att radioamatörverksamheten inte omnämns i de förberedande dokumenten till ovannämnda grönbok.

Vad har den ansvarige kommissionsledamoten för åsikt i denna fråga och vad avser denne att göra för att åtgärda bristerna i grönboken?

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(30 april 1999)

Den 15 december 1999 offentliggjorde kommissionen en grönbok om radiospektrumpolitiken⁽¹⁾ och inledde därmed en samrådsperiod under vilken berörda parter kunde inkomma med synpunkter på de

frågor och ämnen som behandlas i dokumentet. Denna period sträckte sig fram till den 15 april 1999. Kommissionen har också anordnat tre offentliga utfrågningar (den 24 februari 1999 för enskilda och företag, den 17 mars 1999 för intressegrupper och sammanslutningar samt den 30 mars för förvaltningar). IARU (International Amateur Radio Union) deltog på ett av dessa möten och hade då (och har fortfarande) möjlighet att framföra synpunkter.

Radioamatörer är, liksom nationella och europeiska intressegrupper, välkomna att skriftligen inkomma med synpunkter som bedöms vara av intresse. Alla kommentarer kommer att offentliggöras på webbplatsen <http://www.ispo.cec.be/spectrumgp>.

I grönboken diskuteras allmänna frågor om spektrumpolitik avseende alla sektorer eller tillämpningar, bland annat radioamatörers verksamhet på området forskning och utveckling som behandlas i grönboken. Kommissionen välkomnar kommentarer från representativa intressegrupper för radioamatörer när det gäller radiospektrumpolitiken och kommer noggrant att gå igenom förslagen mot bakgrund av de svar som inkommit.

(¹) KOM(98) 596 slutlig.

(1999/C 370/198)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0928/99

från Rijk van Dam (I-EDN) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Katastrofhjälpr transporter till Ukraina

1. Kan kommissionen bekräfta att katastrofhjälpr transporter till de områden i Ukraina som drabbats av översvämningar (det vill säga Subkarpaterna) sedan februari 1999 stoppas av tullmyndigheterna?
2. Känner kommissionen till att olika omgångar med katastrofhjälpr transporter står uppställda vid gränsen till Ukraina utan att verkligen kunna nå de drabbade områdena?
3. Kan kommissionen bekräfta att det, efter ett tillfälligt upphävande av importreglerna under perioden efter översvämningarna, sedan kort tid tillbaka återigen tillämpas särskilt stränga bestämmelser?
4. Är kommissionen beredd att via sin representation i Kiev föra detta problem på tal och att försöka nå en lösning, så att de drabbade människorna i Ukraina verkligen får de varor som är avsedda för dem?

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Kommissionen tackar parlamentsledamoten för hans intresse för de humanitära insatserna i Ukraina. Kommissionen har via sin enhet för humanitärt bistånd (ECHO) finansierat totalt fem biståndsprojekt till ett sammanlagt värde av 1,28 miljoner euro i samband med översvämningarna i Subkarpaterna och västra Ukraina.

Hittills har inte någon av de icke-statliga organisationer som genomför projekten rapporterat om några större svårigheter med de lokala myndigheterna (inklusive tullen). En stor del av de varor som av humanitära skäl behövs i katastrofområdet har inhandlats lokalt. Kommissionen har inte hört något från de humanitära organisationerna om att de skulle ha stött på liknande svårigheter i Ukraina.

(1999/C 370/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0940/99**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen**

(13 april 1999)

Angående: Skyldighet att inställa sig inför Internationella domstolen för att uppnå en fredlig lösning på tvister enligt New York-konventionen om gränsöverskridande fiskbestånd och långvandrande arter

Kommissionen har inte svarat på min tidigare fråga P-0103/99 ⁽¹⁾ och jag utgår därför på nytt från kommissionens ledamot Emma Boninos svar i Europaparlamentets kammare den 12 januari 1999, nämligen att EU:s ratificering av New York-konventionen klart och tydligt hindrar Kanada från att dra sig ur domstolens jurisdiktion, såsom landet gjorde 1994 och 1995 (se protokollet från den 12 januari 1999, s. 80). Eftersom det inte handlar om någon trivial fråga och vi kanske gör helt olika tolkningar av den väsentliga del VIII (och inte del IX som kommissionen hävdar) av New York-konventionen, vill jag fråga följande:

Jag ifrågasätter inte att konventionen ålägger parterna att använda fredliga medel för att lösa konflikter och inte heller att den lösning man kommer fram till genom de fredliga metoder som valts är bindande. Men om det system som avses i konventionens artikel 30, vilken i sin tur hänvisar till del XV i 1982 års Havsrättskonvention, hävdar – något som kommissionen erkänner i sina svar – principen att staterna har frihet att välja vilka metoder de vill använda för att lösa konflikter, hur kan då en stat – Kanada – tvingas gå med på att underkasta sig den internationella domstolens domslut, om nu detta endast är en av de möjligheter som diskuteras i artikel 287 i konventionen?

Därför återvänder jag till min tidigare fråga och ber kommissionen klargöra på vilka juridiska bestämmelser eller på vilken rättslig grund den baserar den ståndpunkt den vidhåller inför Europaparlamentets plenum, nämligen att Kanada är skyldigt att underställa sig Internationella domstolen för handläggning av en tvist som uppstått mellan EU och Kanada inom ramen för nämnda konvention, om bägge länder är parter i konventionen och om denna New York-konvention från 1995 trätt i kraft? I synnerhet som det framgår av artikel 287.5 (del XV) i 1982 års konvention att om två parter i en tvist inte har accepterat samma förfarande är den enda lösningen skiljedomsförfarande.

⁽¹⁾ EGT C 325, 12.11.1999.

Svar från Emma Bonino på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Del VII i 1995 års FN-överenskommelse om gemensamma fiskbestånd och ständigt vandrande arter går tillbaka till de generella bestämmelser för att lösa tvister som fastställs i del XV i Förenta nationernas havsrättskonvention av den 10 december 1982. Enligt dessa bestämmelser kan stater själva komma överens om hur de skall lösa tvister. Ett sådant förfarande måste emellertid leda till en obligatorisk och bindande lösning (se artikel 280-282 i 1982 års konvention). I artikel 286 i konventionen föreskrivs att om en tvist inte kunnat lösas på det sätt som parterna själva kommit överens om, skall den på en av parternas begäran föras vidare enligt de obligatoriska förfaranden som leder till bindande beslut. I detta avseende ges det i artikel 287.1 ett fritt val mellan fyra olika förfaranden. I artikel 287.3 och 287.4 fastställs det emellertid att om en part eller båda parter i en tvist inte har gjort något sådant val, eller om de inte har accepterat samma förfarande, måste tvisten lösas genom skiljedom i enlighet med bilaga VII.

Utom i ett antal specificerade fall, framför allt i fråga om en kuststats suveräna rättigheter eller jurisdiktion över sin exklusiva ekonomiska zon (se artikel 297), finns det inte några undantagsklausuler i bestämmelserna. Om dessa bestämmelser hade funnits i samband med fallet Estai (den spanska trålare som 1995 blev arresterad utanför Kanadas zon på 200 nautiska mil) skulle förfarandet åtminstone ha kunnat inledas i den skiljedomstol som inrättas enligt bilaga VII. Den domstolen skulle ha haft jurisdiktion att ta upp fallet och fatta ett bindande beslut, och svaranden skulle inte genom en enkel deklARATION ha kunnat komma undan en internationell dom.

(1999/C 370/200)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0945/99**från Honório Novo (GUE/NGL) till kommissionen**

(13 april 1999)

Angående: Vasco da Gama-bron i Lissabon — de slutliga överföringarna

Detta projekt som samfinansierats av EU har redan varit klart en tid och invigdes för nästan ett år sedan.

Efter denna tidsperiod är det logiskt att anta att Europeiska kommissionen redan överfört alla finansiella medel till samfinansieringen av projektet.

Skulle kommissionen mot bakgrund av detta kunna informera mig om den redan betalat ut alla trancher i fråga om den totala samfinansieringen av detta projekt inklusive i fråga om anslutningsvägarna till bron?

Om så inte är fallet, vilka viktiga orsaker, administrativa orsaker och/eller orsaker som hör samman med den slutliga utvärderingen, motiverar att samtliga överföringar ännu inte gjorts?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Det är endast restbeloppet av gemenskapens bidrag som kommissionen ännu inte har betalat ut i samband med det projekt beträffande den nya bron över Tejo och dess tillfartsvägar som fastställs i beslut K(94) 3905.

Förutom de kompletterande uppgifter som kommissionen redan har uppmanat de portugisiska myndigheterna att överlämna i samband med analysen av slutrapporten om projektet, kommer restbeloppet endast att betalas ut efter det att kommissionen granskat tillämpningen av klausulerna i beslutet om att bevilja stöd. Detta gäller särskilt bestämmelserna i regeringsförordningarna 9/93 och 280/94, vilka avser stadens kontroll över den södra flodstranden respektive inrättandet av en särskild skyddszon vid Tejos mynning.

(1999/C 370/201)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0951/99**från Michael McGowan (PSE) till kommissionen**

(7 april 1999)

Angående: Berättigande till strukturfonder

Det är möjligt att det i vissa medlemsstater kan förekomma påtryckningar för att man skall föreslå osammanhängande och små områden som berättigade till stöd under tätortsdelen inom Mål 2 för strukturfonderna. Ett sådant tillvägagångssätt skulle vara:

- mycket ineffektivt när det gäller användningen av administrativa resurser både för EU:s och de nationella regeringarnas del,
- oförmöget att svara upp mot de ekonomiska målsättningarna för ERUF under Mål 2, i vilka krävs tillräckligt stora områden kapabla att stödja ett ekonomiskt förnyelseprogram med, till exempel, små fabriksenheter, utbildningscentra och annan infrastruktur,
- oförmöget att svara upp mot målsättningarna om social integration i Agenda 2000 genom att det inte är inriktat på de värsta koncentrationerna av eftersatta områden i de större städernas centrala delar.

Kan ledamoten av kommissionen klargöra följande:

Hur tänker EU se till att medlemsstaterna, vid iordningställandet av listor över Mål 2-områden under tätortsdelen, kommer att föreslå områden som är:

- tätorter till karaktären, det vill säga har mer än 500 invånare per kvadratkilometer,
- "större tätorter" (såsom specificerade i förslaget till förordning för strukturfonderna och som tolkas som tätorter med mer än 100 000 invånare),

- sammansatta av grupper av angränsande distrikt eller motsvarande NUTS V-områden.

Kommer rekommendationer för att uppnå denna effekt att läggas till de nyligen godkända riktlinjerna för programmet?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Under perioden 2000-2006 kan mål 2 i strukturfonderna omfatta industriområden, landsbygdsområden, tätortsområden och områden som är beroende av fiske och som alla drabbats av problem i samband med ekonomisk och social omställning.

Precis som för närvarande enligt mål 2 och 5 b kommer ett stort antal storstadsområden att ingå i de landsbygdsområden eller industriområden som är berättigade till stöd enligt det nya mål 2.

Kommissionen anser därför att den särskilda storstadsdimensionen i det nya mål 2 i första hand bör gälla problemområden i städer och tätorter. Enligt förslaget till förordning om allmänna bestämmelser för strukturfonderna ⁽¹⁾, bör dessa tätbefolkade områden åtminstone uppfylla ett av kriterierna i artikel 4.7. Kommissionen anser t.ex. i sina arbetskraftsundersökningar att ett område är tätbefolkat om det har fler än 50 000 invånare och består av angränsande geografiska enheter (NUTS V), var och en med en folktäthet på fler än 500 invånare per km². Ett sådant område kan emellertid omfatta enheter med en lägre folktäthet under förutsättning att enheterna helt ingår i området.

Varje storstadsområde som väljs ut måste vara tillräckligt stort för att göra det möjligt att genomföra en effektiv politik för modernisering av tätortsbebyggelsen, för satsning på utbildning och för främjande av företagsetablering eller företagstillväxt. I detta sammanhang bör siffran 100 000 invånare mer ses som en referenspunkt än som ett fast tröskelvärde.

Syftet med de riktlinjer som anges i artikel 9 i förslaget till förordning om allmänna bestämmelser för strukturfonderna är att hjälpa de nationella och regionala myndigheterna att lägga upp programstrategier och att göra gemenskapens prioriteringar tydliga. Riktlinjerna är endast vägledande och handlar om vilken sorts stöd som kan komma i fråga och inte om vilka områden som är berättigade till stöd.

⁽¹⁾ EGT C 176, 9.6.1998.

(1999/C 370/202)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0961/99

från Anna Karamanou (PSE) till kommissionen

(13 april 1999)

Angående: En opartisk undersökning av 3 000 algeriska medborgares försvinnande

Enligt uppgifter från Amnesty International har problemet med försvunna medborgare i Algeriet förvärrats och detta beror på att man upptäckt godtyckliga arresteringar och att personer olagligt hålls i förvar. Det understryks att runt 3 000 män eller kvinnor har försvunnit under de senaste sex åren. Man har kunnat lokalisera spår endast efter ett mindre antal, och detta efter att de suttit lång tid i hemligt förvar. Myndigheterna och säkerhetsstyrkorna vägrar att ge några som helst upplysningar till de fängslades familjer om vad som hänt med deras släktingar, och i sina förtvivlade försök att få upp ett enda litet spår söker släktingarna igenom sjukhus, militärförläggningar eller till och med kyrkogårdar.

På vilket sätt avser Europeiska kommissionen att ingripa för att sätta igång en fullständig, opartisk och oberoende undersökning av alla fall av försvinnanden och för att på ett effektivt sätt skydda de mänskliga rättigheterna i Algeriet?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Gemenskapen följer uppmärksamt utvecklingen av det politiska läget och säkerhetsläget i Algeriet.

Ramen för förbindelserna mellan gemenskapen och Algeriet fastställs genom Barcelonaförklaringen, vars politiska del ägnas åt utvecklingen av rättsstaten och respekten för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna enligt folkrätten. Algeriet har ratificerat de flesta internationella rättsakter på detta område och omfattas därmed av de kontrollmekanismer som införts genom dessa akter. Vidare har de algeriska myndigheterna samtyckt till att en grupp framstående personer utsedda av Förenta nationernas generalsekreterare besöker landet mellan den 22 juli och den 4 augusti 1998. Denna grupp har samlat in uppgifter om den människorättsliga situationen och om försvinnandena.

På bilateral nivå pågår, utöver de sedvanliga diplomatiska kontakterna, en särskild politisk dialog på ministernivå mellan gemenskapen och Algeriet. Det senaste mötet inom ramen för denna dialog hölls i Wien i oktober 1998. Vid detta möte behandlades problemet med de mänskliga rättigheterna och i synnerhet försvinnandena. Den politiska dialogen mellan gemenskapen och Algeriet om dessa frågor fortsätter och bör förstärkas inom ramen för ett associeringsavtal, när förhandlingarna om ett sådant, vilka inleddes 1997, har avslutats. Genom detta avtal bör å ena sidan den politiska dialogen institutionaliseras och å andra sidan respekten för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna göras till en grundläggande beståndsdel av de avtalsmässiga förbindelserna mellan gemenskapen och Algeriet.

(1999/C 370/203)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0962/99

från Anita Pollack (PSE) till kommissionen

(13 april 1999)

Angående: Räkodling i Bangladesh och miljöskydd

Har kommissionen för avsikt att med Bangladeshs regering diskutera vilka möjligheter som finns att stödja räkodlare som går över till det "slutna" systemet för räkodling, genom vilket man återanvänder och renar avfallsvatten och därmed orsakar mindre skador på miljön än med den traditionella metoden?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Räkodlingen i Bangladesh är i huvudsak extensiv eller bedrivs med något förbättrade metoder och endast en liten del av sektorn använder sig av halvintensiva eller intensiva metoder. Räkodlingen är även säsongsbetonad och avlöses, beroende på region, av ris- eller saltproduktion. De berörda aktörerna är huvudsakligen småjordbrukare eller små räkodlare och de nödvändiga investeringarna är relativt låga. Moderna slutna fiskodlingssystem gör visserligen att miljöförorenningar kan undvikas men använder avancerad teknik och innebär stora igångsättningsinvesteringar och produktionskostnader, vilket förutsätter goda kunskaper om ekonomisk förvaltning. Detta är anledningen till att dessa system finns i sådana länder som USA och Thailand där industriell räkodling bedrivs under konkurrensmässiga betingelser.

För att inverkan på miljön i Bangladesh skall bli väsentlig är det nödvändigt att omvandla en betydande del av den befintliga räkodlingen till slutna system. Detta framstår i nuläget som nog så svårt, eftersom slutna fiskodlingssystem passar bättre för industriella vattenbruksföretag än för små aktörer som varken har finansiella resurser eller tekniska kunskaper.

Vidare anser gemenskapen att så länge som räkodlingen äger rum i tätbefolkade och hårt utnyttjade kustområden bör den ses i ett större sammanhang som även inbegriper andra lokala behov. Hållbara lösningar för specifika räkodlare kan visa sig vara meningslösa om det inte finns ett bredare angreppssätt som syftar till att skapa en balans mellan de olika resurserna i och användningarna av hela kustområdet. Vattenbruk och räkodling innebär inte endast miljöproblem utan har även ekonomiska och sociala aspekter och måste ses i ett sammanhang.

Kommissionen har erfarit att Bangladesh regering arbetar på utformningen av en heltäckande fiskepolitik och ett fjärde nationellt fiskeprojekt som syftar till att på ett varaktigt sätt öka fisk- och räkproduktionen, undanröja fattigdom och sörja för en hållbar miljö. Dess strategi för räkodling har som mål att främja en förbättring av traditionella odlingsmetoder snarare än att införa intensiva metoder, att främja bildande av grupper så att små landägare kan odla räkor, att tillhandahålla tjänster för kunskapsöverföring och veterinärkontroll samt att förbättra den institutionella uppbyggnaden av de offentliga tjänsterna.

Om Bangladesh regering önskar inleda en diskussion om miljömässig hållbarhet, skatteincitament och de sociala, miljömässiga och institutionella frågor som fiskesektorn och räkodlingen står inför, är kommissionen redo att föra en dialog i syfte att undersöka hur regeringens insatser kan stödjas på bästa sätt.

(1999/C 370/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0964/99

från Gianni Tamino (V) till kommissionen

(13 april 1999)

Angående: Utbyggnad av hamnen på Ibiza, Balearerna

Sedan slutet på åttiotalet har den spanska regeringen planerat att bygga ut hamnen på Ibiza. I detta syfte utarbetades "Plan Especial de Reforma y Ampliación del Puerto de Ibiza".

Enligt denna plan skulle man anlägga en stor kommersiell hamn i södra delen av bukten vid Ibiza stad, med all infrastruktur som en sådan för med sig (byggnader, nya vägar osv.). Dessutom omfattade planen en enorm pir som var över en halv kilometer lång. Den sammanlagda kostnaden beräknades till 72 miljoner euro.

Den spanska regeringens beslut att dra igång projektet fick en rad olika politiska partier, miljögrupper och medborgarrörelser att bilda "La Coordinadora Contra La Ampliación del Puerto". Mycket tack vare "Coordinadoras" insatser verkar planen nu ha minskat i omfattning. Man överväger inte längre någon ny kommersiell hamn eftersom man inser att de befintliga kajerna räcker till för passagerar- och godstrafik, men man tänker fortfarande bygga piren och över en kilometer tillfartsväg längs kusten, vilket skulle ha en extremt negativ effekt på miljön och på landskapets utseende. Enligt en undersökning som "Coordinadora" låtit högt kvalificerade civilingenjörer och meteorologer genomföra, för att bedöma problemen i hamnen och den spanska regeringens förslag till lösningar, finns det fullt genomförbara tekniska alternativ för att lösa problemen i Ibizas hamn utan att tillgripa ett så aggressivt och kostsamt projekt som den föreslagna jättelika piren (kostnad: 15 miljoner euro).

Trots att man ännu inte gjort någon seriös teknisk analys av ekologiskt mer hållbara möjliga alternativ, envisas de spanska myndigheterna med att stödja förslaget att bygga en pir, och man har skickat en ansökan till kommissionen om anslag genom sammanhållningsfonden.

1. Tänker kommissionen finansiera pirprojektet?
2. Är inte kommissionen beredd att överväga alternativa projekt till den spanska regeringens förslag?
3. Om inte, hur tänker kommissionen undvika de extremt negativa effekter som det aktuella pirprojektet skulle ha på miljön och landskapets utseende?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Kommissionen förbereder antagandet av ett beslut om beviljande av finansiellt stöd från Sammanhållningsfonden till ett projekt för konstruktion av ny vågbrytare och tillfartsväg till hamnen på Ibiza. Detta projekt uppfyller villkoren för stödberättigande i fråga om transportinfrastrukturprojekt enligt rådets förordning 1164/94 av den 16 maj 1994 om inrättandet av en sammanhållningsfond (!).

Vid bedömningen av ansökningarna om finansiellt stöd, granskades också de alternativa tekniska lösningar som hamnmyndigheterna utrett. Kommissionen är nöjd med projektet eftersom den anser att det innebär en lämplig lösning på de problem som hamnen på Ibiza har.

Kommissionen menar att att det aktuella projektet lämnats till ett förfarande för bedömning av dess miljönverkan enligt rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽²⁾. En förklaring beträffande projektets inverkan på miljön offentliggjordes i Spaniens officiella tidning⁽³⁾. Där redogörs för vilka åtgärder som berörda myndigheter skall vidta för att minska projektets eventuella negativa följder för miljön.

⁽¹⁾ EGT L 130, 25.5.1994.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽³⁾ B.O.E. nr 233, 29.9.1994.

(1999/C 370/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0970/99
från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(15 april 1999)

Angående: Program för marknadsföring av europeiska produkter på den japanska marknaden

Kommissionen har för rådet lagt fram ett förslag till förordning om genomförande av ett program för särskilda åtgärder i syfte att förbättra tillträdet till Japan för varor och gränsöverskridande tjänster från EU (KOM(98) 722).

Parlamentet har antagit en resolution i vilken det ställer sig positivt till en förordning om gemenskapsåtgärder för främjande av företags export till tredje land, i synnerhet inom textilbranschen. Har kommissionen för avsikt att beakta parlamentets begäran och utvidga förordningen till att omfatta fler tredje länder?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

I sina slutsatser av den 29 maj 1995 erkände rådet de påtagliga och specifika problem som är förbundna med gemenskapsföretagens tillträde till marknaden i Japan och det framhölls att möjligheterna att förbättra tillträdet till den japanska marknaden borde prioriteras. Kommissionens nuvarande förslag till en förordning⁽¹⁾ om kommissionens genomförande av ett program för särskilda åtgärder i syfte att förbättra tillträdet till Japan för varor och gränsöverskridande tjänster från EU har sin grund i dessa slutsatser. Genom en sådan förordning kommer en rättslig grund att upprättas för detta program och en fortsättning av programmet fram till slutet av år 2001 att garanteras. Avsikten med förordningen är inte att dess räckvidd skall utvidgas till att även omfatta andra länder än Japan.

”Porten till Japan”-kampanjen, vars syfte är att främja exporten, är en av de två viktigaste åtgärder som skall genomföras av kommissionen (den andra är chefsutbildningsprogrammet i Japan). När denna kampanj lanserades 1997 beslutade kommissionen, i samverkan med medlemsstaterna, vilka sektorer som skulle bli målobjekt för kampanjen. Bland dessa sektorer ingick inte textilsektorn.

⁽¹⁾ KOM(98) 722 slutlig.

(1999/C 370/206)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0976/99
från Georges Garot (PSE) till kommissionen

(7 april 1999)

Angående: Diskriminering till följd av illojal konkurrens mellan franska och spanska tomatodlare

Tomatodlare i sydvästra Frankrike (Marmande) har upplyst mig om att de diskrimineras till följd av illojal konkurrens från spanska tomatodlare i regionen Almeria. Enligt resultaten av en studie som de utfört beror

skillnaderna i självkostnaderna mellan de spanska och franska tomaterna i första hand på skillnader i arbetskraftskostnaderna som för sin del grundar sig på anställning av illegala invandrare som arbetar utan kontrakt. Under dessa förhållanden hotar produktionen av franska tomater att helt försvinna eftersom produktionen allt mer koncentreras till den Pyreneiska halvön där den främjas av strukturstöd från de offentliga myndigheterna (vatten, utökade växthusanläggningar m.m.) och från EU (strukturfonderna).

Känner kommissionen till dessa snedvridningar av konkurrensen som är en följd av genomförandet av den gemensamma marknaden och avsaknaden av en harmonisering av sociala bestämmelser inom unionen? Har kommissionen möjlighet att bättre kontrollera den illegala invandringen, bl.a. med stöd av de nya bestämmelserna i Amsterdamfördraget som snart skall träda i kraft? Kan kommissionen slutligen gottgöra de drabbade i form av ersättningar eller så att gemenskapsstöd inte tilldelas om det förekommer social eller skattemässig dumpning?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(26 april 1999)

Kommissionen har kontaktat parlamentsledamoten för att få tillgång till nämnda studie. Den är själva förutsättningen för att det skall gå att ta ställning till om den beskrivna situationen kan analyseras i termer av brott mot gemenskapslagstiftningen. Sedan studien överlämnats skall parlamentsledamoten snarast möjligt få svar i sakfrågan.

(1999/C 370/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0982/99

från Concepció Ferrer (PPE) till kommissionen

(15 april 1999)

Angående: Minskningen av USA:s tullar för textilsektorn

Trots att avsevärda minskningar och avskaffande av handelshinder fastställts vid Uruguayrundan behåller USA ett betydande antal skatter och tullar inom textil- och konfektionssektorn, vilka uppgår till mellan 25 och 33,6 procent.

Kan kommissionen, med tanke på de transatlantiska handelsförhandlingar som nyligen genomförts, uppge vilka initiativ som tagits för att få USA att minska tullarna inom denna sektor?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Det är riktigt att Förenta staterna i fråga om textil- och beklädnadsprodukter upprätthåller betydligt högre tullar än gemenskapen. Som frågeställaren angivit omfattar dessa dessutom maximitullar för vissa produkter.

Förenta staterna har inte i någon av kontakterna mellan kommissionen och de amerikanska myndigheterna lämnat några förslag vad gäller eventuella minskningar av tullarna inom textil- och beklädnadssektorn.

Kommissionen anser dock att sänkningen i samband med harmoniseringen av tullar, inbegripet dem som gäller textil- och beklädnadsprodukter, fortfarande är ett mål för framtida multilaterala förhandlingar.

(1999/C 370/208)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0987/99**från Luigi Colajanni (PSE), Roberto Speciale (PSE)
och Andrea Manzella (PSE) till kommissionen**

(15 april 1999)

Angående: Mordet på Paraguays vice-president

Mot bakgrund av det mord på Paraguays vice-president, Luis Argana, som en beväpnad styrka på fyra män utförde morgonen den 23 mars 1999, kan kommissionen säga vilka åtgärder Europeiska unionen ämnar vidta för att den demokratiska processen i Paraguay inte skall avstanna och för att det skall finnas tillräckliga garantier för att den konstitutionella ordningen återetableras?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Paraguays valda president, Raúl Cubas, avgick efter mordet på vicepresident Luis Argaña. Enligt landets konstitution skall nationalkongressens president ta över presidentens uppgifter i ett sådant läge.

Luis Angel González Macchi har, i enlighet med de institutionella bestämmelserna, tagit över makten. Han bildade omedelbart en nationell samlingsregering tillsammans med de demokratiska krafterna i landet.

Detta är första gången som Paraguay har en regering som inte enbart består av medlemmar av Coloradopartiet, utan där också företrädare för det liberala partiet och "Encuentro Nacional" (Nationell samling, mitten/vänster) ingår. Detta har tänt en hoppets låga i den unga demokratin, och kommissionen är beredd att bistå landet, med all respekt för dess suveränitet, att befästa hoppfullheten.

(1999/C 370/209)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0990/99**från Anita Pollack (PSE) till kommissionen**

(15 april 1999)

Angående: Import av vildfåglar

Med hänsyn till Jacksons betänkande från 1991 som efterlyser ett förbud mot import av vildfåglar (A3-0212/91), och med tanke på den pågående artutrotningen, i synnerhet vad gäller vissa tropiska fåglar, finns en allt starkare känsla av att bestämmelserna som föreskrivs i förordningen om innehav och handel med exemplar av arter som härstammar från den vilda faunan och floran inte är avpassade för att få stopp på denna grymma handel.

Vilka ytterligare åtgärder har kommissionen för avsikt att föreslå?

Svar från Ritt Bjerregaard på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Alla nödvändiga bestämmelser om handel och transport av vilda djur och växtarter, inklusive i förekommande fall importbegränsningar, finns i rådets förordning (EG) 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem och kommissionens förordning (EG) nr 939 av den 26 maj 1997 om närmare föreskrifter för tillämpningen av rådets förordning (EG) 338/97⁽¹⁾. Texterna till dessa förordningar är resultatet av flera års ingående diskussioner i vilka kommissionen, rådet och parlamentet deltog i syfte att förbättra situationen när det gäller skyddet av de berörda arterna — inte enbart fåglar.

Kommissionens mål är ett fullständigt och korrekt genomförande av dessa förordningar inom gemenskapen, samt en dialog med utvecklingsländerna om skyddet av de berörda arterna.

(¹) EGT L 61, 3.3.1997. EGT L 140, 30.5.1997.

(1999/C 370/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0992/99**från Patricia McKenna (V) till kommissionen**

(15 april 1999)

Angående: Bistånd till Kazakstan

Har kommissionen för avsikt i kölvattnet efter rapporter om att Kazakstan fortfarande lider av fruktansvärda följdverkningar efter före detta Sovjetunionens kärnvapenprovsprängningar att möjliggöra bistånd via Tacis-programmet och andra liknande program i syfte att lindra de problem som Kazakstan för närvarande konfronteras med?

En färsk undersökning har visat att det område där kärnvapenprovsprängningarna ägde rum för över tjugo år sedan idag är ett av världens mest förorenade. Uppskattningsvis har 1,5 miljoner personer drabbats av cancer, luftvägssjukdomar och mentala sjukdomar, men på grund av dålig ekonomi kan de värst drabbade inte få rätt medicinsk behandling eller flytta därifrån. Har kommissionen i ljuset av dessa fakta föreslagit något slags humanitärt biståndspaket?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Kommissionen är helt medveten om verkningarna av f.d. Sovjetunionens kärnvapenprov i Kazakstan. Vid den gemensamma kommitténs möte i maj 1998 visade Kazakstans vice miljöminister dokumentation över verkningarna av kärnvapenprov i Kazakstan. I november 1998 besökte Kazakstans ekologiminister Bryssel och informerade kommissionen om situationen i Semipalatinsk, vilket är det område där kärnvapenproven ägde rum. Han begärde Tacisstöd till detta område.

Kommissionen ställde sig positiv till att stödja ett projekt om Kazakstans myndigheter skulle begära detta vid förhandlingarna om handlingsprogrammet för 1999. Kazakstans regering gjorde emellertid inte någon begäran rörande verkningarna av kärnvapenproven i Semipalatinsk vid förhandlingarna om Tacis-åtgärdsprogrammet, och följaktligen ingår inget projekt i Tacis-åtgärdsprogrammet för 1999.

I samband med förberedelserna inför nästa åtgärdsprogram kommer kommissionen att påminna Kazakstans regering om att projekt rörande verkningarna av kärnvapenprov kan övervägas.

Även när det gäller humanitärt bistånd har kommissionen kontaktats av Kazakstans myndigheter. Kommissionen underrättade dessa om att den var beredd att inom ramen för sitt uppdrag överväga varje begäran med anknytning till dessa frågor som kom från de partner som kan komma i fråga. På grund av problemets omfattning bör ett sådant program innehålla en kapacitetsutvecklingsdel och framläggas och genomföras av en partner som är en icke-statlig organisation eller en internationell organisation. Tyvärr har kommissionen ännu inte mottagit någon begäran.

(1999/C 370/211)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0997/99**från Patricia McKenna (V) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Åtgärder som vidtagits av EU för att stänga Tjernobyls kärnkraftverk

Kan kommissionen förklara varför en tredje reaktor håller på att startas vid Tjernobyls kärnkraftsverk i Ukraina när åtgärder skall ha vidtagits för att stänga hela kraftverket i slutet av år 2000?

Europeiska unionen har beslutat att inte finansiera stängningen av kärnkraftverket och parlamentet har godkänt detta beslut.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta beslut förklara hur den ska kunna säkerställa en total stängning av kärnkraftverket vid slutet av år 2000 och på detta vis garantera unionens och Ukrainas medborgares säkerhet?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen meddelar parlamentsledamoten att den tredje reaktorn vid kärnkraftverket i Tjernobyl åter togs i drift den 6 mars 1999 efter ett planerat stopp på tre månader för inspektion och underhåll.

I det samförståndsavtal som undertecknades 1995 mellan G7-länderna, kommissionen och Ukraina åtog sig det sistnämnda landet att stänga anläggningen i Tjernobyl senast år 2000.

Kommissionen anser att det sker framsteg i genomförandet av 1995 års samförståndsavtal och förväntar sig framför allt att Ukraina kommer att stå fast vid sitt åtagande att stänga anläggningen i Tjernobyl senast år 2000.

(1999/C 370/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1000/99

från Ian White (PSE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Artikel 9 i rådets förordning (EEG) 95/93 av den 18 januari 1993

Skulle kommissionen kunna uppge i vilken utsträckning allmän trafikplikt tillåts under artikel 9 i rådets förordning (EEG) 95/93 ⁽¹⁾ av den 18 januari 1993, och ifall South West Region i Storbritannien för närvarande är berättigad? Om South West Region inte är det, kan kommissionen då tala om varför det förhåller sig så då denna allmänna trafikplikt är av avgörande betydelse för att uppnå de ankomst- och avgångstider som denna sorts flygplatser behöver för sin överlevnad?

⁽¹⁾ EGT L 14, 22.1.1993, s. 1.

(1999/C 370/213)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1001/99

från Ian White (PSE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Ändring av rådets förordning (EEG) 95/93 av den 18 januari 1993

Kan kommissionen i detalj tala om på vilket sätt regionala flygplatser, som för närvarande har svårigheter att er hålla eftertraktade ankomst- och avgångstider vid större centrala flygplatser/knutpunkter (t ex Frankfurt), kommer att gynnas genom den utlovade ändringen av rådets förordning (EEG) 95/93 ⁽¹⁾ av den 18 januari 1993?

⁽¹⁾ EGT L 14, 22.1.1993, s. 1.

(1999/C 370/214)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1002/99

från Ian White (PSE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Öppen handel med ankomst- och avgångstider på flygplatser

Är kommissionen medveten om att flygbolagens potentiella öppna handel med ankomst- och avgångstider kommer att leda till att mindre regionala bolag kommer att trängas undan från de viktigaste transitflygplatserna på grund av ren kommersiell press? Strider inte detta mot regionaliseringspolitiken och idén om tillgång till flygförbindelser mellan regioner?

(1999/C 370/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1003/99
från Ian White (PSE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Regionala flygplatser

EU är förbundet att respektera regionaliseringsprincipen. Det är av avgörande betydelse för utvecklingen i EU:s olika regioner att det finns fungerande flyglinjer från regionala flygplatser till centrala knutpunkter (t ex Frankfurt). Regionala flygplatser har dock problem med att erhålla lämpliga ankomst- och avgångstider vid dessa centrala knutpunkter och det finns inga ekonomiska incitament som föranleder de viktiga centrala flygplatsernas ledning att låta mindre flygplan gå före större, mer lukrativa flygplan, som vart och ett har många fler passagerare. Detta står i klar motsättning till regionaliseringsprincipen och förhållandet kommer sannolikt att leda till ett fortsatt underutnyttjande av regionala flygplatser och till att trycket på de stora flygplatserna kommer att bli ännu högre.

Hur tänker kommissionen med hänsyn till den här konflikten att komma till rätta med problemen? En möjlig lösning skulle vara ett begränsat men tvingande krav för de stora centrala flygplatserna att ge de regionala flygplatserna och linjerna lämpliga ankomst- och avgångstider. Det är så det förhåller sig på den nordamerikanska kontinenten där världens mest trafikerade flygplats (Chicago O'Hare) är tvungen att upplåta 20 procent av sina avgångs- och ankomsttider på detta sätt.

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-1000/99, E-1001/99, E-1002/99 och E-1003/99
ingivna av Neil Kinnock för kommissionen

(6 maj 1999)

Kommissionen är medveten om att flygbolag som flyger till och från regionala flygplatser finner det allt svårare att få lämpliga ankomst- och avgångstider på hårt belastade centralt belägna flygplatser.

Kommissionen håller på att utarbeta ett förslag för att ändra rådets förordning (EEG) 95/93 av den 18 januari 1993 om gemensamma regler för fördelning av ankomst- och avgångstider vid gemenskapens flygplatser. I samband med detta beaktas möjligheterna att införa lämpliga mekanismer för att ta hänsyn till den särskilda situationen för regionala flyglinjer.

Enligt den nuvarande förordningen är det möjligt att reservera ankomst- och avgångstider för viktiga regionala flyglinjer till och från regionala flygplatser om allmän trafikplikt föreligger enligt rådets förordning (EEG) 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen⁽¹⁾. Medlemsstaterna kan därför reservera ankomst- och avgångstider för att säkerställa en oavbruten trafik mellan regionala och centralt belägna flygplatser. Kommissionen överväger huruvida dessa bestämmelser bör upprätthållas eller förstärkas.

När det gäller situationen i South West England och alla andra regioner inom gemenskapen är det myndigheterna i den relevanta medlemsstaten, och inte kommissionen, som ansvarar för att fatta lämpliga beslut rörande åläggandet av allmän trafikplikt, i enlighet med sin egen regional- och transportpolitik, under förutsättning att den planerade trafikplikten i fråga om varje enskild flyglinje uppfyller de olika kriterier som fastställs i förordningen.

⁽¹⁾ EGT L 240, 24.8.1992.

(1999/C 370/216)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1005/99
från Ian Hudghton (V) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Forskning om hormoner som framställs syntetiskt eller utvinns ur växter

Kan kommissionen, med tanke på den tvist som uppstått om djurskydd i samband med framställningen av hormonsättningspreparatet Premarin, upplysa om EU för närvarande finansierar forskning som syftar till tillverkning av alternativa hormoner, som framställs syntetiskt eller ur växter, och huruvida det finns några planer på att öka dessa anslag?

Svar från Édith Cresson på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen finansierar för närvarande forskning om säkerhetsaspekterna vid behandling av klimakteriebesvär, men inte forskning om hormoner som framställs syntetiskt eller utvinns ur växter.

Inom Femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (1998-2002) planeras stöd till forskning om utvecklingen av nya ämnen för behandling, bl.a. rekombinant syntetisk behandling och rekombinanta hormoner, vilket nämns särskilt i arbetsprogrammet under nyckelåtgärden "Cellfabriken", iii första strecksatsen: "Nya och innovativa hälsoprocesser och hälsoprodukter".

(1999/C 370/217)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1006/99
från Ian Hudghton (V) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Djurskydd

Vilka åtgärder har vidtagits för att övervaka och driva på genomförandet av direktiv 95/29/EG⁽¹⁾ om skydd av djur vid transport?

Och framför allt, vilka steg har tagits för att säkerställa att fordon som transporterar djur uppfyller normer vad gäller tillgång till lämpligt foder och vatten under transporten?

⁽¹⁾ EGT L 148, 30.6.1995, s. 52.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Medlemsstaterna var skyldiga att före den 31 december 1996 genomföra rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 om ändring av direktiv 90/628/EEG om skydd av djur vid transport, samt att meddela kommissionen sin lagstiftning på detta område. De hade emellertid ytterligare en övergångsperiod fram till den 31 december 1997 i fråga om kraven i kapitel VII.3 angående de transportmedel som avses i punkterna 3 och 6 i det kapitlet.

Förfarandet för fördragsbrott inleds automatiskt när ett direktiv inte genomförs korrekt.

Kommissionen mottog den begärda lagstiftningen på området i fråga från alla medlemsstater utom en.

Dessutom besöker kommissionen hädanefter medlemsstaterna för att kontrollera att gemenskapens lagstiftning om djurs välbefinnande efterlevs. I samband med dessa besök kontrolleras även hur bestämmelserna om att djuren under transport skall ges tillräckligt med foder och vatten efterlevs i praktiken.

(1999/C 370/218)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1007/99
från Ian Hudghton (V) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Transport av levande djur

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att få till stånd en harmonisering av maximal tillåten transporttid för transport av djur mellan medlemsstaterna?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Genom antagandet av rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 om ändring av direktiv 90/628/EEG om skydd av djur vid transport ⁽¹⁾ fastställdes gemensamma bestämmelser för maximal tillåten transporttid för transport av levande djur mellan medlemsstaterna.

I kapitel VII, punkt 2, i direktivet fastställs att transporttiden för nötkreatur, hästar, getter, får och svin inte skall överskrida åtta timmar, om inte fordonen inte uppfyller vissa speciella villkor. I kapitel VII, punkt 4, i ovan nämnda direktiv fastställs hur länge djur av dessa arter i så fall får transporteras, innan de måste lastas av på en mellanstation eller på bestämmelseorten.

Kommissionen anser därför inte att det finns något behov av att främja ytterligare harmonisering av den maximala tillåtna transporttiden för transport av levande djur mellan medlemsstaterna.

⁽¹⁾ EGT L 148, 30.6.1995.

(1999/C 370/219)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1032/99**från Luigi Florio (PPE) till kommissionen**

(7 april 1999)

Angående: Säkerheten i väg- och järnvägstunnlar

Den tragedi som inträffade förra veckan i Mont Blanc-tunneln har på ett dramatiskt sätt visat bristen på säkerhet i praktiskt taget hela det europeiska väg- och järnvägstunnelsystemet.

Anser inte kommissionen att det är nödvändigt:

- a) att skapa en europeisk lagstiftning som garanterar tillfredsställande säkerhetsnormer i tunnlar;
- b) att tillfälligt fastställa säkerhetsföreskrifter som skall följas under den tid som behövs för att anpassa de nuvarande strukturerna till de nya normerna?

Vilka andra initiativ anser kommissionen att man bör vidta för att undvika att liknande tragedier inträffar i andra delar av unionen?

Svar från Niel Kinnock på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen har tagit del av den resolution som antogs av parlamentet den 15 april 1999 om olyckan i Mont Blanc-tunneln.

Kommissionen delar särskilt parlamentets uppfattning att det vore olämpligt att dra några slutsatser innan rapporten över utredningen har offentliggjorts.

Kommissionen välkomnar också parlamentets önskan om ett snabbt antagande av det föreslagna direktivet om vägkontroller av trafiksäkerheten hos nyttofordon i trafik inom gemenskapen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT C 190, 18.6.1998.

(1999/C 370/220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1033/99**från Richard Howitt (PSE) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Anordnande av Europadagen för funktionshindrade genom anlåtande av privata konsulter

Erkänner kommissionen att det var ett stort fel att man anordnade Europadagen för funktionshindrade genom att anlita PR-konsulter som arbetar i vinstsyfte? Kan kommissionen förklara hur man kunde välja en konsultbyrå som inledde sin presentation med orden "vi är inte experter på handikappfrågor"? Ämnar kommissionen be om ursäkt för att transportarrangemangen för rörelsehindrade personer var kaotiska under detta evenemang och för att arbetslösa funktionshindrade personer, såsom W. Derek-Main från Euro-Ataxia, inte har fått någon reseersättning fastän det är åtta veckor sedan evenemanget ägde rum? Varför har konsultbyrån inte ens vidarebefordrat närvarolistan till kommissionen som den lovade? Ämnar kommissionen nu, i enlighet med parlamentets önskemål, säkerställa att funktionshindrade personer själva organiserar framtida Europadagar under europeiskt handikappforums auspicier och ger lägger ut uppdrag på PR-företag för att få experthjälp inom detta område om så krävs?

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(5 maj 1999)

Genom den exceptionella uppmärksamheten i media, såväl i press som i TV, uppnådde Europadagen för funktionshindrade 1998 det mål som ställts upp, nämligen att öka den allmänna opinionens medvetenhet om funktionshindrade personers rättigheter. Detta kunde genomföras tack vare sakkunskapen hos en specialiserad byrå för kommunikation och PR. Naturligtvis var kommissionen mycket nogga med att säkerställa att evenemangen under denna dag, vars syfte är att uppmärksamma funktionshindrade personers rättigheter, fastställdes i samråd med de funktionshindrade eller deras företrädare. Det europeiska handikappforumet var mycket involverat när alla de initiativ som antogs inom ramen för denna dag valdes ut.

När det gäller den enskilda person som parlamentsledamoten omtalar kan kommissionen bekräfta att reskostnaderna återbetalats till personen den 21 januari 1999 av ovannämnda byrå. Kommissionen beklagar de olägenheter som uppstod under dagen. Deltagarlistan, som ställts till alla deltagares förfogande, kommer att överlämnas direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Kommissionen är liksom parlamentsledamoten angelägen om att europadagen skall få de funktionshindrades fulla stöd genom kontakter med deras företrädare. Därför kommer kommissionen att se till att alla initiativ som skall genomföras inom ramen för kommande europadagar för funktionshindrade skall anordnas under det europeiska handikappforumets ledning. Flera kontakter med forumet har redan tagits för förberedelserna för Europadagen för funktionshindrade 1999. Forumet kommer att vara helt och hållet involverat i de faktiska beslut som tas om anordnandet av europadagen.

(1999/C 370/221)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1039/99**från Marco Cellai (NI) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Initiativ till skydd för olivolja

Förordning (EG) 2815/98 av den 22 december 1998 ⁽¹⁾ om saluföringsnormer för olivolja gäller endast till och med den 31 oktober 2001. Förordningen reglerar rätten att frivilligt ange ursprungsbeteckningen för jungfruolja extra och jungfruolja på förpackningen, och ursprungsbeteckningens kopplas enbart till den plats där oljan bearbetas: "I denna punkts mening skall jungfruolja extra eller jungfruolja uppfattas som

framställd i ett geografiskt område bara när oljan pressats ur oliver på en press i området i fråga" (artikel 3). Enligt förordningen är det alltså inte viktigt att veta var och hur oliverna har odlats, utan det räcker med en garanti om var olivpressen ligger.

Den nya förordningen (nr 2815/98) gäller inte för märken som redan registrerats. Därför kan italienska företag som redan använder importerad olja fortsätta med detta och låta konsumenterna tro att de köper italiensk olja.

- a) Inger kommissionen att man genom att tillåta saluföring av olivolja med italiensk ursprungsbeteckning, trots att den framställts av spanska eller turkiska oliver, bara för att oljan tappats på flaska i Italien, ger mer skrupelfria tillverkare en obefogad belöning och tillåter dem att vilseleda konsumenterna?
- b) Kommer kommissionen i så fall att vidta åtgärder för att rätta till denna uppenbara absurditet som framkallats av en EG-förordning?
- c) Anser inte kommissionen att ursprungsbeteckningen, såsom den beskrivs i förordning nr 2815/98, strider mot strategin att stödja kvalitetsprodukter på grundval av de särskilda egenskaper som inte bara beror på var råvarorna har förädlats, utan också, i ännu högre grad när det gäller oliver, var råvaran har framställts?
- d) Inger inte kommissionen att förordningen utgör ett hot för den aktuella jordbruksnäringens traditioner och legitima intressen?

(¹) EGT L 349, 24.12.1998, s. 56.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen anser att ikraftträdandet av kommissionens förordning (EG) 2815/98 av den 22 december 1998 om saluföringsnormer för olivolja innebär ett slut på den hittillsvarande situationen beträffande ursprungsbeteckning som skapade förvirring och riskerade att vilseleda konsumenten.

Det bör påpekas att parlamentsledamotens kommentarer endast gäller angivandet av en medlemsstat som ursprungsland. På regional nivå måste villkoren för skyddad ursprungsbeteckning och skyddad geografisk beteckning uppfyllas. Vissa av dessa villkor har naturligtvis ingen betydelse på medlemsstatsnivå. Handeln med oliver som är avsedda att användas till framställning av jungfruolja eller jungfruolja extra är praktiskt taget obefintlig, eftersom den ur teknisk och ekonomisk synpunkt är ointressant.

Kommissionen skulle vilja fästa parlamentsledamotens uppmärksamhet på det faktum att det, i motsats till vad denne hävdar, från och med ikraftträdandet av förordning (EG) 2815/98 är omöjligt för italienska företag som använder mer än 25 % olja som har sitt ursprung i ett annat land att låta konsumenterna tro att det rör sig om italiensk olivolja, eftersom de då inte längre har rätt att ange ursprunget på etiketten. Om oljan inte till 100 % skulle vara italiensk bör det uppges på etiketten även om det rör sig om redan registrerade märken.

Som svar på parlamentsledamotens specifika frågor är kommissionens ståndpunkt alltså följande:

- a) och b) Bestämmelserna i den nämnda förordningen innebär inte att enbart tappningen av olivolja på flaska i ett visst land ger rätt till den aktuella ursprungsbeteckningen.
- c) Kommissionen har inlett noggranna överläggningar om samtliga problem som rör den kvalitetsstrategi som frågeställaren åberopar. De aspekter som gäller sambandet mellan jungfruoljors typiska egenskaper och den plats där de framställs kommer att granskas i detta sammanhang och kommer om så erfordras att leda till en anpassning av de nuvarande föreskrifterna, vilkas giltighetstid uttryckligen begränsats till den 31 oktober 2001.
- d) Nej.

(1999/C 370/222)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1041/99**från Ernesto Caccavale (UPE) till kommissionen**

(12 april 1999)

Angående: Förmodade oegentligheter i förvaltningen av subventioner till Brindisi i Italien

Enligt färskna nyheter i pressen kan man med rätta anta att den subvention på totalt 25 miljoner euro som Europeiska unionen har anslagit för Brindisiområdet (Italien) riskerar att frysas. Detta beror på en allvarlig kris inom ledningen för det samriskföretag, Pacchetto Localizzativo Brindisi, som grundades 1994 av företagare och fackföreningar i syfte att förvalta de gemenskapsmedel som avsatts för krisområdet Brindisi. Då utvärderingskommittén utvärderade projekten konstaterades förmodade oegentligheter, vilket ledde till att åtskilliga näringslivsrepresentanter i detta företag avgick. Skarp kritik har framförts mot det faktum att man inte har finansierat företag som är erkänt solida och tillförlitliga och som har lagt fram projekt av stor betydelse för sysselsättning och investeringar. I nuläget har 11 miljarder ITL ännu inte fördelats på grund av att det "förmodligen inte finns" lämpliga projekt.

Kan kommissionen således

- kontrollera om de fakta som nämnts ovan är korrekta?
- inleda en grundlig undersökning av händelserna och av vilket ansvar som ålagts det samriskföretag som fått i uppdrag att förvalta och anslå gemenskapens subventioner, samt kontrollera om företagets administrativa personal är professionell?
- om så krävs, ingripa för förhindra att bristfälligheterna leder till att gemenskapsmedel som ännu inte har fördelats — och som nödvändigen måste fördelas senast den 31 december 1999 — går förlorade för ett område som Brindisi, som redan drabbats hårt av sociala problem och arbetslöshet? I annat fall kommer medlen nämligen att omfördelas till andra områden i Europeiska unionen.

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(29 april 1999)

Kommissionen känner till de problem som samriskföretaget för förvaltningen av det globala stödet "Area di crisi di Brindisi" har råkat ut för som en följd av att flera styrelseledamöter avgått.

På kommissionens anmodan har myndigheterna i regionen Apulien inlett en grundlig undersökning av situationen, vari ingår en granskning av styrelsens protokoll, för att snabbt kunna informera medlemmarna i övervakningskommittén för det globala stödet.

Om det visar sig att det blir nödvändigt med påföljder efter denna undersökning, kommer kommissionen omedelbart att föreslå ett extra möte med övervakningskommittén för att vidta de åtgärder som behövs för att garantera att gemenskapens medel kommer att användas helt och fullt inom de fastställda tidsramarna och på så sätt undvika att allmänna medel går förlorade.

Om det skulle förekomma några oegentligheter i förvaltningen av det globala stödet kommer kommissionen dessutom att vidta åtgärder enligt gällande regler, bland annat enligt artikel 24 i rådets förordning (EEG) 2082/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter⁽¹⁾. Artikel 24 handlar om reduktion, suspension och upphävande av stöd.

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993.

(1999/C 370/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1043/99**från Ilona Graenitz (PSE) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Undersökning av kandidatländernas miljölagstiftning

Vilket datum har fastställts som referensdatum för undersökningen av kandidatländernas miljölagstiftning?

Kommer detta datum att anpassas efter förhandlingarnas längd?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Genomgången av gemenskapens regelverk på miljöområdet omfattar alla gemenskapsåtgärder som vidtagits fram till och med den 1 januari 1999. Även de åtgärder som vidtagits av gemenskapen efter detta datum skall gås igenom i syfte att bedöma kandidatländernas införlivande och genomförande av dessa. Kommissionen kommer därför att diskutera de åtgärder som nyligen antagits med kandidatländerna vid en lämplig tidpunkt i förhandlingarna.

(1999/C 370/224)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1060/99**från Carlos Bru Purón (PSE) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Växlingsavgifter

Som en försiktighetsåtgärd inför framtiden passar vissa banker i euroområdet i år på att ta ut avgifter på ibland mer än 25 % vid växlingen av europeiska valutor. Dessutom tillämpar de ett regressivt kriterium, vilket gör det förhållandevis dyrare att växla små belopp.

Tänker kommissionen uppmärksamma bankerna eller bankorganisationerna i de medlemsstater som deltar i EMU på de negativa effekter som denna strävan att i sista sekunden få ut så mycket som möjligt kommer att få för banksektorn i framtiden?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Kommissionen önskar informera parlamentsledamoten om att den redan har kontaktat banker och banksammanslutningar avseende de växlingsavgifter som bankerna tar ut för växling av sedlar i de tidigare nationella valutorna inom euroområdet. I januari 1999 sände kommissionen ett brev till de största europeiska bankförbunden där man påpekade att allmänhetens förtroende för införandet av euron och förtroendet för banksystemet som helhet inte får undermineras av att finansiella institut tar ut för höga avgifter för transaktioner mellan de tidigare nationella valutorna inom euroområdet. I ett pressmeddelande av den 5 februari 1999⁽¹⁾ uppmanade kommissionen bankerna att öka insynen genom att göra sådan information tillgänglig som visar förändringarna i den totala avgiftsnivån (före och efter införandet av euron) för växling av sedlar samt gränsöverskridande checkbetalningar, banköverföringar och kontokortbetalningar mellan de tidigare nationella valutorna inom euroområdet. Nyligen gjordes även, genom kommissionens försorg, en analys tillgänglig för allmänheten av de klagomål som kommit in genom den för ändamålet särskilt skapade e-post- och faxtjänst som tillkännagavs i IP/99/90. Banksammanslutningarna har också blivit ombedda att lämna synpunkter på innehållet i analysen.

Parlamentsledamoten hänvisas även till kommissionens svar på de skriftliga frågorna E-3825/98 av Gérard Caudron⁽²⁾ och P-52/99 av Gianni Tamino⁽³⁾ och till svaren på de muntliga frågorna O-29/99 av Mark

Philip Hendrick och Christa Randzio-Plath, O-31/99 av Gasòliba i Böhlm, O-32/99 av Henri de Lassus Saint Geniés, O-33/99 av Friedrich Wolf och O-34/99 av Pat the Cope Gallagher. Samtliga dessa frågor ställdes under parlamentets frågestund vid minisessionen ⁽⁴⁾ i mars.

⁽¹⁾ IP/99/90.

⁽²⁾ EGT C 348, 3.12.1999, s. 3.

⁽³⁾ EGT C 325, 12.11.1999.

⁽⁴⁾ Fullständiga förhandlingsreferat (mars 1999).

(1999/C 370/225)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1063/99

från Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) till kommissionen

(12 april 1999)

Angående: Förlängning av den övergångsperiod för märkning med olika måttenheter som avses i direktiv 80/181/EEG

Enligt direktiv 80/181/EEG ⁽¹⁾ måste måttenheter från och med slutet av 1999 enkelt uttryckt anges enligt metersystemet i EU. I februari 1999 godkände Europeiska kommissionen ett förslag som innebär att övergångsperioden i direktiv 80/181/EEG förlängs till slutet av 2009.

Kommissionen beslut är bra, men det kommer något sent och väcker en hel del frågor i de berörda branscherna. Man fruktar att det slutliga godkännandet av förslaget inte kommer att vara klart före 1999 års utgång. Bara några månader innan bestämmelserna i direktiv 80/181/EEG skall träda i kraft vet man alltså fortfarande inte om de kommer att senareläggas eller ej.

Kan kommissionen säga vad som händer om förslaget om ändring av direktivet inte hinner bli slutligt godkänt före 1999 års utgång? Träder det nuvarande direktivet då i kraft eller kan kommissionen vidta åtgärder för att skjuta upp ikraftträdandet?

⁽¹⁾ EGT L 39, 15.2.1980, s. 40.

Svar från Martin Bangemann på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

Kommissionen antog den 4 februari 1999 sitt förslag ⁽¹⁾ till ändring av rådets direktiv 80/181/EEG av den 20 december 1979 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning för måttenheter och till upphävande av direktiv 71/354/EEG som genast överlämnades till Europaparlamentet och rådet. I enlighet med artikel 100a i EG-fördraget finns ingen annan metod för att ändra bestämmelserna i ett befintligt rådsdirektiv än genom det tillämpliga förfarandet, i detta fall medbeslutandeförfarandet.

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro och är fullt medveten om hur viktigt det är att denna ändring antas i rätt tid med hänsyn till marknaden. Kommissionen avser därför att utöva påtryckningar på Europaparlamentet och rådet, så att de snabbt kommer att vidta åtgärder för att ändringsförslaget kan antas före utgången av 1999.

Om det emellertid skulle se ut som om ändringen inte kommer att hinna antas i rätt tid kommer kommissionen i samarbete med medlemsstaterna att, beroende på hur långt förslaget framskridit, överväga vilka åtgärder som är lämpliga för att komma tillrätta med eventuella problem med bristande enhetlighet fram till det slutliga antagandet.

⁽¹⁾ KOM(99) 40 slutlig.

(1999/C 370/226)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1066/99
från Heidi Hautala (V) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Problem med förverkligandet av Tacis-kärnsäkerhetsprogrammet

Tacis-Phare-kärnsäkerhetsprogrammen har med rätta utsatts för kritik. Fastän speciellt säkerhetskulturen och sakkunskapen har förbättrats avsevärt i och med att dessa program introducerades, verkar dock problemen vara påtagliga, vilket framgår bl.a. ur revisionsrättens specialrapport. Det har kommit till min kännedom att biståndsmottagarna (Project Partners) är oroade över de projekt som ingår i Tacis 1993/1994-programmen och som länge varit under förberedelse, men vilkas framtid fortfarande är oviss. Av dessa projekt handlar ungefär 20 om leveranser av utrustning. Till följd av att den administrativa byråkratin inom Tacis fungerar så långsamt har projekten inte hunnit längre än till avtalsstadiet. De har dock en viktig betydelse med tanke på underhållet av anläggningarna och säkerheten vid dem.

Vad ämnar kommissionen göra för att rätta till denna pinsamma situation, om man tar i beaktande budgetens tidsramar, som i princip är begränsade till fem år? Kommer kommissionen att förfara så att man inte stöter på liknande problem som i dessa ovannämnda fall, då Tacis 1995-programmet eller framtida program behandlas? Hur har man beaktat detta i planeringen?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

I kommissionens meddelande från mars 1998 om kärnverksamhet i öst ⁽¹⁾ analyserades de svårigheter som dykt upp vid genomförandet av kärnsäkerhetsprogrammet.

Den viktigaste slutsatsen i meddelandet är att budgetåtaganden bara skall göras på grundval av väldefinierade projekt som är färdiga att upphandlas, och att antalet projekt skall begränsas (den genomsnittliga omfattningen skall öka).

Kommissionen omsätter nu dessa slutsatser i praktiken i den dagliga programförvaltningen.

⁽¹⁾ KOM(98) 134 slutlig.

(1999/C 370/227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1075/99
från Anne McIntosh (PPE) till kommissionen

(20 april 1999)

Angående: Kandidatländer

Kan kommissionen ge en uppskattning av i vilken utsträckning Ungern, Polen och Tjeckien uppfyller de kriterier som anges i Köpenhamnsöverenskommelsen och håller den överenskomna tidtabellen för anslutning till Europeiska unionen?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar

(3 maj 1999)

I sina återkommande rapporter från 1998 analyserar kommissionen i vilken utsträckning Ungern, Polen och Tjeckien uppfyller Köpenhamnskriterierna för anslutning.

Ungern uppfyller även fortsättningsvis de politiska kriterierna. Korruptionsbekämpningen behöver bli effektivare och romernas situation behöver förbättras. Landet kan betraktas som en fungerande marknadsökonomi, och bör på medellång sikt kunna klara konkurrenstrycket och marknadskrafterna inom gemenskapen om nuvarande villkor för integrering av handeln bibehålls och den pågående omstruktureringen av företagen fortsätter. Införlivandet sker i en jämn takt, och har i allmänhet åtföljts av tillräckliga

institutionella och finansiella bestämmelser för att underlätta genomförandet. Kommissionen anser att Ungerns stadiga framsteg innebär att landet i ett medellångt perspektiv kommer att kunna påta sig de skyldigheter som ett medlemskap medför, dock under förutsättning att framstegen fortgår och landet kan höja takten i införlivandet av miljöreglerna.

Polen uppfyller även fortsättningsvis de politiska kriterierna. Landet kan betraktas som en fungerande marknadsekonomi, och bör på medellång sikt kunna klara konkurrenstrycket och marknadskrafterna inom gemenskapen om man påskyndar den ekonomiska omstruktureringen och även i fortsättningen undviker tvära kast i handelspolitiken. Införlivandetakten är ojämn och den administrativa och institutionella kapaciteten brister inom vissa viktiga områden, särskilt miljö, standardisering och statligt stöd. De framsteg som hittills har gjorts beträffande omstrukturering av industrin och rättsliga och inrikes frågor bör fortsättas. Kommissionen anser dock, om denna utveckling fortsätter, att Polen i ett medellångt perspektiv kommer att kunna påta sig de skyldigheter som ett medlemskap medför.

Tjeckien uppfyller även fortsättningsvis de politiska kriterierna, men romernas situation i landet måste förbättras. Landet kan betraktas som en fungerande marknadsekonomi och bör på medellång sikt kunna klara konkurrenstrycket och marknadskrafterna inom gemenskapen, under förutsättning att man kan förbättra företagsledandet och påskynda omstruktureringen av företagen. Landet bör kunna påta sig de skyldigheter som ett medlemskap medför, men man måste då kompensera förra årets långsamma framsteg genom att i ett högre tempo anta gemenskapens regelverk och förbättra därmed förknippade administrativa strukturer, särskilt när det gäller den inre marknaden, jordbruk och rättsliga och inrikes frågor.

(1999/C 370/228)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1077/99

från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(21 april 1999)

Angående: Bidrag till golvbelägningsindustrin i Europa

Kan kommissionen upplysa om hur mycket bidrag som har givits till golvbelägningsindustrin i andra medlemsstater?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Frågan kan tyvärr inte besvaras i brist på underlag. De flesta medlemsstaterna beviljar stöd som är förenliga med de av kommissionen godkända stödsystemen, men de är inte skyldiga att informera kommissionen om hur systemet tillämpas på varje enskilt område, såsom till exempel golvbelägningsindustrin.

(1999/C 370/229)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1085/99

från Gerhard Hager (NI) till kommissionen

(13 april 1999)

Angående: Leverantörer av mineralolja

Efter vad jag fått veta tillämpar österrikiska leverantörer av mineralolja en mycket stark åtskillnad mellan dem som de säljer sina varor till. Återförsäljare som har avtal med dessa leverantörer får köpa billigare bränsle, medan fristående rabattförsäljare får betala ett ytterligare påslag. Detta var något som åter kom tydligt fram i samband med den prissänkning som gjordes som ett resultat av påtryckningar från allmänhetens sida. Återförsäljarna med avtal får nu köpa bränslen till ett pris som kan vara ända upp till 40 groschen billigare per liter. Efter vad jag fått veta får emellertid de fristående rabattförsäljarna betala upp till 57 groschen mer per liter för bränsle av typ Super Plus. Eftersom återförsäljarna endast har ett verkligt begränsat antal leverantörer att vända sig till återstår det oftast för dem inte annat än att acceptera de priser som erbjuds dem.

Jag tror att mineraloljeleverantörernas handlingssätt är ytterst betänkligt ur konkurrensrättslig synvinkel betraktat och skulle därför vilja ställa följande frågor till kommissionen:

1. Känner kommissionen till det nuvarande läget?
2. Hur skulle kommissionen bedöma läget ur konkurrensrättslig synvinkel betraktat?
3. Överväger kommissionen att inleda åtgärder?
4. Om inte: vilken är då kommissionens motivering till detta?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

1. Kommissionen har inte kännedom om den prisdifferentiering som österrikiska oljebolag tillämpar på grossistnivå enligt parlamentsledamotens beskrivning.
2. Gemenskapens konkurrenslagstiftning tillämpas på avtal eller gemensam praxis från företagens sida som har till syfte eller resultat en märkbar begränsning av konkurrensen (artikel 81 i EG-fördraget, tidigare artikel 85) och missbruk av en dominerande ställning (artikel 82 i EG-fördraget, tidigare artikel 86). Det är omöjligt att bedöma situationen som parlamentsledamoten beskriver enligt ovanstående bestämmelser, utan att känna till fakta om den marknad och de företag som berörs och särskilt om de oljebolag som agerar som säljare på den österrikiska grossistmarknaden innehar monopolställning. Prisdifferentiering innebär inte i sig själv någon överträdelse av gemenskapens konkurrenslagstiftning.
3. och 4. Kommissionen känner till att de österrikiska konkurrensmyndigheterna för närvarande håller på att undersöka den österrikiska oljemarknaden och oljebolagens ställning på marknaden. Vid samarbete med de nationella konkurrensmyndigheterna (se meddelandet från 1997 ⁽¹⁾) bedriver kommissionen en politik som innebär att kontroller av efterlevnaden av konkurrenslagstiftningen, när det är möjligt, skall genomföras av en enda myndighet. Kommissionen har därför inte för avsikt att vidta några åtgärder för tillfället.

(¹) EGT C 313, 15.10.1997.

(1999/C 370/230)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1086/99

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) till kommissionen

(15 april 1999)

Angående: Handelsförbindelser mellan EU och Marocko

Den 26 februari 1996 ingick gemenskapen och Marocko ett Europa-Medelhavsavtal.

Kan kommissionen lägga fram detaljerade uppgifter om hur handelsbalansen mellan dessa två parter har sett ut sedan nämnda avtal trädde i kraft, och i synnerhet uppge hurudana och hur stora mängder tull- och skattefria industriprodukter av marockansk ursprung, som inte är underställda någon form av importbegränsningar eller liknande åtgärder, som har införts i EU sedan dess?

Kan kommissionen även lägga fram detaljerad information om vilka marockanska produkter och hur stora mängder av dessa produkter som får föras in tullfritt eller med sänkt tullsats i gemenskapen?

Svar från Manuel Marín på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Europa-Medelhavsavtalet om upprättandet av en associering mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Marocko, å andra sidan, som undertecknades den 26 februari 1996, har inte trätt i kraft eftersom det ännu inte har ratificerats av Italien. I avvaktan på denna ratifikation, som

kommissionen hoppas kommer att ske mycket snart, regleras handelsförbindelserna mellan gemenskapen och Marocko fortfarande av samarbetsavtalet mellan gemenskapen och Marocko samt av det avtal mellan medlemsstaterna i Europeiska kol- och stål gemenskapen (EKSG) och Marocko som undertecknades i Rabat den 27 april 1976.

I enlighet med dessa avtal och de tilläggsprotokoll som sedermera tillkommit kan industriprodukter med ursprung i Marocko importeras till gemenskapen utan kvantitativa begränsningar eller åtgärder med motsvarande verkan, samt med befrielse från tull och pålagor med motsvarande verkan. Det bör framhållas att för produkter som framställs genom bearbetning av jordbruksprodukter gäller befrielsen från tull endast värdetullen och inte jordbrukskomponenten. Denna ordning kommer att bibehållas i det nya Europa-Medelhavsavtal om samarbete som undertecknades 1996. Vidare bör påpekas att vissa frivilliga begränsningsåtgärder för Marockos export av vissa textilprodukter som förekom tidigare inte längre är tillämpliga eftersom överenskommelsen mellan gemenskapen och Marocko om detta upphörde att gälla den 31 december 1997. För export av textilprodukter från Marocko gäller nu alltså samma fördelaktiga ordning som för övriga industriprodukter.

I handeln mellan gemenskapen och Marocko har i allmänhet förekommit ett överskott till gemenskapens fördel. År 1998 var detta överskott mer än ett tusen miljoner euro.

(1999/C 370/231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1090/99

från Francis Decourrière (PPE) till kommissionen

(21 april 1999)

Angående: Mål 1 – utlokalisering inom Europeiska unionen

Företaget Pontiac Coil som tillverkar magnetspolar beslutade att i februari 1998 etablera sig i industriområdet Fonds Saint-Jacques i Feignies.

För att ta emot Pontiac Coil lät sammanslutningen av kommuner i Val de Sambre (CCVS) för företagets räkning uppföra en byggnad som delvis finansierades av Mål 1 till ett belopp motsvarande 1,6 miljarder francs – inom ramen för inriktning 1 förstärkning av den ekonomiska verksamheten, underinriktning 1 konkurrens i näringslivet och åtgärd 3 organiserings och företagsbyggnader.

Pontiac Coil har å sin sida fått ett stöd motsvarande 2,8 miljoner francs från FDPMI/RESIDER och från Europeiska unionen för anskaffande av produktionsmaterial (ett belopp motsvarande 15 miljoner francs).

Pontiac Coil har utan de lokalt ansvarigas och personalens vetskap (10 anställda varav två har tillsvidarekontrakt och 8 med löfte om anställning då deras provanställning löper ut) under ett veckoslut flyttat materialet för att samordna sin verksamhet i England.

1. Vilka åtgärder föreslår Europeiska kommissionen för att råda bot på denna ytterst otillfredsställande situation för CCVS (sammanslutningen av kommuner i Val de Sambre) som inte hade någon budget för den byggnad som uppförts för Pontiac Coil?
2. Hur kan CCVS bli mottagare av medlen?
3. Vilka åtgärder kommer Europeiska kommissionen att vidta för att Pontiac Coil skall betala tillbaka det belopp som tagits ut?
4. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta och vilka garantier kan den ge för att ett företag som betar sig så illa inte skall kunna få något ekonomiskt stöd från gemenskapen?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Efter att ha granskat ärendet om flyttningen av företaget Pontiac Oil de Feignies (regionen Nord Pas de Calais) till England och situationen när det gäller det gemenskapsstöd som företaget skulle ha kunnat beviljas, visar det sig att stödet från utvecklingsfonden till små och medelstora företag, vilket ursprungligen

uppgick till 2,8 miljoner franska francs för en total kostnad på 9,33 miljoner franska francs, till dags dato inte har betalats ut. Denna transaktion kommer att omplaneras vid övervakningskommitténs nästa möte.

När det gäller stöd till den byggnad som förts upp för företaget, vilket uppgår till 1,6 miljoner franska francs för en total kostnad på 7,87 miljoner franska francs, är det kommunsammanslutningen Val de Sambre som är mottagare av detta belopp. Kommunen kan behålla beloppet i hopp om att sammanslutningen hittar någon som tar över byggnaden.

Rent allmänt kan sägas att i de föreskrifter som håller på att tas fram för den nya programplaneringsperioden 2000-2006 kommer hänsyn att tas till denna fråga om företagsflyttning för att förbättra bestämmelserna om regionalstöd. Syftet med dessa nya bestämmelser, som särskilt kommer att innehålla en klausul om investeringars varaktighet, är att koncentrera budgetmedlen till de svårast drabbade områdena och undvika konkurrens och bidragsskapplöpning mellan olika regioner.

(1999/C 370/232)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1094/99

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(15 april 1999)

Angående: Undantag från artikel 92 i fördraget

I Europeiska rådets uppgörelse om långtidsbudgeten ingår två olika former av stöd till norra Sverige. En del av området ingår i mål 1 (tidigare mål 6). En annan del, vid kusten har fått ett separat stöd.

Innebär denna konstruktion att de två områdena är undantagna från EU:s statsstödsregler enligt artikel 92 i fördraget?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Ingen region i gemenskapen är undantagen från gemenskapens bestämmelser om statligt stöd. Till och med regioner som omfattas av undantaget enligt artikel 87.3 i EG-fördraget (f.d. artikel 92.3) lyder under gemenskapens bestämmelser om statligt stöd.

I Europeiska rådets slutsatser från mötet i Berlin (som överensstämmer med kommissionens utkast till en allmän förordning för strukturfonderna) finns tre kriterier för stödberättigande enligt strukturfondernas mål 1. Endast regioner som omfattas av NUTS II och som uppfyller det första av dessa kriterier, dvs. har en BNP per capita på mindre än 75 % av genomsnittet i gemenskapen, är automatiskt berättigade till stöd enligt artikel 92.3 a i EG-fördraget, där samma kriterium ställs upp.

De övriga mål 1-regionerna, även de i norra Sverige, kan bli berättigade till regionalt stöd enligt artikel 92.3 c i EG-fördraget om medlemsstaten tar med dem i den förteckning över stödmottagande områden som den lägger fram som förslag för kommissionen.

Två bestämmelser (punkterna 3.10.4 och 3.1.5) i riktlinjerna för statligt stöd⁽¹⁾ är av särskild betydelse för regionerna i norra Sverige. Dels kan alla NUTS III-regioner med en befolkningstäthet under 12,5 personer per kvadratkilometer bli berättigade till stöd enligt artikel 92.3 c i EG-fördraget. Dels kan alla regioner som är berättigade till stöd ur strukturfonderna också få stöd enligt denna artikel om vissa villkor beträffande definitionen av området uppfylls (punkt 3.10.3 i riktlinjerna om regionalt stöd).

⁽¹⁾ EGT C 74, 10.3.1998.

(1999/C 370/233)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1098/99**från Yvonne Sandberg-Fries (PSE) till kommissionen**

(15 april 1999)

Angående: Reningsverket vid byn Toulon på Peloponnesos, Grekland

Det har kommit till min kännedom att EU delvis har bekostat, via gemenskapsprogrammet Envireg, uppförandet av ett reningsverk vid utkanten av byn Tolo på Peloponnesos, Grekland. Anläggningens totala kostnader uppgår till 420 miljoner drachmer.

Sedan 1996 har till synes inget arbetet utförts på reningsverket. Det förekommer fortfarande inte någon rening av avloppet utan idag transporteras det till en dalsänka och töms. Förra året har området kring anläggningen använts som uppsamlingsplats för diverse utrustning som inte tycks tillhöra reningsverket.

Att låta ett reningsverk stå halvfärdigt samtidigt som avloppsvatten från tätbebyggelse dumpas i bergen år efter år är helt oacceptabelt. Detta strider inte bara mot de nya europeiska gränsvärdena när det gäller avloppsvatten utan det är också rent slöseri med skattebetalarnas pengar. Det är på tiden att medborgarna ute i Europa får klara besked huruvida EU är kapabelt att förvalta de gemensamma resurserna bättre.

Kan kommissionen förklara hur det kan vara möjligt att inget arbete har utförts på reningsverket vid utkanten av byn Tolo sedan minst tre år tillbaka, redogöra för hur stor andel av projektkostnaderna EU har bistått med, klargöra när de projektansvariga planerar färdigställa reningsverket, meddela huruvida kommissionen har genomfört en ingående utvärdering av detta gemenskapsprojekt samt redovisa för hur skattebetalarnas pengar ska återkrävas om anläggningen inte tas i bruk inom en överskådlig framtid?

Svar från Monika Wulf-Mathies på kommissionens vägnar

(07 maj 1999)

Det är alldeles riktigt att arbetena med att anlägga ett reningsverk för avloppsvatten från byn Toulon på Peloponnesos i Grekland har samfinansierats genom gemenskapsinitiativet Envireg. Anläggningsarbetet har avancerat men stött på problem när det gäller de grekiska myndigheternas administrativa förfaranden.

De grekiska myndigheterna har informerat kommissionen om att problemen, trots deras ansträngningar, kvarstår och inte verkar kunna lösas i rimlig tid.

Under dessa förhållanden och i syfte att avsluta nämnda initiativ har de grekiska myndigheterna beslutat ta bort projektet i fråga plus fyra andra problematiska projekt från förteckningen över Envireg-projekt. De grekiska myndigheterna har dragit av det belopp som inledningsvis anslagits för dessa fem projekt, dvs. 2,94 miljoner euro, från den slutgiltiga kostnadsredogörelsen för att avsluta initiativet Envireg.

De grekiska myndigheternas skyldighet att förse byn Toulon med ett reningsverk för områdets avloppsvatten kvarstår emellertid enligt direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse⁽¹⁾. Kommissionen har därför redan gjort en oberoende utvärdering av hur långt projektet framskridit i nuläget och är beredd att gå igenom alla konstruktiva förslag som de grekiska myndigheterna lägger fram och som garanterar att projektet avslutas.

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991.

(1999/C 370/234)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1101/99**från Anneli Hulthén (PSE) till kommissionen**

(15 april 1999)

Angående: Gemensamma regler för pensioner

I förordning 1408/71⁽¹⁾ regleras samordning av vissa sociala förmåner. Här finns bland annat regler om pensionsutbetalningar då medborgare arbetat i flera länder i unionen. Dock omfattas inte alla typer av pensioner av reglerna eftersom medlemsstaterna ännu inte enats om gemensamma krav vid t. ex. förtids-

pension. Det är nödvändigt med enkla och tydliga regler på ett så viktigt område som pensioner. Det kan därför tyckas angeläget att alla pensioner omfattas av gemensamma regler.

Hur framskrider arbetet med samordning av förmåner på detta område och kan kommissionen tänka sig att föreslå gemensamma regler också för förtidspensioner?

(¹) EGT L 149, 5.7.1971, s. 2.

Svar från Pádraig Flynn på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Kommissionen skulle vilja fästa frågeställarens uppmärksamhet på att den vid flera tillfällen har föreslagit att förordning (EEG) 1408/71 om samordning av de nationella systemen för social trygghet skall utvidgas till att också omfatta system för förtidspension (¹). Kommissionens förslag från 1996 har tyvärr inte uppnått den enhällighet inom rådet som krävs för att förslaget skall antas.

Dessutom har kommissionen nyligen antagit ett förslag för att förenkla och reformera förordning (EEG) 1408/71 (²). I detta förslag har ett nytt kapitel införts för att inbegripa och samordna systemen för förtidspension, i enlighet med innehållet i det tidigare förslaget från 1996. Det nya förslaget bör komma upp på rådets dagordning någon gång under år 1999.

Kommissionen håller samtidigt på att studera enskilda fall för att se om man i den nationella lagstiftningen för förtidspensionerade tar hänsyn till de principer som fastställs i EG-fördraget på det sätt som dessa principer nyligen har tolkats av EG-domstolen (³).

(¹) EGT C 169, 9.7.1980 och EGT C 62, 1.3.1996.

(²) EGT C 38, 12.2.1999.

(³) Dom av den 24 september 1998 i mål C-35/97, 24.9.1998 kommissionen mot Frankrike.

(1999/C 370/235)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1104/99

från Patricia McKenna (V) till kommissionen

(21 april 1999)

Angående: Tibets självstyre

Hur övervakar kommissionen situationen gällande de mänskliga rättigheterna i Tibet?

Vilka åtgärder är kommissionen beredd att vidta för att åstadkomma en fredlig uppgörelse mellan Kina och Tibet, så att Tibet kunde garanteras sin rätt till självstyre?

Anser sig inte kommissionen handla på ett skenheligt sätt då man fortsätter bedriva handel med Kina trots att landet engagerar sig i etnisk rensning som riktar sig mot det tibetanska folket?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar

(4 maj 1999)

Kommissionen har tagit upp frågan om Tibet vid varje möte inom ramen för dialogen om mänskliga rättigheter mellan Kina och gemenskapen. Inom ramen för denna dialog har ambassadörerna för gemenskapens trojka besökt Tibet vid flera tillfällen för att på plats bedöma människorättsläget. Det senaste besöket ägde rum i maj 1998. Gemenskapen stödjer på det bestämdaste en fredlig lösning av tvistigheterna rörande Tibet genom en direkt dialog mellan Peking och företrädare för Dalai Lama, och uppmanar regelbundet de kinesiska myndigheterna att godta Dalai Lamas erbjudande om att inleda en sådan dialog.

Kommissionen anser att en fortsatt integrering av Kina i världsekonomin på ett meningsfullt sätt skulle bidra till att skapa ett öppet samhälle grundat på rättsstatens principer.

(1999/C 370/236)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1111/99**från Paul Rübzig (PPE) till kommissionen**

(15 april 1999)

Angående: Surfingbrädor och konkurrensituationen på den inre marknaden

Syftet med EU:s konkurrensbestämmelser är att säkerställa en konkurrenskraftig inre marknad i gemenskapen och avvärja negativa följder av att ett eller flera företag intar en ledande ställning på den inre marknaden. Ett stort antal producenter säkerställer fri konkurrens och därigenom fritt marknadstillträde samt i princip även fler arbetstillfällen än monopol- eller oligopolstrukturer.

I Tyskland uppger man att området för tillverkning av surfingbrädor präglas av en ökande marknadskoncentration efter att enskilda aktörer har gått samman.

Hur bedömer kommissionen marknaden för surfingbrädor och vilka marknadsandelar får de enskilda aktörerna (enligt ursprungsland, eventuellt utan angivande av namn)?

Vilka planer på samgående har anmälts under de senaste sex månaderna till konkurrensmyndigheten?

Är kommissionen tvungen att agera på grund av detta? Vilka åtgärder har den redan vidtagit och/eller planerar den att vidta?

Svar från Karel Van Miert på kommissionens vägnar

(6 maj 1999)

Enligt gemenskapens bestämmelser om koncentrationskontroll (rådets förordning (EEG) 4064/89 om kontroll av företagskoncentrationer⁽¹⁾) är det endast större koncentrationer (sammanslagningar och förvärv av företag samt samriskföretag) med en gemenskapsdimension som skall anmälas till kommissionen. En koncentration har gemenskapsdimension om företagets omsättning överstiger vissa tröskelvärden. I allmänhet måste företagets sammanlagda omsättning i hela världen överstiga 5 miljarder euro och omsättningen i gemenskapen för minst två av de aktuella företagen överstiga 250 miljoner euro. Koncentrationer som inte når upp till dessa tröskelvärden skall bedömas av medlemsstaternas konkurrensmyndigheter, till exempel tyska Bundeskartellamt. Detta gäller för det stora flertalet koncentrationer.

Kommissionen har inte genom sin praxis fått någon djupare kunskap om marknaden för surfingbrädor. Kommissionen har inte under de senaste sex månaderna mottagit någon anmälan om ett förvärv inom surfingbrädebranschen eller någon information om att en koncentration ägt rum som skulle ha anmälts enligt förordning (EEG) 4064/89. Därför handlägger den heller inget ärende om koncentrationskontroll som rör denna bransch. Det är möjligt att nationella konkurrensmyndigheter har handlagt sådana ärenden och kan ge upplysningar om detta.

⁽¹⁾ EGT L 395, 30.12.1989 (finns i inofficiell svensk översättning).

(1999/C 370/237)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1119/99**från Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) till kommissionen**

(20 april 1999)

Angående: Europeiska kommissionens program mot dopning

Under senare år har användningen av dopningspreparat inom idrotten ökat på ett uppseendeväckande sätt. Professionaliseringen, den överdrivna kommersialiseringen och de stora summor som kommer i omlopp genom proffsidrotten har gjort många idrottsmän till maskiner av vilka man kräver det omöjliga. Därför används ofta förbjudna läkemedel och substanser som påverkar idrottsmännens hälsa.

Det finns påfallande skillnader mellan unionens medlemsstater när det gäller arbetet mot dopning, vilket visade sig med all önskvärd tydlighet under den senaste omgången av Tour de France.

I ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådets möte i Wien i december 1998 framhålls nödvändigheten av en kraftsamling mot dopning och en bättre samordning av existerande nationella åtgärder mellan medlemsstaterna och kommissionen. De uppmanades också att utreda lämpliga åtgärder mot detta problem. Parlamentet antog för sin del den 17 december 1998 en resolution där kommissionen uppmanades att genomföra en rad åtgärder. Världskonferensen om dopning inom idrotten antog den 4 februari 1999 i Lausanne en rad slutsatser, bland annat om att genomföra informationskampanjer.

Vilket program håller kommissionen på att utarbeta om denna fråga? Hur långt har arbetet kommit? Ämnar kommissionen utnyttja budgetpost B3-300 för att finansiera informationskampanjer om problemet?

Svar från Marcelino Oreja på kommissionens vägnar

(7 maj 1999)

Till följd av slutsatserna från Europeiska rådets möte i Wien organiserade det tyska ordförandeskapet ett informellt möte med ministrarna med ansvar för idrott. Detta möte gjorde det möjligt att anta en gemensam ståndpunkt inför världskonferensen om dopning, där unionen spelade en avgörande roll när det gällde att uppnå det slutliga resultatet.

Ordförandeskapet uppmanade kommissionen att tillsammans med medlemsstaterna inrätta en arbetsgrupp. Arbetsgruppen har redan hållit möten, särskilt för att förbereda unionens ståndpunkt inför upprättandet av ett internationellt organ för bekämpning av dopning.

Arbetsgruppen har ännu inte avslutat arbetet med att upprätta en förteckning över eventuella gemenskapsåtgärder och med att samordna lagstiftningen. Resultatet av gruppens arbete kommer att finnas med i den rapport om idrotten i Europa som kommissionen kommer att lägga fram vid Europeiska rådets möte i Helsingfors.

Kommissionen har för sin del bett Europeiska gruppen för etik att yttra sig om problemet angående dopning inom idrotten. Kommissionen har också gett stöd till den medicinska nämnden inom Internationella olympiska kommittén för att fastställa prioriterade områden som skulle kunna erhålla stöd inom ramen för gemenskapens forskningsprogram.

Det är fortfarande för tidigt att uttala sig om huruvida rubrik B3-300 kommer att användas för att finansiera informationskampanjer. Eventuellt skulle också andra rubriker kunna användas. Dessa åtgärder måste emellertid först diskuteras med medlemsstaterna.

(1999/C 370/238)

SKRIFTLIG FRÅGA E-1125/99

från Leonie van Bladel (UPE) till kommissionen

(27 april 1999)

Angående: Hotfulla förändringar av det politiska klimatet i Slovakien

Det politiska klimatet i Slovakien har förändrats sedan den nya regeringen tillträdde. Styrelsen för det slovakiska journalistförbundet, vilket sympatiserar med HZDS och före detta premiärminister Vladimir Meciar, uppger att unga journalister som inte delar den nya koalitionen åsikter har fått det svårare att arbeta. Förutom offentlig kritik har utfrysning på arbetsplatser och karriärblokering redan förekommit under de få månader som den nya koalitionen har styrt landet. Dessutom klagar journalistförbundet på att man på EU-nivå nästan inte ägnat någon uppmärksamhet alls åt mordet på Ján Ducky, som var EU-minister i den förra regeringen och som kritiserats hårt av den sittande koalitionen. Journalistförbundet pekar på likheterna med den politiska kulturen i Balkanstaterna, där hatkampanjer följs av mord.

1. Är kommissionen beredd att protestera hos Slovakiens nuvarande regering med anledning av de påtryckningar journalister som ogillas av regeringen utsätts för?
2. Är kommissionen beredd att för Slovakiens demokratiska utvecklings skull uppmana landets nuvarande regering att upphöra med kampanjerna mot politiker från den tidigare regeringen och att undersöka om en rättslig undersökning har inletts med anledning av mordet på Ján Ducky?

Svar från Hans Van den Broek på kommissionens vägnar*(7 maj 1999)*

1. Ett främjande av mediernas oberoende ingår i de prioriteringar på medellång sikt som fastställts i det partnerskap för anslutning som ingåtts med Slovakien. Kommissionen följer utvecklingen på detta område med hjälp Europaavtalets institutioner och de återkommande rapporterna. Om det konstateras att mediernas oberoende uppenbart inte respekteras kommer kommissionen att ta upp detta på lämplig nivå. Kommissionen känner inte till några styrkta uppgifter om diskriminering av journalister i Slovakien efter den nuvarande regeringens maktövertagande hösten 1998.

2. Kommissionen är medveten om att rättsliga förfaranden i enlighet med landets lagstiftning har inletts mot politiskt aktiva personer. Landets parlament har i detta sammanhang upphävt immuniteten för två personer med anknytning till den förra regeringen. Kommissionen har emellertid inga belegg för att det skulle förekomma kampanjer för att diskreditera politiker från den förra regeringen. När det gäller mordet på Ducký har en brottsutredning inletts och en person anhållits.

(1999/C 370/239)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-1139/99
från Arthur Newens (PSE) till kommissionen***(27 april 1999)*

Angående: Studenter från Kina

Skulle kommissionen kunna undersöka möjligheten att öka antalet stipendier och liknande för studenter från Kina till en nivå i samma storleksordning som USA för närvarande erbjuder?

Svar från Sir Leon Brittan på kommissionens vägnar*(7 maj 1999)*

Kommissionens ordförande Jacques Santer förklarade vid sitt besök i Kina i början av november 1998 att kommissionen har för avsikt att förbereda ett nytt övergripande program för stipendier riktade till Kina. Programmet, kallat "Scholarships 2000", kommer att innebära att två tusen kineser får stöd av gemenskapen för att studera eller bedriva forskning i Europa.

Programmet är för närvarande under utarbetande (genom expertbesök i Kina, förhandlingar med de kinesiska myndigheterna och framläggande av förslaget för medlemsstaternas kommitté) och förväntas kunna inledas år 2000.

Kommissionen anser för övrigt att en inriktning på strukturellt samarbete för att förbereda lärare och studenter hos båda parter är en förutsättning för att stimulera ett ökat akademiskt utbyte mellan gemenskapen och Kina.
